

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long dark hair, seen from behind, stands in a doorway looking out at a city skyline at sunset. She is wearing a bright yellow, short-sleeved, knee-length dress. The doorway is framed by blue walls. To the right of the doorway, a brass door handle and lock mechanism are visible on a blue door.

She wants
what's
yours...

THE MISTRESS

VALERIE KEOGH

THE NUMBER ONE BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MISTRESS

VALERIE KEOGH

B

Boldwood

OceanofPDF.com

*İçin
Tony ve Jen'e
sevgilerimle.*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

I. Hannah

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

II. Hannah ve Susan

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Valerie Keogh'dan Daha](#)

[Fazlası Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Valerie Keogh](#)

[Cinayet Listesi](#)

[Boldwood Books Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

BÖLÜM I

HANNAH

OCEANOFPDF.COM

Ivan yatak odasına girdiğinde saçımı tarıyordum. Hiçbir şey söylemedi, öylece durup bana baktı. Kolay kolay gözüm korkmazdı ama iri bir adamdı ve gerektiğinde şiddete başvurabileceğini gösteren bir havası vardı. Finans dünyasının en karanlık ucunda faaliyet gösteriyordu. Karanlık ama inanılmaz kazançlı. Belki de orada, gerektiğinde gözdağı vermesi gerekiyordu. Dalkavuklarının ona nasıl eğilip büküldüklerini, gözlerindeki temkinli bakışı görmüştüm. Kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde arkasından mırıldandıkları sözleri bile duymuştum.

Ama ilişkimiz ucuz bir gömleğin dikişleri gibi sökölüyor olsa da, ben hâlâ onun karısıydım. Evlenmeden önce bana bir tanrıça gibi davranmıştı. Sonrasında, birkaç ay içinde, sadece bir dişi konumuna düştüm.

Son zamanlarda iftira atmaya başlamıştı ama hiçbir zaman şiddet yanlısı olmamıştı. Şimdiye kadar.

Fırçayı elimden alıp saçlarımdan tutarak beni tabureden yere sürüklediğinde afalladım ve haykırdım.

"Bunların tam olarak ne işe yaradığını bana söylemeye ne dersin?" dedi ve bir tablet kartını yüzüme bastırarak folyosunun cildimi çizmesini sağladı.

Saçlarınız kafa derinizden çekilirken mantıklı düşünmek zordur, bu yüzden ağzımdan çıkan ilk yalana atladım. 'Onlar baş ağrısı için. Unutma, ara sıra başım ağrıyor. İşe yarayabilirdi. İşe yarayabilirdi.

acı çektiğim doğruydu, ancak bu daha çok uygun bir bahaneydi.

Acı çılgılığımı duymazdan gelerek beni ayağa kaldırdı. "Kontrol ettim, kaltak. Kartı ağzıma bastırdı. 'Doğum kontrol hapı. Bunca aydır bana yalan söylüyormuşsun.

O zaman ona bu evlilikte mutlu olmadığımı, bunun bir hata olduğunu ve bu evliliğe bir çocuk getirmenin durumu daha iyi hale getirmeyeceğini açıklayabilirdim - eğer elini geri çekip yüzüme vurmasaydı açıklayabilirdim. Diğer eli hala saçlarımdaydı, bu yüzden yere düşmedim ama beynim kafatasımın duvarlarına çarpıyormuş gibi hissettim.

"Yalanlar, her lanet gün. Küçük pis ellerine geçirebildiğin her kuruş için beni sağlıyorsun. Bana bir çocuk vermeye hiç niyetin yoktu, değil mi?"

Acı insanlara her şeyi söyletebilir. İşkencenin bu kadar etkili olmasının nedeni budur. "Hayır, söylemedim. Dürüst olmayı seçmek için aptalca bir zamandı, ona 'Baba olmaya uygun değilsin' demek için çılgınca bir zamandı. Anne olmaya da uygun değildim ama elini ikinci kez geri çektiğinde bunu keşfedecek zaman yoktu. Olduğum gibi tutulduğum için darbeden kaçınmak imkansızdı. Yine de bu sefer, vurduğu anda saçlarımı serbest bıraktı ve duvara doğru savruldu. Yere kaymak iyi bir fikir gibi göründü, başka seçeneğim olduğundan değil; darbe beni sersemletmişti. Aptalca, beni orada bırakacağını ve öfkesini viskide boğmak için aşağıya ineceğini düşündüm. İçinde bulunduğum tehlikeyi fark etmem için ayakkabısının burnunun kaburgalarımı çarpması gerekti ama o zaman da artık çok geçti.

Saldırının ne kadar sürdüğünü bilmiyorum; üçüncü ya da dördüncü tekmede kendimden geçmişim. Kendime geldiğimde, yatağımdan alınan yorganın içinde kundaklanmışım. Beni orada bırakmadan önce son bir nazik jestle üzerime mi atmıştı, yoksa ben mi kendimi onun darbelerinden korumak için yorganı aşağıya çekmişim, bilmiyordum. Sebep her ne olursa olsun, kendimi hareket etmeye zorlayana kadar üzerinde yatabileceğim yumuşak bir yüzeydi. Bunun ne zaman olacağından emin değildim; vücudumun her yeri acıyor gibiydi. Hâlâ hayattaydım, bu yüzden ciddi bir hasar vermediği umuduyla kendimi teselli ettim.

Şok acının önüne geçebilir, vücudunuzun iyileşmesi için sizi bayıltabilir. Birkaç kez uyandım, bir keresinde kendimi yatağa sürükleyecek ve zonklayan başımı bir yastığa yaslayacak kadar uzun süre uyandım. Bir yanımla Ivan'ın gelip beni kontrol etmesini bekliyor, bir yanımla da gelirse ne yapacağından korkuyordu. Etrafımda telefonumu aradım. Onu göremediğim için yanında götürdüğünü tahmin ettim. Telefonum

önemli değildi. Arayacak kimse yoktu. Polisi aramak kısa bir süre aklımdan geçti ama karar vermeden acıdan uzaklaşarak tekrar uykuya daldım.

Uyandığımda, ışıktaki değişimden uzun zaman geçtiğini anladım. Kıvrıldım ve dinlemek için başımı biraz kaldırdım. Eğer Ivan etraftaysa, dikkat çekici bir şekilde sessiz kalıyordu. Belki de sinirlerine hakim olamadığı için utanmıştı. Yine de gelip özür dileyecek kadar değil. Acı içinde nefes nefese döndüm. Daha önce çeşitli yerlerim ayrı ayrı acırken, şimdi her yerimi saran bir acı vardı. Rahatsızlığıma ek olarak, çiş yapmam gerekiyordu.

Dikkatlice, acı çekerek yatağın kenarına doğru süründüm ve ayağa kalkmaya çalıştım. Bunu yapamayacağım anlaşılnca, yavaşça, el, diz, el, diz emekledim, nefes almak için birkaç santimde bir durdum, bu göğsüme bir acı hançeri sapladığında nefes nefese kaldım. En-suite banyonun soğuk fayanslarını geçmek işkence gibiydi ve gözyaşlarımı yere akıttım. Sonra tuvalete girme mücadelesi, kenarı kavrama, kendimi yukarı çekme, oturmak için döndüğümde acı içinde inleme, sonra daha fazla acı, işediğimde daha da fazla, klozete baktığımda kanla kaplı olduğunu gördüğümde şaşırmadım.

Tekrar emeklemek yerine ayağa kalkmak için banyonun kenarını kullandım. Bu kötü bir fikirdi... ayakta durmak... çünkü artık banyo aynasında kendimi görebiliyordum. Şok içinde nefes nefese kaldım ve elimi yüzüme götürdüm. Hiçbir yerim kırık görünmüyordu ama yüzüm darmadağınktı. Bir y a n a ğ ı m d a kırmızı halı yanıkları, her ikisinde de morluklar, üst dudağım kanlı ve şişti. Her iki kolumda da öfkesinin izleri vardı ve tişörtümü yukarı çektiğimde her iki yanımdaki morlukları görünce yutkundum. "Piç kurusu," diye mırıldandım.

Polisi aramayı düşünmüyordum ama bana yaptıklarını ona ödetmem gerekiyordu. Bunun için telefonuma ihtiyacım vardı. Ne de olsa bir fotoğraf bin kelimeye bedeldi.

Merdivenleri aşmak uzun zaman aldı. İki elimle tırabzanlara tutunuyor, aşağıya doğru her adımda nefes nefese kalıyor, acı beni ezdikçe homurdanıyor, tekrar hareket etmeden önce hafiflemesini bekliyordum. Koridora ulaşana kadar çok sayıda gözyaşı döktüm ve devam edemeyeceğimden emin olduğum anlar oldu. Mutfığa açılan kapı milyonlarca kilometre uzakta görünüyordu. O sırada Ivan'a seslenecek kadar çaresizdim, sesim kapalı kapıların diğer tarafından duyulmayacak kadar ağırlıklı bir gıcırtydı.

Tekrar denedim, daha iyisini yapamadım, ses birdenbire bana alışılmadık gelen bir sessizliğe dönüşerek hızla kayboldu.

Normalde evdeyse Ivan televizyonu açardı. Piç herif dışarı çıkmış olmalı.

Görünüşe göre tek başımaydım. Buna alışkın olmalıydım.

Mutfak kapısına ulaşım iterek açtım. Acı, tepkilerim de dahil olmak üzere her şeyi yavaşlatıyordu, bu yüzden ne gördüğümü anlamam birkaç saniye sürdü. Mutfakta yere uzanmış bedenim sevgili kocama ait olduğunu fark etmem de birkaç saniye daha sürdü.

OceanofPDF.com

Yapabilseydim bile yanına koşmazdım. Bunun yerine kapı aralığında durup, göğsünün inip kalkmasının hayatta olduğunu gösterip göstermediğine ya da şansımın yaver gidip gitmediğine ve gaddar piçin takunyalarını patlatıp patlatmadığına karar vermeye çalıştım.

Ama gözyaşları görüşümü bulanıklaştırmıştı ve odanın içinde acı içinde ayaklarımı sürüyene kadar şansımın yine yaver gitmediğini fark edemedim. Nefes alıyordu. Ne yapmam gerektiğini düşünerek ona bakarken gözlerini açtı ve bana ters ters baktı.

"Wurg da bla.

Yediğim dayak işitme duyumu etkilemiş miydi? "Ne?

Yüzünü buruşturdu - hayır, yüzünün yarısını - sonra tekrar denedi. Boğuk sesler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Acıdan kıvranan beynimin berraklaşması biraz zaman aldı. Felç... felç geçirmişti! Muhtemelen beni can evimden vururken tansiyonu yükselmişti. Karma. Bu fikir beni gülümsetti, sonra yüzümü buruşturup bir parmağımı patlamış dudağıma götürdüm.

"Wurg da bla.

Ona baktım ve alay ettim. "Özür mü diliyorsun? Acıyan yerine tekme atmak isterdim ve her hareketi bana acı vermeseydi atardım da. Telefonum tezgahın üzerindeydi. Çizilen morlukların fotoğrafını çekmek birkaç dakikamı aldı.

Vücudumu renklendirdim, mümkün olduğunca çok belgelemek için acı çekerek uzandım. Sadece işim bittiğinde üçlü dokuza bastım.

Belki de söylediklerimden ziyade konuşma şeklim, sesimin fısıltıyı biraz aşmasıydı ki çok değil birkaç dakika sonra iki polis ve iki ambulans geldi. Beklenti içinde kapıya doğru ilerledim ve ambulanslar birbiri ardına gelirken kapı aralığında dikildim. Ekip beni kurtarmaya gelmişti. Bana nazık davrandılar, beni bir arabaya bindirip battaniyeye sardılar. O ana kadar titrediğimi fark etmemiştim, sağlık görevlilerinden biri yüzümü serin bir bezle silene kadar ağladığımı da fark etmemiştim. "Sus, "Ağlama, artık güvendesin.

Acımı dindirmek için bir şeyler vermiş olmalılar çünkü bir de baktım ki üç tarafı beyaz bir perdeyle çevrili bir kabindeyim ve çeşitli yerlerimden güven verici bir şekilde bip sesi çıkaran monitörlere uzanan kablolar var. Sesler vardı ama hiçbirini tanıımıyordum ve hiçbirisi bana doğru yönelmemişti.

On altı yaşlarında görünen ve kendisini Dr. Peterson olarak tanıtan, önlüklü bir adam geldiğinde ağırlar geri gelmişti. Notlarımı kontrol etti ve ne yaptığını bildiğine dair kendini ve belki de beni rahatlatmak istercesine monitörlere bilgili bir şekilde baktı.

'Her şeye rağmen,' dedi, 'muhtemelen kocanız için endişeleniyorsunuz, bu yüzden durumunun stabil olduğunu söyleyerek içinizi rahatlatacağım. Önümüzdeki yirmi dört saat çok önemli olacak. Oldukça melek gibi olan yüzü ani bir kaş çatmayla gölgelendi. "Ne yazık ki o sert zeminde o kadar uzun süre yatması onun için bazı sonuçlar doğurdu.

Ona Ivan'ın durumunun umurunda olmadığını, sonuçlarıyla kesinlikle ilgilenmediğimi, tek istediğimin bana verdikleri ilaçtan biraz daha alıp kendimden geçmek olduğunu söyleyebilirdim. Doktor kocamın durumunu detaylandıracakmış gibi görüldüğünde hafifçe kıpırdandım, sonra inledim. Oyunculuk yeteneğine gerek yoktu; acı inanılmazdı.

"Tamam," dedi Peterson. "Seni iyileştirmeye odaklanalım. Ortadan kayboldu ve bir süre sonra yanında bir hemşireyle geri döndü. Biraz mırıldanma, sağ koluma takılı olan damar yoluyla biraz oynama ve ardından merhametli bir rahatlama oldu.

Sonraki birkaç saat boyunca, uykuya dalıp çıkarken, röntgenim çekildi, tarandım, isimleri ve nitelikleri uyuşturucu dolu bir pus içinde duyulan insanlar tarafından muayene edildim, morarmış kollarımda bir damar bulmak için mücadele eden biri acı çekti ve sonunda çok fazla gibi görünen şeyi boşalttılar.

kan. Bana her şey çok detaylı bir şekilde anlatıldı ve duyulur duyulmaz unutuldu. Sonunda tekerlekli sandalyeyle dört yataklı küçük bir odaya götürüldüm ve bir yatağa yatırıldım.

Bir hemşire koşuşturdu, beni yerleştirdi, monitörleri kontrol etti, ihtiyacım olan bir şey olup olmadığını durmadan sordu.

"Hayır," dedim, ilk defa değil. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Bana daha önce verdikleri şeyin etkisi geçmişti, ama yaşadığım şiddetli acı hafiflemiş, donuk bir sızıya dönüşmüştü. Düşünmem gerekiyordu; uyanık olmak daha iyiydi.

Hemşire biraz daha telaşlandı, sonra özür dileyerek, "Dışarıda konuşmak isteyen birkaç polis var; buna hazır olduğunuzu düşünüyor musunuz?" dedi.

Onlarla konuşacaksam tetikte olmam kesinlikle daha iyi olacaktı. Endişelenecek ya da saklayacak bir şeyim olduğundan değil. Bu olayda suçsuzdum. Değişiklik olsun diye, kurban bendim.

Ivan'a bana yaptıklarını ödetmeyi planladığımı bilmelerine gerek yoktu. Bunu bilmelerine hiç gerek yoktu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Ivan'la neden evlendiğimden tam olarak emin değilim. Üniversiteden mezun olduktan sonra çok seçkin bir halkla ilişkiler şirketinde işe başladım. Planım çok çalışmak ve zirveye çıkmaktı. Bu, ne kadar acımasız bir dünya olduğunu keşfetmeden önceydi. Kendimi güçlü sanıyordum ama karşılaştığım bazı barakudaların yanında çaresiz bir kedi yavrusuydum.

Ben de kadınların yüzyıllardır yaptığı şeyi yaptım. Kolay yolu seçtim. Güzeldim, eğitimliydim, durum gerektiriyorsa çekiciydim, her erkeğin mükemmel diğer yarısıydim. Ve bu seçenek için seve seve para ödeyecek bir sürü erkek vardı. *Ödeme* değil, ben bir fahişe değildim, ancak sanırım konaklama, kredi kartı, harcama parası, neye ihtiyacım olursa olsun kabul etmenin ödeme almaya benzer olduğunu iddia edecek başkaları da var. Doğal yeteneklerimi kullandığımı düşünüyordum.

Peki Ivan'la neden evlendim?

Çünkü otuz dokuza geldiğimde iki şey fark etmiştim. Birincisi, olduğum kadar iyi görünmek için daha fazla zaman ve para gerekiyordu; ikincisi ise kendimi sık sık gittiğim bar ve kulüpleri dolduran diğer kadınlarla kıyaslamaya başlamıştım. Eşit derecede güzel, *daha genç* kadınlarla. Benim etkilendiğim erkeklerin de onlardan etkilendiği giderek daha açık hale geliyordu.

Bunun kişiliğe bağlı olduğunu iddia eden herkes kendini kandırıyordu. Yirmili yılların lüks Londra'sının yoğun gece hayatında önemli olan dış görünüşü.

Kendimden şüphe duyduğum o sıralarda Ivan yörüngeme girdi. Zengindi, yetmişine merdiven dayamış bir adam için yeterince yakışıklıydı ve gururunu okşayacak kadar ilgiliydi. Beş yıldızlı otellerde geçirdiğim hafta sonlarıyla, New York'a gittiğim bir hafta sonunda Tiffany'de hayranlıkla baktığım elmas bir bilezikle, Harrods'a yaptığı alışveriş gezileriyle, benim gibi bir kadının arzulayabileceği her şeyle bana kur yaptı.

"Evlen benimle," demişti tanışmamızdan sadece birkaç ay sonra bir gece yemeğe çıktığımızda. Elini cebine attı, bir yüzük kutusu çıkardı ve başparmağıyla hafifçe vurarak açtı.

Restoranın ışıkları altında elmasın parıltısı neredeyse nefesimi kesiyordu. Kocaman, neredeyse bayağı büyüklükte bir teктаşı.

Evliliğe ya da herhangi bir bağlılığa her zaman karşı olmuşumdur. Ben daha on yaşındayken bizi - beni - terk eden babamın hesap vermesi gereken çok şey vardı. Onun sayesinde kendimi tekrar terk edilme konumuna sokmak istemiyordum. Ama artık kırkıma merdiven dayadığıma göre, belki de akıllıca davranıp geleceğimi düşünmenin zamanı gelmişti. O lüks restoranda Ivan'a baktım, gömleğinin göbeği boyunca gerildiğini, düğmelerinin onu tutmak için zorlandığını gördüm ve belki de bunun benim için iyi bir hareket olacağını düşündüm. Neredeyse yetmiş yaşındaydı, aşırı kiloluydu ve yanaklarında yüksek bir renk vardı. Çok fazla içiyor ve fırsat buldukça puro içiyordu. Yaşlılıktan kemikleri çıkmayacak bir adama benziyordu. Beni terk edeceğinden korktuğumu sanmıyordum - ölmek farklı bir konuydu ve onun ölümü beni çok daha rahat bırakacaktı. "Evet," dedim, elimi masanın üzerinden kaydırarak yüzüğü yerine yerleştirmesine izin verdim, "seninle evleneceğim.

Acele evlenmek... Bu sinir bozucu özdeyişin ikinci kısmını kim bilmez? Ivan, Windsor'dan birkaç mil ötede bir aile evinden bahsetmişti. Söylemediği şey, orada yaşamamızı beklediğiydi. Her zaman. Orada bir ofisi vardı ve hala finans işlerini oradan yürütüyordu. Ayrıca çok uzak olmayan bir gelecekte minik ayakların pıtır pıtır sesini duymayı beklediğini de açıkça belirtmişti.

Hayatımın aldığı bu yön beni çabucak hayal kırıklığına uğrattı. Lanet bir ev kadınına dönüşmüştüm. Ivan en fazla iki haftada bir temizlikçi kabul ediyordu. Ve o zaman bile, cılız, basık taşra yığınınındaki yırtık pırtık aile yadigarlarından bazılarına zarar verebilecekleri korkusuyla her odada gözetim altında tutulmaları gerektiğinde ısrar ediyordu.

Sevgili kocamın beni sevmediğini keşfetmem uzun sürmedi. Bu sürpriz olmamalıydı. Ben de onu sevmiyordum. Asıl sorun beklentilerimizin düzeyiydi. İstedığımı elde etmişim.

Kırsalda gömülmek tam olarak hayatımı tasarladığım gibi değildi, ama istediğini elde edemedi. Bir çocuk. Ivan bir çocuk istediğini fark etmek için neredeyse yetmiş yaşına kadar beklemiş ve karısının bir damızlık olmasını beklemişti. Beni seçti çünkü güzeldim ve güzel bebeklerim olacağını varsayıyordu.

Ayrıca beni olduğumdan çok daha genç sanıyordu, ama belli bir yaşa gelmiş hangi kadın yalan söyleyip birkaç yıl, ya da benim durumumda altı yıl çıkarmaz ki?

Bir çocuğun ortaya çıkacağına dair hiçbir işaret olmadığında, aramızdaki - zaten büyük bir kanyon büyüklüğündeki - mesafe daha da derinleşti. Bakışlarında sahiplenicilikten ziyade hoşnutsuzluk görmeye, dudaklarını yanağıma bastırduğunda soğuk bir isteksizlik hissetmeye başladım. Ta ki o son güne, benim ihanetim olarak gördüğü şeyin ortaya çıkmasının onu şiddetli bir nefrete sürüklediği güne kadar.

* * *

Birkaç gün hastanede tutulduktan sonra herhangi bir baş ağrısı çekersem ya da çışimdeki kan geri gelirse geri dönmem konusunda uyarılarak taburcu edildim.

Ivan'ın eve dönmesine izin verilmesi için birkaç hafta daha geçmesi gerekti.

Kalamayacağımı anladığımda sadece birkaç gün evdeydi. Bana o son itici gücü veren şey inanılmaz derecede basit bir şeydi. Ruh halimi düzeltecek bir kitap bulmak için oturma odamızdaki kitap raflarını karıştırıyor, hiç okumadığım kitapları bir kenara bırakıp okuduğum ve bana uyacağını bildiğim, sonsuza dek mutlu olmasalar da ana kadın karakterin her zaman zirveye çıktığı kitapları tercih ediyordum. O hikayeye ihtiyacım vardı. Bir yerlerde var olduğunu bilmeye. Dizlerimin üzerine çökmüş, alt rafları karıştırıyor, her kitabı teker teker çıkarıyor, ihtiyacım olan şey olmadığında hayal kırıklığıyla geri itiyordum. Ve sonra yıllardır okumadığım bir kitaba geldim. İçinde bulunduğum ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyordu ve gülümseyerek kaldırdım.

Yorgun bir şekilde ayağa kalkarak kanepeye geçtim, oturdum ve kıvrıldım. Kitaba dalmaya hazır bir şekilde sayfaları çevirerek birinci bölümün başına geldim ve sayfaların arasından bir şey düştüğünde şaşırmadım. Elime geçen her şeyi kitap ayracı olarak kullanmak gibi bir alışkanlığım vardı ve okuduğum kitapların sayfaları arasında sık sık makbuzlar, kağıt parçaları, eski zarflar bulurdum. Bu her neyse, halının üzerine yüzüstü düşmeden önce bir kez çırpındı. Ulaşamayacağım bir yerdeydi ve hareket ettirmek bana biraz rahatsızlık veriyordu ama okudukça

gözlerim ona doğru kaymaya devam ediyordu, öyle ki sadece birkaç sayfa sonra

Sıkıntıyla homurdandım, kitabı kanepenin arkasına bıraktım ve bacaklarımı yavaşça yere doğru salladım.

Küçük karta uzandım ve biraz merakla çevirdim, eski bir erkek arkadaşımın çekilmiş bir fotoğraf olduğunu fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

Kanepede ayaklarımı sürüyerek lambaya yaklaştırdım. Kim olduğunu biliyordum elbette. Mark Shepherd. Beni böylesine umutsuzca seven bir adamı nasıl unutabilirdim? Arkasına bakmak için döndüm. Orada hiçbir şey yazmıyordu. Önemli değildi; ne zaman çekildiğini hatırlamam sadece birkaç saniye sürdü. Yirmi yıl önce. Üniversitedeki son yılım. Sıkışıp kaldığım yıl.

Parmağımı yüzünde gezdirdim ve anıya uzandım. Geçmişten gelen bir okşayış gibi geri geldi ve Ivan'ın saldırısından bu yana ilk kez beni saran gerilim ve korkunun azaldığını hissettim.

Mark bana sevildiğimi
hissettirmişti. Gitmesine asla
izin vermemeliydim.

OceanofPDF.com

Mark Shepherd - Onu üniversitenin ilk haftasında görmüştüm, Bristol'da olmanın heyecanı hâlâ üzerimdeyken, evden, her şeyden, herkesten potansiyel fişkırıyordu. Çoğu kadın gibi ben de her yakışıklı ya da yakışıklıya yakın erkeği incelemiş, sadece dış görünüşüne bakarak on üzerinden puan vermiştim. Gençtik, kendimize takıntılıydık ve yüzeyseldik. Mark'ın oldukça bebeksi, yuvarlak bir yüzü vardı, fiziki çetrefilli ve çocuksuydu, ama yine de ikinci bir bakışı hak ediyordu ve kişisel irilik ölçerimde sağlıklı bir yediği işaretliyordu. Ben halkla ilişkiler ve psikoloji okuyordum; o da psikoloji ve hukuk okuyordu, bu yüzden birkaç modülü paylaştık ama hiç arkadaş olmadık. O her zaman kalabalığın çeperindeydi, birlikte olması daha eğlenceli olan daha sesli, aktif, iddialı çocuklar tarafından oraya itildi.

Üniversitedeki ilk yılımda kampüste yaşıyordum. Konaklama pahalıydı, kullanışlıydı ve uzun bir kurallar ve düzenlemeler listesiyle birlikte geliyordu. Faturayı annem ödüyordu, bu yüzden maliyet beni rahatsız etmedi. Rahatsız eden şey kurallar ve düzenlemelerdi.

Anneme taşınmak istediğimi söylediğimde, sesindeki endişenin sınırını duyabiliyordum. Benim için değil, kampüs dışında güvenliğimden korktuğu için değil; hayır, neden korktuğunu tam olarak biliyordum. Eğer mutsuz olursam, pes edeceğimden ve temelli olarak eve döneceğimden. Dudaklarımın alaycı bir şekilde kıvrıldığını hissedebiliyordum. Bu onu hiç memnun etmezdi. İlişkimiz bir evlatlık ve annelik göreviydi, aşk değil. Benden hoşlandığından bile emin değildim.

Tatil için eve gitmezsem onun da daha mutlu olacağını biliyordum. Yaz boyunca Bristol'da kalmamın ne kadar kolay olacağını anlatırken sesimi dikkatle nötr tutmaya çalıştım. 'Eve döndüğümde bir iş arayabilirim elbette, Thornbury'de bir şeyler bulabilir miyim diye bakarım. Bütün yaz oturup ayaklarının altında dolaşmak istemiyorum.

"Orada kolayca iş bulabilir misin? Bu beklediğimden daha hızlı oldu. Belki ben aptallık ediyordum ve o bunu çoktan düşünmüştü. Belki de onu hafife almıştım.

"Evet. Sanki bu fikri ilk kez düşünüyormuşum gibi kelimeyi uzatarak söyledim. 'Gerçekten de en iyisi bu olabilir. Yaz boyunca burada kalırım. Kalacak yerimi ödemekten memnun olduğun sürece.

Cevap vermeden önce ufak bir tereddüt geçirdi. 'Sanırım kampüs dışında bir yer aramaya değer. Daha pahalı olmadığı sürece.

Neyse ki daha ucuz bir yer buldum. Benimle aynı durumda olan birkaç öğrenciyle zaten arkadaş olmuştum ve birlikte uygun bir yer bulmak için web sitelerini taradık. Titiz değildik, tek şartımız ucuz olmasıydı.

Bulduğumuz ev, üniversite kampüsüne on beş dakikalık yürüme mesafesinde köhne bir çöplüktü. Üst katta üç yatak odası ve yorgun bir banyo vardı; alt katta oturma odası ve yemek odası olarak kullanılan yerde iki yatak odası daha vardı ve kötü inşa edilmiş bir eklentide ikinci bir banyo bulunuyordu. Bu eklenti ana eve o kadar kötü bir şekilde eklenmişti ki, şiddetli yağmur yağdığında iç duvardan aşağı dereler akıyordu. Güneşli bir günde başınızı arkaya yaslayıp yukarı doğru baktığınızda gök mavisıyla dolu bir çatlak görebilirdiniz.

Birlikte geçirdiğimiz ilk yıl çılgıncaydı. Beşimiz de evin çöplük olmasını umursamıyorduk. İstedikimizi yapabiliyorduk - ve sık sık yapıyorduk. Partiler, içki ya da uyuşturucu konusunda hiçbir kısıtlama yoktu. Biz de hepsini yaptık. Ve birbirimizi. Erkek arkadaşlar bir dizi karşılıklı, kolay gelen, kolay giden ilişki içinde neşeli bir düzenlilikle geldi ve gitti, erkeklerin yüzleri genç, olgunlaşmamış yakışıklılıklarında neredeyse birbirinin yerine geçiyordu, vücutları kaslı ve atletikti. Her şey çok kolaydı.

O köhne evde yaşayan beş kişi arasında, geçimini sağlamak için resmi bir yarı zamanlı işe girmeyen tek kişi bendim. Bu kısmen annemin cömertliği sayesinde oldu, ama çoğunlukla gayri resmi yarı zamanlı işim sayesinde... çıktığım bazı erkeklerin cömertliği sayesinde.

Ne de olsa, süs olmaktan başka bir şey için kullanmayacaksam muhteşem bir vücuda sahip olmanın ne anlamı vardı? Her neyse, zor bir iş değildi. Erkekler hep yaşlı olurdu. Bazen çok yaşlı. Ve acınacak halde. Aslında, ne kadar zavallı oldukları ile benimle birlikte olmak için ne kadar para ödemek istedikleri arasında doğrudan bir ilişki olup olmadığını merak ederdim.

Karşılaşmalardan aldığım tek eğlence buydu.

Ancak son yıla girerken bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum. Londra'daki büyük halkla ilişkiler firmalarından birine iş başvurusunda bulunmuştum bile. Giriş seviyesinde iyi bir maaşı yoktu ama kurumsal merdiveni tırmanmak niyetindeydim.

Birinci olmak neredeyse pozisyonu garantileyecekti. Zekiydım, sadece odaklanamıyordum ve dikkatim kolayca dağılıyordu. Sosyal çevremden uzaklaşmaktan başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmak zordu. Daha da kötüsü, bensiz ne kadar iyi eğlendiklerini fark edersem, yokluğum bir havuzdan alınan bir bardak su kadar önemsiz olurdu. Bu bir işkenceydi. Arkadaşlarımın beni aramaya geleceğini sanıyordum ama onlarla amfilerde karşılaştığımda, sanki bir önceki gece gerçekleşen sosyal etkinlikte yokluğumu fark etmemişlerdi bile. İlişkilerimizin yüzeyselliği buydu. Yakın olduğum kimse yoktu, kulağımı bükecek ve bana neler olup bittiğini anlatacak bir kankam yoktu. Umurumda değildi. Bu, geri adım atmayı kolaylaştırdı. Oyunun sonuna odaklanmak.

İşte o noktada Mark'ı gerçekten fark ettim. Potansiyelini ilk fark ettiğimden bu yana geçen iki yıl içinde, artık bir çocuktan çok bir erkeğe dönüşmüştü. Onu kütüphanede gördüm, sanki oraya aitmiş gibi görünüyordu, kitaplarının üzerine eğilmişti, bir tanesi önünde açıktı, not alırken bir tarafa bir defter koymuştu, kalemi öfkeyle karalıyordu. Konsantrasyonu tam ve yoğundu.

Onun inatçı konsantrasyonu bana da aynı şeyi denemem için ilham verdi. Bu beni sıkılmaktan alıkoydu. Çok geçmeden kendimi ondan büyülenmiş buldum. Sık sık psikoloji derslerini kaçıırırdım ama artık derslere katılmaya başlamıştım; kapı aralığından salonu tarıyor, gözlerim onun siyah saçlarını bulmak için sıraları tarıyordu. Sonraki birkaç hafta boyunca amfide yavaş yavaş Mark'a yaklaştım ve sonunda neredeyse tam karşısına oturdum. Her zaman en son çıkanlardan biri olurdu; diğer öğrenciler etrafta dolanıp gülüşüp konuşurken, aldığı notları kontrol edip her şeyi dikkatlice toplarken onu izlerdim.

En gürültülü öğrencilerin ayrıldığı ve bir sonraki öğrenci akınının henüz başlamadığı o hafif sükûnet anını bekledim.

"İyi bir dersti, değil mi? Pahalı bir şekilde röflelenmiş sarı saçlarımı geriye doğru iterek ona baktım. Gülümsememi genişlettim ve kirpiklerimi kııptım. Evet, istediğim zaman oyun oynayabiliyordum. Saçlarımın dökölmesine izin verdim ve kürsüye doğru bir işaret yaptım. 'Bu o kadar harika bir konferanstı ki başım dönüyor. Gidip biraz kahve içeceğim ve bakalım tüm bunlardan bir anlam çıkarabilecek miyim? Başımı salladım ve birkaç adım ilerledikten sonra kaşlarımı çatarak döndüm. 'Hani derler ya iki kafa bir kafadan iyidir diye, bana katılmak ister misin? Belki söyledikleri hakkında sohbet edebiliriz. Sanırım her şeyi açıklığa kavuşturmaya yardımcı olur. Sahte bir utançla güldüm. "Üzgünüm, unut gitsin; muhtemelen senin için zaten öyledir. Kurnazlığın erkekler üzerinde boş a gittiğine inanan biriydim, bu yüzden davetim açıktı, hatta sivriydi. Eğer bunu çok zeki olmadığım ya da kesinlikle ondan daha az zeki olduğum anlamına aldıysa, birbirimizi daha iyi tanırsak, bunun yanlış olduğunu kısa sürede öğrenecekti. Okulumdaki öğretmenlerin ağır bir alaycılıkla söylediği gibi, *kendi iyiliğim için fazla zeki idim*. Ama en iyileri gibi karartma yapabilirdim.

"Elbette. Çıkışa doğru başıyla işaret etti. "Zaten buradan gitsek iyi olacak, tabii bilgi teknolojileri dersini dinlemek için kalmak istemiyorsanız.

Bunun bir şaka olup olmadığından emin değildim. Sonra sıırttı ve ben de rahatladığımı gizlemek için güldüm.

Üniversitenin etrafında birkaç kafe vardı. En yakın olanına gittik ve kısa süre sonra arka tarafa yakın küçük bir masaya oturduk. Biraz havasızdı ama bu benim işime yaradı. Birkaç dakika sonra içeceklerimizi yudumlar ken elimi alnıma sildim. "Burası sıcak, değil mi?

Üzerimdeki ceket i çıkardım ve sandalyemin arkasına bıraktım. Üzerimde uzun kollu, pamuklu bir tişört vardı, yıllarca yıkanmaktan malzemesi incelmışti. En sevdiklerimden biriydi; parçalanana kadar ve muhtemelen bir süre daha giyerdim. Tişörtü çekiştirdim, V yakasını çekiştirdim ve göğüs dekoltemden aşağı doğru bir nefes çektim. Baktığını gördüm. Gözlerinin hızlı bir hareketi. İlgisini göstermeye yeteceğini ummuştum. Bunca zamanı kadınlarla ilgilenmeyen bir adam için harcamış olsaydım çok kızardım. Ve eğer kadınlardan hoşlanıyorsa, benimle ilgilenmemesi için hiçbir neden yoktu. Ben mükemmel bir pakettim. Doğa bana geniş bir göğüs, ince bir bel ve uzun bacaklar vermişti; fırsat bulduğumda bunları sergilemekten çok memnundum. Sık sık güzel, bazen de egzotik olarak tanımlanırdım. İnsanlar beni daha yakından tanıdıklarında, beni tanımlamak için en sık kullanılan kelime kaltaktı. Hiç yanılısamam yoktu; bu çok daha uygundu.

Bir kolumu sandalyenin arkalıına bağladım, böylece özelliklerimi daha iyi gösterebilecektim ve boştaki elimle kola bardağına uzandım. "Peki ders hakkında ne düşünüyorsun?"

'Çok iyiydi. Profesör mükemmel bir öğretim görevlisi. Söylediklerini belgelenmiş araştırmalara atıfta bulunarak desteklemesini seviyorum.

Mark'ın alçak, melodik bir sesi ve konu sıkıcı olmaya başladığında bile dikkatimi koruyan kelimelerle bir yolu vardı. Konu hakkında bilgi sahibiydi ve konuşmasını sürdürmesi için benim tek *bir mmhm* ile onay vermemden fazlası gerekmiyordu.

Yakında gidecekti. Onun zaman çizelgesini kendiminkinden daha iyi biliyordum ve sırada hukuk derslerinden biri vardı. Anlayabildiğim kadarıyla hiçbirini kaçırmadığından, onu hızlı bir takla atma vaatleriyle cezbetmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Hâlâ konuşuyordu, ellerini kullanarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, yüzünde benim hiçbir dersim için toplayamadığım bir coşku vardı. İki yıl önce hafif melek gibi olan yüzü zayıflamıştı. Bir erkek için normalden daha dolgun olan dudaklarının üzerine yerleştirilmiş ince bir burunla bölünmüştü. Dudaklarının benimkilere kilitlendiğini, sonra da aşağıya doğru indiğini hayal ettim. Çok daha aşağıya. Ürperdim.

"İyi misin?" diye sordu hızlı bir endişeyle. Kafenin tavanından geçen boruların arasına yerleştirilmiş klima ünitesine baktı. "Bazen soğuk hava yayabiliyorlar; üşütmemeye dikkat etsen iyi olur.

Bir yere gidebiliriz ve sen de beni ısıtabilirsin. Tanıdığım diğer erkeklerden herhangi birine de bunu söyledim ve ayrılıp benim ya da onların odasına ya da üniversite kampüsünün etrafındaki gölgeli, özel yerlerden birine giderdik - ana binanın zemin katındaki bakım odaları, kilitli olması gereken ama nadiren kilitli olan bekçi kulübeleri, hatta kuzey duvarının yanındaki çalılık. Son birkaç yıldır hepsini kullanmıştım. Ama masanın diğer tarafına bakıp onun gerçekten endişeli ifadesini gördüğümde bu adamın farklı olduğunu anladım. Ya da belki ben öyleydim. Bu ders çalışma işi belki de beynimin kimyasını değiştirmişti.

Aniden ayağa kalktım, o da irkilerek geri çekildi.

"Özür dilerim. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. 'Dersim olduğunu unutmuşum. Koşsam iyi olacak. Kitaplarımı, çantamı, paltomu topladım ve her durakta kollarımdan düşme tehdidiyle, kafeye doğru aceleyle ilerledim. Adımı seslendi. Gürültü patırtının arasından süzüldüğünü, ben çıkışa varmadan önce dağılıp sönmeden önce orada mırıldandığını duydum.

Yalan söyledim; dersim yoktu. Katılmam gereken dersler vardı ama yeni keşfettiğim başarılı olma arzum bile o gün daha fazlasına katılmamı sağlayamadı. Bunun yerine, ödünç aldığım kitapları kütüphaneye geri bıraktım ve evime doğru yola çıktım. Evde kimseyi bulamamak beni rahatlatmıştı. Düşüncelerimi düzene sokmak için sessizliğe ihtiyacım vardı.

Mark - derimin altına girmişti.

Beni kafeden koşarak uzaklaştıran o garip duyguydu. Aşk olabilirdi.

OceanofPDF.com

Aşk aşına olduğum bir kavram değildi. Şehvetle geçici bir tanışıklığım vardı. Bağlılık yoktu, kimyaya ya da sonsuz bağlılık vaatlerine ihtiyaç yoktu. Çabucak bir bam bam, çok teşekkürler ve bir sonrakine. Alışkın olduğum şey buydu. İsteddiğim buydu. Aramadıklarında, gelmediklerinde, umursamadıklarında beni rahatsız etmedikleri, karşılıklı olarak keyifli bir deneyim. Ben de aynıydım, her ilişkim bir gün gelir, bir gün giderdi. Daha fazlasını aramıyordum, hele ki derslerime yoğunlaşmam gereken bir yılda hiç aramıyordum.

Ama artık çok geçti.

Programlarımız bir sonraki sefer çakıştığında Mark konferans salonunun girişinde bekliyordu. Ona katıldığımda hiçbir şey söylemedi, sadece elime uzandı ve diğer öğrenciler sahnelenen küçük dramadan habersiz bir şekilde yanımdan geçip giderken elimi tuttu.

Aylarca mükemmel bir kız arkadaş oldum. Birlikte ders çalıştık. Mümkün olduğunda derslere birlikte katıldık. Daha sonra bunları tartıştık, ikimize de anlamlı gelene kadar fikirlerle dalga geçtik. Hatta farklı giyinmeye başladım - daha az sözde gotik, daha çok sözde geek. Yeni kişiliğim beni eğlendirdiyse de Mark'ın bunu fark ettiğinden emin değilim. Özensiz bir şekilde hayranlık duyuyordu ve ben paçavralar giyebilirdim ve o yine de takdirle gülümserdi.

Canlandırıcı, neredeyse ezici, tamamen tatmin ediciydi. Bana sanki ince porselenden yapılmışım gibi, sanki parmakları etimi zedeleyecekmiş gibi davrandı.

Parmağımı tekrar fotoğrafın üzerinde gezdirdim ve Mark'ın yanağının kıvrımında durdum. Çok güzeldi. Ayağa kalkmaya çalıştım ve bir kadeh şarap almak için mutfığa gittim. Hafıza şeridinde gezineceksem, yolculuğu yumuşatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Şişeyi yanımda götürmek mantıklı geldi. Geçmişim ziyaret etmek için dikenli bir yerdi; alkolün merhemi bir gereklilik olacaktı.

Arkamda bir yastık ve bacaklarımın altında kıvrılmış bir şekilde, bir elimde Mark'ın fotoğrafını tutarken, güzelce soğutulmuş Sauvignon'u yudumladım ve kendimi gerçekten farklı olduğumu düşündüğüm bir zamana geri götürmeme izin verdim.

Yoksa sadece zaman mı farklıydı? Birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca, Londra'da iyi bir başlangıç yapmamı sağlayacak birinciliği elde etmeye kararlıydım, bu yüzden derslerime odaklanmaktan memnundum. Sınavlar bittiğinde, elimizden geleni yaptığımızda ve tek yapabileceğimiz sonucu beklemek olduğunda, işte o zaman işler değişti.

Tam olarak ne zaman olduğunu bile söyleyebilirim.

Mark ve ben altı aydır birlikteydik. Bu sürenin çoğu, ikimizin de başarılı olmaya kararlı olduğu ders çalışma telaşı içinde kaybolup gitmişti ama el ele tutuştığımız, yürüdüğümüz, konuştuğumuz, sadece birlikte olmaktan mutlu olduğumuz saatler, günler de vardı.

Yaz boyunca Bristol'da kalmayacak, onun yerine ailesinin Cheltenham'daki evine gidecekti.

"Uzun bir hafta sonu için gel," diye ısrar etmişti Mark, birkaç gün kutlama yaptıktan ve akşamdan kalmalardan saatler kaybettikten sonra. 'Henüz bir işin yok; en iyi şekilde değerlendir. Ailem seninle tanışmayı çok ister.

Ailesi benimle tanışmayı çok isterdi. Yakışıklı yüzüne baktım ve her şeyin bittiğini anladım. Cennetin sonu. Beni sevdiğini biliyordum. Bana yeterince sık söylemişti. Ben de aynısını söylemişim. Anlamsız kelimeler. Babamın da beni yatağa yatırırken aynı şeyleri söylediğini hatırlıyordum, kaşınan yüzünü on yaşındaki yanağıma bastırarak beni ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Sözleri sanki hala yankılanıyormuş gibi hatırlıyordum. Bana söylediği son sözler. Ertesi sabah gitmişti. Bir mazeret ya da veda olmadan. Bir daha hiç görülmemek üzere. Tayland, demişti annem, günler sonra cesaretimi toplayıp sorduğumda.

Terk edilmenin acısıyla, bir daha kimsenin beni incitmeyeceğine dair söz verdiğimi hatırlıyorum. Barikatları yerinde tutmak çok daha iyiydi. Mark barikatları aşmaya çok yaklaştı ama şimdi barikatlar yeniden güçlendirilmişti ve hiç başlamaması gereken bir şeyi sona erdirmenin zamanı gelmişti.

Her halükarda, eğer o ya da ailesi yaz boyunca hayatımı nasıl kazanmayı planladığını bilselerdi, beni hemen bir kenara atarlardı.

'Sırada iş görüşmelerim var' dedim ve o gidene kadar sonraki birkaç gün boyunca bu yalana sadık kaldım, beni arayacağına, her dakika düşüneceğine ve umutsuzca özleyeceğine söz verdim.

O gittiğinde, kendimi o ayların bir sapma olduğuna ikna ettim. Sanki aylardır durağanlık içindeydim ve aniden uyanmışım. Sıkıcı, inek kıyafetlerime dehşetle baktım ve onları hızla en yakın hayır kurumuna gönderdim, ardından daha eski, daha dar, daha moda kıyafetlerimi çıkardım ve onunla tanışmadan önce yaşadığım hayata geri döndüm.

İpleri elime almam uzun sürmedi, eski dostlar sanki aylardır ortalıkta yokmuşum gibi davrandılar, eski erkek arkadaşlar telefonlarıma cevap vermekten memnun oldular, son derece tatmin edici kazançlı anlaşmamıza geri dönmekten çok daha fazla memnun oldular.

Mark'ın beni aramaları cevapsız kaldı. Giderek çaresizleşen mesajları okunmadan siliniyordu. Sanırım ben bir şey söylemeden ipucunu anlamasını umuyordum. Belki de bir sonraki adımını tahmin etmeliydim. Öyle olsaydı, ev arkadaşlarımı Mark'la ilişkimizin bittiği konusunda uyarırdım. Ona ya da beni arayan herhangi birine ayrıldığımı, yurt dışına, herhangi bir yere gittiğimi söylemelerini isterdim.

Bir akşam geç saatte taksiden indim, yaşlı arkadaşlarımdan biri kayıyordu dışarı arkasında Ben. Onun eller vardı hepsi üzerinde Ben ile ısrarlı bir sabırsızlıkla, bana verdiği paranın karşılığını almaya kararlıydı. Gelinliklerimden birini giyiyordum. Bu adamın herhangi bir teşvike ihtiyacı olduğundan değil, ama bu verdiğim hizmetin bir parçasıydı, her erkeğin beni arzulayacağı kadar muhteşem görünmek, olduğum adamı

Bana sahip olduğu için tanrı gibi hissediyorum. Elbise kısaydı, dekolteydi, daracıktı.

Taksi uzaklaşırken gülüyorduk. Benimki zorlamaydı, yaşlı arkadaşımın kahkahası ise şehvet dolu ve beklentiliydi. Onu içeriye sokmaya çalışıyordum, iffetli biri olduğumdan değil ama komşular bazı kiracıların davranışlarından dolayı ev sahibine şikâyetle bulunmuşlardı bile. Ev arkadaşlarım denemeye hazırdı ve kimin katılmaya istekli ya da yetenekli olduğuna bağlı olarak eş değiştirmeye ya da üçlü veya dörtlü mènage yapmaya karşı değillerdi, ancak bir iş anlaşmasına girmekle hiç ilgilenmiyorlardı. Söylemediler ama bedavaya verdikleri şey için para almamın bir sürtük olduğumu düşündüklerini biliyordum.

Belki de ne kadar kazandığımı bilselerdi daha çok etkilenirlerdi. Dimitri, elleri umutsuzca kemikli parmaklarını meme uçlarıma dolamaya çalışan adam, en iyi yatırımlarımdan biriydi. Onun aptalca, kadın düşmanı, ırkçı şakalarına güldüğüm birkaç saat, Bristol'un en iyi restoranlarından birinde bir yemek, küçük çükü dürtülürken on dakika kadar, ben zevkimi haykırırken biraz rol yapmak - yaptığı şeyden değil, neredeyse bittiğinden. İki yüz sterlin iyi kazanılmıştı.

Parayı düşünüyordum ki, küçük ön bahçedeki büyümüş çalılardan birinin gölgesinden bir figürün hareket ettiğini gördüm, kim olduğunu gördüğümde suçluluk duygusu kızgınlıkla yarıştı.

Mark.

OceanofPDF.com

Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım ve kapıyı açtım. Dimitri'ye, "Hadi yukarı çık," dedim ve onu nazıkçe ittim. Birkaç kadehten sonra kavgacı olabileceğini eskiden beri biliyordum. Bu genellikle sevdiğimden daha sert bir seksle sonuçlanırdı, ama neyse ki daha hızlıydı da, böylece dengelenirdi. Her neyse, morluklar asla uzun sürmezdi. İçki onu aptalca bir maço ve sahiplenici de yapmıştı. Mark'a kısık gözlerle baktığını ve dudaklarında bir alay olduğunu görebiliyordum. "*Onu alt edebilirim*" diye düşündüğünü görür *gibiydim*.

Muhtemelen o da yapabilir. Dimitri her sabah spor yapardı. Bizim yaşımızın üç katı olabilirdi ama formdaydı. Ve güçlüydü. Orta kısımları her zaman biraz yumuşak olan Mark, onu gördüğümünden beri geçen haftalarda hiç gelişme göstermemişti. Sanırım üzüntülerini lokalinde birayla bastırıyordu.

"Bir dakika içinde kalkacağım. Dimitri'ye göz kırptım ve kapıyı bir kez daha sertçe ittim. 'O eski bir dost. Hemen konuşacağım. Daha yakına eğildim, stiletolarımın parmak uçlarına kadar uzandım, böylece ağzım kulağıyla aynı hizadaydı. "Bensiz başlamadığından emin ol, tamam mı? Kulak memesini sertçe ağzıma aldım, sonra boğucu bir sırtışla bıraktım ve bir kez daha ittim. Bu sefer direnmedi ve küçük, dağınık koridora geçti. Mark'a dönmeden önce merdivenleri tırmanıp gözden kaybolmasını bekledim.

"Burada ne yapıyorsun?

Koridorda parlayan ışık çemberine doğru bir adım attı. Daha parlak ışıktaki, gölgelerin neyi gizlediğini görebiliyordum. Onun

Yanakları solgundu, gözlerinin etrafı koyu lekelerle kaplıydı ve bu sefalet tablosuna bir de alt dudağının titremesi eklendi. 'Telefonuna cevap vermiyorsun. Endişelendim. Başına bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm.

Öyle oldu. Aklım başıma gelmişti. Kimseye yakın olmama, bu kadar savunmasız olmama, acıya bu kadar açık olmama izin veremezdim, vermeyecektim.

Bir adım daha yaklaştı ve elini bana doğru uzattı. Aramızda öylece kaldı, terk edilmiş ve kopuk görünüyordu. Alnında boncuk boncuk terlerin belirmesini izledim ve gözlerindeki kırbaçlanmış köpek yavrusu umudunu, o lanet elindeki aptal kararlılığı görmezden gelmeye çalıştım.

"Hiçbir şey olmadı. *Mesajı al, seni aptal çocuk; bunu senin için heceleme zorunda bırakma beni çünkü seni gerçekten ama gerçekten incitmek istemiyorum.*" Sadece hayatıma devam ettim.

"Onunla mı?" Işığın yandığı yukarıdaki pencereye baktı, sonra tekrar yüzüme döndü, yüz ifadesi inançsızlık, umutsuzluk ve kalp kırıklığıyla savaşıyordu.

Gerçekler yüzüne çarparken acı çekmesini izlemek bana hiç zevk vermiyordu. Beni üzerine koyduğu kaide parçalanıp tuğla tuğla yere yuvarlanırken çıkan çatırtı ve ardından gelen gürültüyü neredeyse duyabiliyordum.

"Söylentiler duymuştum," dedi, "ama onlara inanmamıştım.

Söylentiler mi? Aslında şaşırtıcı değildi. Derin bir iç çektim. 'Seninle tanışmadan önceki hayatım seni ilgilendirmez. Birlikteyken sadık biriydim. Bu sadece gururunu kurtarmasını sağlayacak küçük bir beyaz yalandı. *Neredeyse* sadıktım.

"Peki ya şimdi?

"Şimdi mi? Başımı salladım. "Sürdüğü sürece harikaydı Mark, ama artık bitti.

"Aynen böyle!

Her güzel şeyin bir sonu vardır gibi basmakalıp bir cümle kuracaktım ama birden gözlerinde gördüğüm acıya istemeden de olsa sebep olduğum için suçluluk hissettim. "Özür dilerim. Veda etmekte pek iyi değilimdir. Telefonlarına cevap vermediğimde mesajı alacağını ummuştum.

Bana inanamayarak baktı. 'Mesajı aldın mı? Seni seviyorum, düşündüm ki-' 'Ne? Sonsuza dek birlikte olacağımızı mı? Gerçekçi ol. Harika zaman geçirdik ama her zaman bitmeye mahkumdu. Bunu biliyordum; öyle görünüyordu ki yapmadım.

Yukarıdaki pencere açıldığında bir tıkırtı duyuldu. Mark ve ben başımızı kaldırıp Dimitri'nin çıplak omuzlarının dışarıya doğru eğildiğini

gördük. Bir elimi kaldırdım

yapabileceği herhangi bir açıklamayı durdurdu. "Geliyorum.

"Bensiz olmaz, bebeğim. Kıkırdadı ve kendini içeri çekti; pencere, camın çerçeve de takırdamasına neden olan bir gürültüyle kapandı.

"Gitmem gerekiyor. Arkamı döndüm.

"Hayır, gitme, lütfen, Hannah. Kolumu tuttu, parmakları tenimi ısıırıyordu.

"Çabuk morarırım, bilirsın.

Bıraktı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Anlamıyorum, beni sevdiğini sanıyordum.

"Sevdim. Aşk çok geçici bir duygudur. Birini bir gün umutsuzca sevebilir, yanağından öpebilir, sonra babamın yaptığı gibi bir daha hiç görmemek üzere ortadan kaybolabilirsiniz. "Artık sevmiyorum. Bu kadar basit. Kapıyı iterek açtım. "Gerçekten gitmem gerek.

"Ona mı? O senin baban olacak yaşta.'

Sabırım tükenmeye başlamıştı. "Bana karşı iyi. Şimdi, bu kadar. Artık bahane ya da açıklama yok. İyiydi. Bitti artık. Hayatına devam et Mark ve lütfen,' koridora doğru bir adım attım, terk edilmiş bir ayakkabıyı gereğinden fazla bir şiddetle tekmeleyerek yolumdan çektim, ayakkabı karşı duvara doğru uçu ve bir gümbürtüyle yere düştü, 'bir daha geri gelme.

Onu son gördüğümde yüzünde o kırbaçlanmış, terk edilmiş köpek yavrusu ifadesiyle orada duruyordu. Hemen gitmedi. Biliyorum çünkü kırık posta kutusu kapağındaki bir boşluktan baktım, 'Seni her zaman seveceğim' cümlesini duyduğumda neredeyse vazgeçiyordum. Sadece neredeyse vazgeçiyordum. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Erkekler siz onları istemediğinizde hep sizi isterler; siz onları istediğinizde ise ortadan kaybolurlar. Kaybolan kişi olmak çok daha iyiydi.

Mark hayatın zorluklar ve acılarla dolu olduğunu öğrenecekti. Ona bir iyilik yapmıştım.

Ancak Dimitri merdivenin başında çırılçıplak, ereksiyonu sabırsızca şehvetle bakan yüzünde belirdiğinde, görevimi bırakıp bana daha önce verdiği parayı kazanmak için merdivenleri çıktım.

* * *

Fotoğrafi yanımdaki kanepeye bıraktım. Mark beni çok sevmiştı.

Şarabımı yudumlarken düşüncelerim ısrarla birlikte olduğumuz o aylara dönüyordu. Kendimi en son o zaman mı gerçekten mutlu hissetmişim?

Belki de yanılmışım ve başarabilirdik. Yirmi yıl önce, tüm erkeklerin babam gibi olmadığını anlayamayacak kadar gençtim. Bütün erkekler gitmedi.

Seni her zaman seveceğim.

Belki de çok geç değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM II

HANNAH VE SUSAN

OCEANOFPDF.COM

Noel yemeğine ev sahipliği yapma sırası onlara gelmişti ve Susan son birkaç haftayı listeler karalayarak, aceleyle alışverişe giderek, poşetlerle dolu eve koşarak geçirmişti. Temizlik, yemek pişirme, paketleme. Ve şimdi, bir gün önce, neredeyse bitirmişti. Ağaç dikilmiş ve süslenmişti. Her yerde bir şeylerden sarkan bir biblo ya da cicili bicili bir parça vardı.

Ağacın altındaki boşluk güzelce paketlenmiş hediyelerle doluydu. Bazıları kocası Mark içindi. Bazıları iki kız kardeşi, onların kocaları ve çocukları içindi. Annesi ve kocası için de bir şeyler vardı. Ama hediyelerin çoğu oğlu içindi.

"Çocuğu mahvediyorsun," demişti annesi birden fazla kez.

Susan onu şımartmakla, tek çocuğunu önlüğünün iplerine bağlamakla, zavallı çocuğu boğmakla suçlanıyordu. Nazik ve hassas bir adam olan kocası bile Susan'ın fazla ilgili olduğunu düşünüyordu. 'Bırakman gerek. Onu boğuyorsun ve buna içerlemeye başlayacak.

Belki daha fazla çocuğu olsaydı, sevgisini paylaşabilirdi, ancak onları istemelerine ve denemeye devam etmelerine rağmen, asla gerçekleşmedi, bu yüzden sahip olduğu tüm sevgiyi sulandırmadan Andrew'a verdi.

Ama onu en çok eleştirenler bile, ki bu annesi olurdu, Drew'in sevimli bir çocuk olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kibar, iyi huylu, anne babasının övgüsünü kazanmış bir çocuk. Övgüleri duyduğunda Susan memnuniyetin sıcak ışıltısını hissetti. *Görüyorsunuz* ya, hepsine söylemek istiyordu.

ona aşık olmak hiç zarar vermedi. Eğer kibir onu korkutmasaydı, ona duyduğu gurur yüzünden yıkılabileceği korkusu olmasaydı, bunu yapardı.

Parlak, zeki bir çocuktuk ama bir kusuru varsa o da babası gibi çok az hırslı olmasıydı. Onu üniversiteyi düşünmeye teşvik eden Susan'dı, sağlıklı bir geliri olan iyi bir kariyere yerleştiğinde onun için parlak bir gelecek çizen de oydu.

Bilgisayar bilimlerine belli belirsiz bir ilgi gösterdiğinde, bu Susan için yeterli olmuştu. Son birkaç hafta boyunca her boş dakikasını hangi üniversitenin en iyisi olacağı konusunda araştırma yaparak geçirdi. Bristol ve çevresinde yedi üniversite vardı ama Susan kısa sürede bilgisayar bilimleri sunan iki üniversiteye indirgedi. Bristol Üniversitesi ve West of England Üniversitesi. Her ikisi için de bilgilerin çıktısını aldı ve hediye paketi yapmadan önce iki farklı klasöre koydu ve geniş bir Noel kurdelesini ile birbirine bağladı, büyük, sarkık bir fiyonk ekstra bir süs ekledi. Paketi Noel ağacının altına yerleştirdi ve odada artık yalnız olmadığını hissettiğinde hala diğer tüm hediyelerin arasındaki konumuyla uğraşıyordu. Son bir ayarlamayla arkasını döndüğünde Mark'ın bir omzunu duvara dayamış bir şekilde orada durduğunu gördü. Doğruldu ve bir adım geri çekilerek sergiyi memnuniyetle inceledi.

"Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?"

"Bunu mahvetme, lütfen. Elini adama doğru uzattı ve adamın parmaklarının elinin etrafına dolandığını hissedince iç geçirdi. Adam onu kendine doğru çekerken hiçbir direnç göstermedi ve kadın adamın vücudunun kıvrımlarına doğru ilerledi; burada mükemmel bir şekilde tasarlanmış bir yapboz parçası gibi oturdu, bireysel güçlü ve zayıf yönleri yerine oturdu. Birbirlerini tamamlıyorlardı, en başından beri tamamlamışlardı, aşkları yıllar geçtikçe derinleşiyordu. "Buna bayılacak. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin; çok rahattır. *O da tıpkı senin gibi,* demek istedi, *entelektüel açıdan çok zeki ama geleceğe bakma konusunda işe yaramaz.* Mark'a kalsaydı, hâlâ ilk aldıkları küçük dairede yaşıyor olacaktı ve Mark hâlâ o hiçbir yere varamayan şirkette çalışıyor olacaktı. Önce küçük bir eve, birkaç yıl sonra da paraları elverdiğinde bu büyük eve taşınmaları için onu zorlayan oydu. Onu risk almaya, daha iyi şirketlere başvurmaya ve birkaç yıllık deneyim kazandığında daha da iyilerine geçmeye teşvik eden oydu. Onun sayesinde bu güzel eve sahip oldular ve Mark başarılı ve saygın bir hukuk firmasının kıdemli ortağı oldu.

Yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi, eğer akşam yemeği istiyorsan, beni bıraksan iyi edersin. Adam istediğini yapmak yerine ona daha sıkı sarılınca hiç şaşırmadı.

"Drew geç saate kadar dışarıda; neden yukarı çıkıp biraz kestirmiyoruz?

Ve yaptılar da. Susan ona asla karşı koyamazdı. Drew evde yaşarken ve arkadaşları sık sık habersizce gelip bazen günlerce boş odalarında kalırken, spontane zamanların sayısı azdı, bu da onları daha değerli kılıyordu.

Belki de bunu ertesi gün Drew özenle paketlenmiş hediyesini açtığında düşünmeliydi. Oda gürültüyle doluydu; kız kardeşlerinin toplam yedi çocuğunun tiz ciyaklamaları, kayınbiraderlerinin alçak sesle attıkları kahkahalar, kız kardeşlerinin açılan her hediye hakkında yaptıkları yorumlar ve annesinin herkesten duyulmaya çalışan sesi. Drew dosyaları açıp babasından öğrendiği kararlı ifadeyle ona bakarken bu sesler kayboldu. "Glasgow Üniversitesi'ne gideceğim; çoktan araştırdım bile.

O zamanlar Mark'la birlikte sahip olacakları özgürlüğü hiç düşünmemişti; tek düşünebildiği Glasgow'un ne kadar uzak olduğuydu. Dünyanın öbür ucu da olabilirdi. "Glasgow! Güldü, zoraki, sert bir sesle, onun şaka yaptığına inanmak istiyordu. "Saçmalama. Neden Glasgow'a kadar gittin ki?

"Çok saygın bir bilgisayar bilimi kursu veriyorlar. Drew, üzerinde o kadar uğraştığı dosyaları kanepeye fırlattı ve yere düşmeden önce sallanmaya başladılar.

Susan onlara baktı. Büyük bir özenle bulduğu ve çıktısını aldığı bilgiler serbest kalmış, sayfalar kanepenin dibine yığılmıştı. Atılmıştı, tıpkı rüyaları gibi. *Rüyaları*. Boğazında düğümlenen dehşet yumağını yutkunarak geri çekti. Bu muydu yani? Kaçırdığı hayatı telafi etmek için oğlunun yerine mi yaşıyordu?

İki kız kardeşinin en büyüğünden on yaş büyük olan kızın üniversiteye gitme planları, işinden geçici görevle ABD'ye giden babasının annesini arayıp biriyle tanıştığını, tamamen ve beklenmedik bir şekilde aşık olduğunu ve geri dönmeyeceğini söylemesiyle suya düşmüştü. Para göndermişti - tam bir domuz değildi - ama gönderdiği para, faiz oranları tavan yaptığında ipoteği ancak karşılıyordu. Annesi gece işine geçmiş, böylece çocuk bakım m a s r a f l a r ı n d a n kurtulmuştu ama

Kocasının yokluğunun hayatlarında ve mali durumlarında yarattığı boşluğu kapatmak için en büyük kızına giderek daha fazla güvenmeye başladı.

Susan okulu bitirdiğinde, onu istediği herhangi bir üniversiteye sokabilecek notlarla, esnek saatlerde çalışmasına izin veren yerel bir süpermarkette işe başvurdu. Arada sırada bu işi sıkıcı bulsa da, bazen gri hücrelerinin paslanmaya başladığını duysa da, kendine bir gün... bir gün... hayatının düzeleceğini söylerdi.

İki şey onun acımasızlaşmasını engelledi. Kız kardeşlerine hayrandı. Jan ve Emma büyüleyici, komik, eğlenceli, zeki gençler olarak büyüyen sevimli çocuklardı. Susan o zaman olgun bir öğrenci olarak üniversiteye gidebilir, hayallerini geri alabilir ve onları gerçekleştirebilirdi. Ama kız kardeşlerinin ikisi de çok zekiydi ve öyle planları vardı ki. Hepsinin de finansmana ihtiyacı vardı. Ve böylece Susan, sadakatının bir yönetici pozisyonuyla ödüllendirildiği aynı süpermarkette çalışmaya devam etti ve kardeşlerinin hayallerini gerçekleştirmelerini gururla ve neredeyse ezici bir kıskançlıkla izledi.

Mezun olduktan sonra, her ikisi de Londra'da çalışmak üzere Bristol'den ayrıldıklarında, Susan Mark'la tanışmıştı, böylece ayrılışları çok sarsıcı olmamıştı. Ve bir yıl sonra annesi birlikte çalıştığı bir adamla evlenip İspanya'da yaşamaya gittiğinde, Susan destek için Mark'a sarılmıştı. Belki de ilişkilerinin bu kadar hızlı ilerlemesinin nedeni buydu. Hiç yalnız kalmamıştı; hayatı boyunca içinde yaşadığı artık çok büyük olan evin boşluğuyla baş edemiyordu. Annesi evin satılmasını önerdiğinde Susan'ın üzülmeye, terk edilmeye, kaybolmaya takati kalmamıştı.

İşte o zaman Mark ona bir can simidi attı. "Benimle evlenir misin?"

McDonald's'taydılar, dışleri sipariş ettiği Big Mac'in üzerine kapanmak üzereydi. Orada öylece oturmuş, ısıramamış, sonunda hamburgeri çıkarmak için ağzını açmış ve birkaç saniye önce yırtarak açtığı poşetin üzerine dağınık bir şekilde bırakmıştı. Başka bir hayatta.

Soru o kadar beklenmedik, mekân o kadar uyumsuzdu ki, belki de hayal etmişti. Aniden iştahını kaçırان yemeği düşünürken başını kaldırdı ve masanın karşısındaki Mark'ın gözleriyle karşılaştı. Mark şaşkın görünüyordu. "Özür dilerim, hayal kuruyorum," dedi. Elbette evlenme teklif etmemişti. Tanrı aşkına, McDonald's'taydılar, romantik bir evlenme teklifi için pek uygun bir yer değildi. "Bana bir şey mi sordun?"

"Sana evlenme teklif ettim, Susan.

Ona baktı, hayır demek istiyordu, görmediği bir dünya, henüz yaşamadığı bir hayat vardı. Ama hâlâ kendini kaybolmuş hissediyordu ve bu yüzden adamın ona attığı can simidine uzandı. "Evet, seninle evleneceğim.

OceanofPDF.com

Bu on dokuz yıl önceydi. Susan o gün 'evet' dediğine hiç pişman olmamıştı ama onu sevdiğinden emin değildi. O zaman değil. Bu daha sonra ortaya çıkmış, birlikte bir hayat kurdukça yavaş yavaş büyümüştü. Kız kardeşlerinin yakınlarda yaşamaya başlamasıyla daha da güzelleşen bu hayat onu yeniden bir bütün haline getirmişti. Sonra, her şeyi birbirine yapıştırmak için, Mark'la bir çocukları oldu.

Ve şimdi Drew onu terk ediyordu.

Gözleri büyük bir titizlikle bir araya getirdiği bilgilerin üzerinde gezindi. Her iki üniversitede de mükemmel bilgisayar bilimleri dersleri vardı. Drew'un İskoçya'ya kadar gitmesine kesinlikle gerek yoktu. Ama aptal değildi. Bunu şimdi sorun haline getirmek, onun topuklarını sıkmasına neden olacaktı. Zekâsını babasından almış olabilirdi ama inatçılığını hiç sulandırmadan babasından almıştı.

Kısa sürede herkesin, ama herkesin onun Glasgow'u seçerek doğru kararı verdiğini düşündüğü anlaşıldı. Hatta onu kızdıran Mark bile.

'Birkaç yıl evden uzakta yaşamak ona iyi gelecektir. Biraz bağımsızlık öğrensin.

İspanya'dan yıllık ziyaretini gerçekleştiren annesi, Drew'in seçimine övgüler yağdırdı ve ilk fırsatta kızıyla sakin bir konuşma yaptı. "Bundan memnun olmadığınızı görebiliyorum-

'Glasgow, anne! Daha uzağa gidebilir mi?'

Bir tren yolculuğu. Kısa bir uçuş. Avustralya'ya gitmiyor. Evelyn March kızının koluna nazik bir el koydu. 'Henüz göremiyorsun ama en iyisi bu olacak. O önlük iplerini kesmenin zamanı geldi. O nefes alabilecek ve sen de onun senin alanının dışında tamamen güvende olacağını öğreneceksin. İşinize geri dönebileceksiniz. "Çocuğunuzun etrafında dönmeyen bir hayatınız olsun.

"Senin yaptığın gibi mi? Sözlerindeki acılık her ikisini de şaşırttı, annesi elini yanmış gibi geri çekti, Susan ona uzandı, ama annesi geri adım atıp başını salladı ve kapıdan geçerek herkesin yemek öncesi içkilerini yudumladığı yere doğru ilerledi. Mark ölçümleri ağırdan alıyordu ve Susan daha şimdiden gürültü seviyesinin yükseldiğini duyabiliyordu.

Annesinin bir içki daha içmesini ve kızınlığını unutmasını umuyordu. Susan o lanet yemeği pişirmek zorunda olmasaydı, kendisi de birkaç kadeh içer ve tek çocuğunun bu kadar uzaktaki bir üniversiteye gitmeyi seçmesinden duyduğu üzüntüyü bastırırdı.

Drew küçük kuzenleriyle iyi anlaşıyordu. Onları çatı katındaki odaya çıkarır ve akşam yemeği vakti gelene kadar orada tutardı, o zamana kadar da partinin içki içen üyeleri onların gürültüsüne bağışıklık kazanmış olurdu. Her zaman şoförlük yapan Jan ve Emma, çocuklarının çıkardığı gürültüyü duymuyor gibiydiler ve kesinlikle onları susturmak için herhangi bir girişimde bulunmadılar. Temelde çocuklarının istediklerini yapmalarına ve istediklerini söylemelerine izin veren bir ebeveynlik çizgisi izlediler - genellikle normalde bir hükümet sağlık uyarısı ile birlikte gelecek desibellerde.

Susan kız kardeşlerini severdi ama onlar kendi yaşlarındaki kadınların gözlerini kaldırmalarına neden olan, anneleri yaşındaki kadınların ya acı acı eleştirdikleri ya da mümkün olduğunca uzak durarak görmezden geldikleri türden kendini beğenmiş anneler haline gelmişlerdi.

Eleştiri her iki kız kardeşinin de tepesini attıracağından, Susan annelerinin görmezden gelmeyi seçmesinden neredeyse rahatlamıştı. Bunu, kendisi için doldurulan içkiden kadeh kadeh içerek başarmış olması önemli değildi. Neyse ki neşeli bir sarhoştı. Ortağı Jacinto'ya gelince, onun sarhoş olduğunu gösteren tek şey, zaten neredeyse anlaşılmaz olan İngilizcesindeki bozulmaydı, öyle ki gecenin sonunda kimse, hatta karısı bile onu anlayamıyordu.

Susan oturma odasının kapısında durdu. "Herkes içki içmeye hazır mı?" diye sordu, hazır olduklarını ve Mark'ın onlara iyi baktığını bilmesine rağmen. Mutfakta her şey planlandığı gibiydi, o da oturdu ve akıp giden sohbetlere katıldı. Çoğu kadın gibi, kız kardeşleri ve annesi de aynı anda birkaç konuşmayı, düşünce akışlarını kaybetmeden, bir konudan diğerine atlayarak ve nefes almak için neredeyse hiç duraklamadan sürdürebiliyorlardı.

Mark, kocaları gibi, genellikle bir süre sonra takip etmeye çalışmaktan vazgeçerdi. Yirmi dakika kadar sonra, üç adamı bir köşede toplanmış bulurdu ve sohbet kişiselleştikçe annesi ve kız kardeşleri de bir araya gelirdi.

Kafa kafaya verip onun hakkında konuşmadan önce Susan'ın akşam yemeği için son hazırlıkları yapmaya gitmesini beklerlerdi. Drew kuzenleriyle birlikte ortadan kaybolmadan önce Glasgow'u da işin içine katmıştı. Kasıtlı bir manevraydı, yokluğunda onun üzerinde çalışacaklarını biliyordu.

Yemekten sonra onların merhametine kalacaktı. Çocuklar yine Drew'la birlikte ortadan kaybolurdu. Mark kayınbiraderlerini, ofis olarak kullandığı ve gülünç derecede büyük bir televizyonun baş köşede durduğu boş yatak odasına götürür, spor ya da film izlerlerdi. Muhtemelen *Die Hard*. Tekrar izlerlerdi. Her yıl en az bir kez izlerler ve sanki nasıl biteceğini bilmiyorlarmış gibi, sanki bu kez farklı bitebileceğine inanıyorlarmış gibi her seferinde tezahürat yaparlardı.

Olmadı. Her seferinde aynı şekilde bitti. Taşa yazılmıştı. Drew'un Glasgow'a gitmesi gibi. Geleceği çoktan belirlenmişti.

Gelecek yıl Noel için eve gelecek miydi? Yoksa bahaneler uydurup tatili Glasgow'da mı geçirecekti? Odanın içinde ailesinin hareketli yüzlerine baktı ve onlara bağırarak istedi. *Defolun, hepiniz. Gürültücü veletlerinizi alın ve gidin. Eğer bu Drew'la geçireceğimiz son Noel olacaksa, Mark ve ben Noel'i onunla geçirmek istiyoruz. Sadece üçümüz. Lanet olası üç silahşörler.*

Ama tabii ki bunu söylemedi. Hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsemeye devam etti. Her zaman yaptığı gibi. Gülümsüyor ve o bitmek bilmeyen günün bitmesini bekliyordu.

Bundan kaçış yoktu. Tıpkı kız kardeşlerinin ve annesinin onun iyiliği için onu maruz bırakacakları engizisyonundan kaçış olmadığı gibi. *Onun için endişeleniyorlardı.* Tam da bu kelimelerle başlayacaklarını tahmin ediyordu. Tüm bunların kaçınılmazlığını gördüğünde neredeyse alay edecekti.

Üzerinde köle gibi çalıştığı bir yemekten sonra ortalığı toparlamayı bitirdiklerinde komplo kuran bakışlar, gelecek olan şey tarafından mahvedildi.

Akşam yemeğinde birkaç kadeh şarap içmişti ve parti tahmin ettiği gibi bölündüğünde kadehini tekrar doldurdu. Rahatlama zamanı olmalıydı, kadınların bir süre rahatsız edilme korkusu olmadan oturup sohbet edecekleri rahat, yemek sonrası bir mutluluk. Bunun yerine, sessizlik beklentiyle ağırlaşmıştı.

Oturma odasına geri döndüler. Susan elinde şarap kadehiyle uzun kanepenin ucundaki her zamanki yerini aldı. Annesi de diğer uca oturdu. Jan ve Emma tekli koltuklara oturmadan önce tereddüt ettiler, Emma hemen ayağa fırlayıp Susan'la annesinin arasındaki koltuğa geçti. Susan'ın her zaman mantığın sesi olan Emma'nın konuşmaya aday gösterileceğini nasıl da doğru tahmin ettiğini görmek neredeyse eğlendiriciydi.

"Senin için endişeleniyoruz, Susan," dedi, yaklaşıp bir elini hafifçe kız kardeşinin kalçasına koydu. Aldığı yanıt uzun bir kahkaha sesi olunca irkilerek elini çekti.

Kahkahalar Merlot'yu kanepenin krem rengi şam kumaşına kanlı bir şekilde sıçratma tehlikesi yaratırken Susan bardağını yan masaya bıraktı. "Özür dilerim. Kız kardeşi bu kadar gücenmiş, bu kadar kendi kıçının derdine düşmüş görünmeseydi kahkahasını kontrol etmesi daha kolay olurdu. Hal böyle olunca kahkahası daha da uzadı, gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Sonunda sönmeden önce bir kıkırdamaya dönüştü. Eğer sessizlik daha önce rahatsız ediciyse, şimdi uğursuzdu.

"Neden endişelendiğimizi şimdi anlayabilirsiniz!"

Emma tekrar denemeden önce dönüp annesine susturucu bir bakış attı. Bu kez elini uzatmadan, sanki bir adım fazla ileri gitmekten korkuyormuş gibi. "Drew Glasgow'a gitmekten bahseder bahsetmez, sorun çıkacağını biliyorduk-

"Biz mi? Neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak bilmek daha iyiydi. Hepsi ona karşı birleşmiş miydi? Mark bile mi?"

Emma odanın içinde elini salladı. "Üçümüz. Nasıl hissedeceğini biliyorduk. Gülümsemeye çalıştı. "Hepimiz anneyiz sanırım.

Susan kaşlarını kaldırdı ama annelerinin taşınmalarına çok sevinmiş olduğunu, arkasına bile bakmadan ya da en büyük kızına en ufak bir saygı göstermeden İspanya'ya gittiğini söylemedi. Kız kardeşlerini büyüten, onların yanında olan kızı.

Sınavlar, zorlu üniversite yılları, erkek arkadaşlar, inişler ve çıkışlar boyunca, anneleri çalışırken onları bir arada tutan kişi.

Onlara kızmadı. Herkes gitti. Hayatın doğası böyleydi. Şimdi de Drew. Bu onun haklılığını kanıtlıyordu. "Drew'un Glasgow'a gitmesi benim için sorun değil. İyi bir üniversite. İyi bir seçim yaptı. İyi bir üniversite olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Araştırdığı bir üniversite değildi. Tamamen kabul edilebilir olduğundan emindi. *Keşke bu kadar uzakta olmasaydı.* Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Kız kardeşleri ve annesi arasında geçen endişeli bakışların farkındaydı ve bardağına uzanmak için döndü, kendine doğru güven verici kelimeleri bulması için zaman tanıdı. 'Kendime daha fazla zaman ayırmak için sabırsızlanıyorum. İş piyasasına geri dönmeyi düşünüyorum.

"Güzel," diye başını salladı annesi, sanki her şey bitmiş ve tozlanmış gibi. "Bir hayat kurmalısın.

Susan yıllar önce Drew okula başladığında yarı zamanlı bir işe girmeyi düşünmüştü ama Mark onun bildiği tek işe dönmesini istemiyordu. "Karımın yerel bir kooperatifte çalışmasının doğru bir izlenim bırakacağından emin değilim," demişti, gülerek alınmak istemediğini, aslında züppelik etmediğini göstermek istemişti.

Bu onun hatasıydı. Onu tepeye çıkması için zorlamıştı ve şimdi oradaydı, manzara hoşuna gitmişti.

Omuz silkti, evde kaldı ve mümkün olan en iyi eş ve anne olmakla yetindi. Drew'u uzaklaştıran şey de buydu. Eğer Drew gittiyse, o hâlâ bir anneydi, değil mi? Ve hâlâ bir eştı. Hayatının hâlâ bir amacı vardı. "Ama çok uzaklara gidiyor.

Bu kez, etrafını saran yüzlerdeki ifadelerden yüksek sesle konuştuğunu, ağlamaklı çığlığını duyduklarını anladı. "Beni dinleyin! Onları korkutarak ayağa fırladı. "Aptalca davranıyorum. Burası sadece Glasgow. Her şey yoluna girecek. Şimdi," dedi uzaktan kumandaya uzanarak. "Kral'ın konuşmasını kaydettim; Charlie'nin söyleyeceklerini dinleyelim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bristol Temple Meads her zaman kalabalıktı ama Susan'a öyle geliyordu ki kalabalıklar arasında hiç boşluk yoktu, nefes alacak hava bile yoktu ve oğlunun sürekli çekip gitmeye çalışmasına rağmen kolunu bırakacak yer de yoktu.

Drew bariz bir sabırsızlıkla ona baktı. "Acele etmeliyim anne, yoksa treni kaçıracağım.

Treni kaçıracaktı, o zaman onunla kalmak zorunda kalacaktı. Onun kolunu daha sıkı kavradı. Aptallık ediyordu, elbette ediyordu, ama onun bu kadar uzağa gideceği düşüncesi kalbinin ağrmasına ve başının çarpmasına neden oldu. Korku keskin tırnaklarını içine batırmıştı ve ona, onun genç, masum, çocuksu, sevimli yüzüne baktığında tırnakları daha da sıkılaştı ve hemen doğum odasına ve dünyaya mavi ve sarkık gelmeden önceki acı dolu sancılara geri döndü. Şimdi bile, on sekiz yıl sonra, onun öldüğünü, yanlış bir şey yaptığını, çocuğunu öldürdüğünü düşündüğü zamanki şoku hatırlayabiliyordu. Ve sonra çılgın atarak kalbine doğru ilerlemiş, kendini o kadar derine gömmüştü ki, asla bırakamamıştı.

Koridordaki insan yığını hareket ediyor gibi görünmüyordu, hepsinin boynu aynı yöne doğru mirmek gibi kıvrılmıştı. Susan ilk bakışta zamanın donduğunu düşündü ya da belki de öyle olduğunu umdu. Nefes nefese kalırken eli Drew'un koluna sıkıca yapıştı. Drew ona baktı, yüz ifadesi kısmen endişeli, kısmen de kızgındı.

Ona güven verici göründüğünü umduğu titrek bir gülümseme verdi. Delirmiyordu. Zaman durmamıştı. İnsanlar sadece ayakta durmuş, kalkış panosundaki parlak sarı bilgilere bakıyordu. Diğerleri hareket ediyor, hareketsiz figürlerin arasındaki boşluklarda pazarlık yapıyordu. Gürültüyü tek tek bileşenlerine ayırmak imkansızdı - tren motorlarının homurtusu ve çığlığı, güvenlik anonsları, seslerin karışımı, bağırışlar, kahkahalar, tekerlekli çantaların gürültüsü - neredeyse bunaltıcıydı.

Yoksa göğsünde bu kadar ağır oturan şey yaklaşan kayıp mıydı? Susan oğlunun Glasgow'a gitme kararının suçlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Çok sıkı tutunmuştu ve şimdi onu kaybedecekti. Belki de sonsuza dek. Oğlu ilerlerken kolunun çekildiğini hissetti, gözleri şimdi kalkış panosuna sabitlenmişti, parlak sarı, kararlılıkla neşeli figürler apaçık gerçeği söylüyordu. Tren tam zamanında gelmişti. Glasgow'a gidiyor ve Drew'u da beraberinde götürüyordu.

Beni bırakma. Kelimeler kafasının içinde acı dolu bir çığlığa dönüştü. Dudaklarını birbirine sıkıca kenetledi. Dışarı çıkmalarına izin veremezdi.

Drew bilet bariyerine doğru başıyla işaret ederek, "İşte burası," dedi. Şişkin çantasını ayaklarının dibindeki yere bıraktı, bu manevra kolunu Susan'ın elinden çekip almasını sağladı. Mark'ın çekmekte olduğu tekerlekli bavulun üstünde çantasını dengeleme telaşı içinde Susan görmezden gelindi. Dünyada en çok sevdiği iki insana baktı. Birini kaybediyordu. Neyse ki diğeri hâlâ yanındaydı.

Drew'la birlikte gitmek, onu bir koltuğa oturtmak, bagajını güvenli bir şekilde uçağa aldığından emin olmak, onun için hazırladığı sandviçleri aldığından emin olmak isterdi. Ona daha önce verdiği, güvende kalması, iyi arkadaşlar edinmesi, kötü arkadaşlardan uzak durması, iyi beslenmesi ve çok fazla içki içmemesi konusundaki tavsiyeleri tekrarlamak istedi. Söylemek istediği çok şey vardı ama adam oradaydı, elinde telefon, geçmeye hazırdı. Son bir sarılma. Kolları ona sıkıca sarılmış, tutunuyordu. Adamın kolları bir an için onu sardı, sonra bıraktı, elleri kollarını aşağı çekti. Onu itti. "Oraya varır varmaz ararım," dedi, yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Benim için endişelenme; iyi olacağım ve sen beni özlemeye başlamadan önce dönmüş olacağım.

Seni şimdiden özledim. **O n a** bir kez daha sarılmak, kokusunu bir kez daha içine çekmek için uzanmasını engellemek için ellerini ceplerine soktu. Belki de bunu yaparsa, onun odunsu kolonyasını koklarsa

Genç bir adam olarak tercih edildiğinde, bebeklik anısını ortadan kaldıracak ve gitmesine izin vermek daha kolay olacaktı.

"Hoşça kal, oğlum. Mark Drew'a sarıldı, ikisi de aynı anda hem tutup hem bıraktılar, elleri birbirlerinin kollarında kaldı, gözler buluştu, gülümseme büyüdü. "Kendine dikkat et. Eğer başın belaya girerse, ciddi bir durum olmadığı sürece, bilmek istemiyoruz! Susan omzuna yumruk attığında Mark pantomim gibi bir çığlık attı. "Şaka yapıyorum!

Ama onun öyle olmadığını biliyordu. Mark'a göre Drew, değişen dünyada kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan bir adamdı. Ona göreyse Drew onun oğluydu ve hangi kolonyayı sürerse sürsün, hâlâ onun bebeğiydi. Her zaman da öyle olacaktı.

Drew güldü ve valiziyle birlikte bilet bariyerini manevra yaparak geçmeden önce ona bir kez daha sarıldı. Uzak tarafta durup son bir kez el salladıktan sonra çantasını bir omzunun üzerinden geçirdi, diğer eliyle çantanın sapını tuttu ve trene doğru ilerleyen insanların arasına katıldı.

Susan onu takip etmek için boynunu bükte. Drew uzun boyluydu ve bir süre onu görüş alanında tutmayı başardı, sonra aniden ortadan kayboldu ve Susan, yıllar önce Drew nihayet ıslak, kaygan, buruşuk ve sevimli bir şekilde ortaya çıktığında olduğu gibi haykırdı.

"O gitti.

"Geri dönecek, endişelenmeyi bırak. Mark onu kendine çekti ve başının üstünden öptü. "Yemin ederim o çocuk için her şeyi yaparsın.

"Onun için adam öldürürdüm.

Mark'ın kahkahası gürültülüydü, bulaşıcıydı ve dudaklarına bir gülümseme getirdi. Gülüşünün Mark'ın içinde gümbürdediğini hissedebiliyordu. Onun şaka yaptığını düşündü. Oldukça çekingen olan karısının aşırı dramatik davrandığını, böyle bir şiddeti hiçbir şekilde uygulayamayacağını düşünüyordu. Onu iyi tanıyordu ama o kadar da iyi değil. Oğlu için adam öldürebilirdi. Kahkahası dindiğinde Mark'ın kolları onun etrafında sıkılaştı. "Bir şeyler içmeye ne dersin?

İstasyonun kalabalık koridorunda ilerlerken kolunu kızın boynundan ayırmadı, belki de kızın dönüp bilet bariyerinin üzerinden atlamasından ve oğluna tutunmak için koşmasından korkuyordu.

Kolunun ağırlığını omzunda hissetti, onu sabitliyor, dengeliyordu. O iyi bir adamdı. O da onun için adam öldürürdü.

Koridorda durmuş, Louis Vuitton bavullarımla çevrelenmişim. Baş harflerim, büyük bir HB, her birinin önündeki şeridi kırıyordu. Evliliğimizin uzun süreceğinden o kadar emindim ki, sapına bile aynı iki harfi yazdırmışım. Ne kadar aptalmışım.

Onları orada bırakarak, gıcırdayan eski merdivenlerden sahanlığa çıktım. Ivan'ın kapısı kapalıydı. Parmaklarımı kapı koluna doladım ve kapıyı çalmadan iterek açtım. Gözlerinin içine bakarak, "Ben gidiyorum," dedim. Hareket etmedi ya da cevap vermedi. Odaya doğru birkaç adım yürüdüm, omuzlarımın gerildiğini hissettim, dönüp kaçma isteğine karşı koydum. Artık bana zarar veremezdi ama korku o kadar kolay bırakılmıyor. "Planlarımdan emin değilim. Geri dönebilirim.

Umurunda değil gibiydi.

On dakika sonra bavullar kırmızı BMW'min bagajına ve arka koltuklarına tıkıştırılmıştı. Neyse ki evlendiğimizden beri akıllıydım. Ivan'ın hakkını vermek gerekirse, ihtiyacım olan para miktarını hiç sorgulamamıştı, bu yüzden banka bakiyem son derece sağlıklıydı.

Bir otelde birkaç hafta kalmaya yetecek kadar param vardı. Beklentilerimi düşürebilirim daha da uzun. Ama otelde kalmak planıma uymadı.

Böylece birkaç saat sonra kendimi banliyönün simgesi olan annemin evinin önünde buldum. Arabanın camından dışarı baktım.

ve iç geçirdim. Burada birkaç gün geçirsem çılgılık atıyor olurum. Bir hafta sonra gözlerimi yaşartırdım. İki hafta sonra şiddete başvurabilirdim.

Ama oynamam gereken rolü biliyordum ve eve dönmek bana yardımcı olacaktı. Lüks bir otelde yaşıyor olsaydım başarmakta zorlanacağım bir özgünlük kazandıracaktı.

Geleceğimi söylemek için onunla iletişime geçmemiştim. Tepkisinden emin değildim, bu yüzden habersiz gelmek daha güvenli bir bahisti. Ona bir oldubitti sunacaktım. Teraslı evin her iki yanında perde sallayan komşularının bilincinde olacak ve beni kapılarından geri çevirmeyecekti. Her ne kadar kapıyı suratıma çarpmak istese de.

Hiçbir zaman sevgi dolu bir anne olmamış olsa da, on altı yaşında okuldan uzaklaştırılana kadar ilişkimiz gerçekten kopmamıştı.

Annem okul müdürü ile bir toplantıya çağrıldı, uzun boylu, köşeli, alışılmadık derecede uzun kolları ve parmakları olan bir kadındı ve adı oldukça uygun bir şekilde Crabtree'ydi. "Size kızınızın yakalandığını söylemek zorunda kaldığım için dehşete düştüm, dehşete kapıldım ve hayal kırıklığına uğradım, Bayan Parker..." duraksadı ve sesini zar zor duyulabilir bir fısıltıya indirmeden önce yutkundu. "Suçüstü. İlk erkek arkadaşı olan babamla evlenen ve onunla sadece yattığından emin olduğum zavallı annem, uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu, Ama başının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı belliydi.

"Simon'la beni sevişirken yakaladılar anne. Hâlâ aklıma yatmayınca gözlerimi tavana kaldırdım. "Seks, anne. Ben ve Simon seks yapıyorduk."

Bu kelimeyi elbette biliyordu.

"Hem Simon hem de kızınız bir hafta uzaklaştırma cezası aldılar ve ancak bu davranışın tekrarlanmayacağından emin olursak okula geri kabul edilecekler..." Crabtree uygun bir kelime ararken yüzü buruştu, "...davranışın tekrarlanmayacağından emin olursak okula geri kabul edilecekler.

"Tabii ki. Annemin kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Umarız Hannah'nın eğitimini daha fazla sekteye uğratacak tepkiler olmaz.

"Tepkiler mi?

"Başımın belaya girmesinden korkuyor anne. Başımı salladım. 'Olmamalıyım; Simon prezervatif kullandı. Yine de,' durumu dikkatle değerlendiriyormuş gibi başımı öne eğdim, 'rahatsız edildiğimizde çok hızlı bir şekilde geri çekilmek zorunda kaldı. Umarım bunun herhangi bir yansıması olmaz.

"Onu aile hekimine götüreceğim. Emin olun. Annem tereddüt etti, elleri sahip olduğu iki çantadan birinin sapını kavırıyordu. Kenarları yıpranmıştı, tıpkı onun gibi. 'Hannah'nın başı bu yüzden belaya girmez, değil mi? Yani polisle.

Bayan Crabtree burnunu çekti. 'Hannah ve Simon çok şanslı, Bayan Collins. On altı yaşından büyükler.

Geçen yıl bir suç işliyordum. Bu beni durdurmazdı ama muhtemelen bilmemeleri daha iyiydi. Ya da çocukların harçlıklarını bacaklarımın arasını ellemek ya da zar zor görünen göğüslerimi hissetmek karşılığında verdiklerini.

Neyse ki bunların hiçbirini bilmiyorlardı.

OceanofPDF.com

Ama o zaman öyleydi. Arabamda oturdum ve teraslı eve doğru baktım ve ürperdim. Burası ilk on yılımı geçirdiğim ev değildi. Babam bizi terk ettikten kısa bir süre sonra taşınmıştık, annemin utancı ona çok ağır gelmişti. Kimsenin bizi tanımadığı farklı bir kasabada Dul Parker olmuştu. Annem için dul olmak, terk edilmiş, atılmış, istenmeyen bir eş olmaktan çok daha kabul edilebilirdi.

Ve ben - on yaşında çelimsiz bir çocuk - dönem ortasında, kliklerin çoktan oluştuğu ve benim bir yabancı olduğum yeni bir okula katılmaya zorlandım.

Evde annem, babam hakkındaki aldatmacayı sürdürmem gerektiğini sert sözlerle ve acı veren tokatlarla içime işledi.

Arkadaşım yoktu, babam yoktu. Uyum sağlamak için elimden geleni yaptım. Yapmam gerekeni yaptım. Ve eğer arzuladığım ilgi, şefkat, bir parça etle ödenirse, bunun kimseye zararı olmazdı. Kendim hariç.

Sonunda arabadan inip kısa araba yolundaki o uzun yürüyüşü yaptığımda kapıyı açan annemdi, her adım beni isteksizce kendimin farklı bir versiyonuna geri götürüyordu. Akıl sağlığım için, yıllar boyunca ziyaretlerim kısılıkları ve aralarındaki uzun boşluklarla tanımlanmıştı. Aslında neden ziyaret etme zahmetine girdiğimi hiç bilmiyordum. O beni sevmiyordu, ben de onu sevmiyordum ama yine de evime çekiliyordum, tıpkı bir kabuğu deşmeye çekildiğiniz gibi. Kanayana kadar.

En son ne zaman geldiğimi hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım, hatırlayamayınca da omuz silktilim. İki yıl, belki de üç.

"Buraya son gelişinden bu yana beş yıl geçti," dedi annem pişmanlık fısıltısı olmadan. 'En son bir yıl önce konuşmuştuk; Meksika'dan yeni dönmüştün ve orada evlenmiştin. Bir kumsalda.

Son üç kelimeye bir alay kokusu eşlik etti. Omzumun üzerinden arabaya doğru baktı. "Seninle gelmedi o zaman?"

Evet, yaptı. Görünmez adamla evlendim. "Hayır, o gelmiyor. Ve bunun ona biraz tatmin, biraz da kötü niyetli bir zevk vereceğini bildiğim için ona dedim ki, 'Bilmen gerekiyorsa, onu terk ettim. İşler yolunda gitmedi.

Bir an için kendini beğenmiş gibi göründü. Sanki her zaman beklediği şey buymuş gibi. Ama ifadesi hızla değişti, gözleri iki yanımda yere bıraktığım bavulların üzerinde gezinirken ağzı gerildi. "Kalmak için mi buradasın?"

"Bir süreliğine. Arabaya doğru el salladım. 'Bagajımın geri kalanı bagajda. Sakıncası yok, değil mi?"

Tabii ki öyle yaptı. Benim varlığım onun, olmayan kızının sevgi dolu annesi olma fantezisini altüst etti.

Orada olmamın bir sebebi vardı. Acınacak halde görünmek planımın bir parçasıydı ve otuz dokuz yaşındaki birinin eve taşınmaya zorlanmasından daha acınası ne olabilirdi? Çantalarımı topladım ve ona neşeli bir gülümseme verdim. "Eski günlerdeki gibi olacak, değil mi?"

Annem kapıda duruyordu, bir eli kapıda, diğeri duvarda, girişimi engelliyordu. Bakışlarını kırıp geri çekilene kadar ona baktım. Zayıf bir kadındı; hep öyleydi.

Çantalarımı merdivenlerden odama çıkardım. Son kaldığımdan bu yana beş yıl geçmişti ve o zaman da sadece bir gece kalmıştım. Ama çocukluğumun anıları hâlâ odada ağır ağır asılı duruyordu. Geçmiş zamanların küflü, kirli kokusu.

"Orada öylece duracak mısın? Annem arkamdaydı. "Ne kadar kalmayı planlıyordun?"

Zoraki bir gülümsemeyle ona döndüm. 'Henüz emin değilim. Fark eder mi? Fark ederdi, bunu yüzünde, ağzının etrafındaki gergin çizgilerde, ellerini açıp kapamasında, sanki çantalarımın tekrar uzanıp onları merdivenlerden aşağı fırlatmak istiyormuş gibi görebiliyordum. Yıllar önceki son ziyaretim haftalar önce n e n e n a y a r l a n m ı ş t ı . Bu ona hazırlanmak için zaman kazandırmıştı, ama Hatta O zaman, ve öğle yemeği biz paylaşılan vardı olmuştur a Kısa, Hiçbir şey hakkında sıradan sohbetler yaptığımız rahatsız edici bir saat.

Bu kez hazırlıksız bir şekilde fırlatılmıştı. Evliliğimin sona ermesi ona teselli ve sempati sunma fırsatı verebilirdi.

bir çeşit anne sevgisi gösterecekti ama bu onun tarzı değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Bunun yerine, kapüşonlu gözleriyle bana baktı, ne kadar kalmayı planladığının gerçekten önemli olduğunu gösterebilecek sarsak bir baş hareketi yaptı ama bunu söylemekten hoşlanmıyordu ve mırıldanarak, "Bavulunu boşaltman için seni yalnız bırakayım," diyerek arkasını döndü.

Tek kişilik yatak her zaman olduğu yerdeydi, yan duvardan çıkıntı yapıyordu, bir yanında küçük bir masa, diğer yanında iki çekmeceli bir dolap vardı. Yatak, kendimi bildim bileli üzerini örten aynı pembe, şamdanlı yatak örtüsüyle örtülüydü. Yatağın kenarına oturdum, sonra arkama yaslanıp başımı topaklı yastığa koydum ve gözlerimi kapattım.

Yorgunluk beni ele geçirmek için üzerime çullandı ama kazanan anılar oldu. Evlerin taşınması o son gecenin, babamın beni kucaklarken kıllı yanağının, beni ne kadar çok sevdiğini söyleyen derin sesinin hatırasını asla karartmamıştı. Bana o kadar uzun süre sarılmıştı ki, belki de bir şeylerin yanlış gittiğini tahmin etmeliydim. Bir şeyler yapmalıyım. *Ama sadece on yaşındaydım.*

Önemli değildi. Bizi terk etmesinin suçlusunun ben olmamamın da bir önemi yoktu. Suçluluk duygusu beni sardı. Suçluluk ve keder yıllardır benim oyun arkadaşlarımdı.

Bazen, bana duyduğunu söylediği sevginin onu kalmak istemeye itmemesine kızıyordum. Ya da irtibatı koparmamasına. Ya da aradan geçen yıllar boyunca benimle iletişime geçmeye çalışmadığı için.

Bazen ondan nefret ettim ama çoğunlukla, o gün bile, mutlak ve iç burkan bir kayıp duygusu hissettim.

12

SUSAN

Ev çok sessizdi, çok boştu. Drew evde olmasa bile varlığı her zaman hissediliyordu. Hangi önden yüklemeli makinenin çamaşır makinesi, hangisinin kurutma makinesi olduğunu bir türlü hatırlayamadığı için çamaşır odasının zeminine bırakılmış kirli giysi yığınları; hangi odada dinleniyorsa orada tekmelediği spor ayakkabıları; çeşitli yerlerde bırakılmış yarısı boş kupalar. Bunların hepsinden şikâyetçiydi ve şimdi yerde kokmuş bir spor kıyafeti yığını ya da cilalı ceviz büfede halka izi bırakan bir kupa görse çok sevinirdi. Bunun yerine, kendini kaybolmuş hissederek evin içinde dolanıyordu. Daha da kötüsü, onun odasında, yatağında oturmuş, aşk acısı çeken bir ergen gibi yastığına sarılmıştı.

Drew sonunda onun aşırı hevesli anneliğinden kaçmayı başarmıştı. Tatil için dönebilirdi, en azından ilk yıl için, ama asla kalıcı olarak eve gelmeyecekti.

"Neden bir iş aramıyorsun? Mark bir hafta sonra akşam yemeğinde sordu. 'Sen zeki bir kadınsın; bir şeyler bulabilirsin. Ya da belki şehirdeki hayır kurumlarından birinde gönüllü olarak çalışabilirsin. Her zaman eleman ararlar. Artık Drew için endişelenmek zorunda olmadığına göre, kendin için bir şeyler bulmalısın.

Drew için endişelenmene gerek yok! Hiçbir fikri yoktu. Çatal bıçağını tabağına bıraktı ve itti. "Oğlumuz için endişelenmeyi asla bırakmayacağım," dedi ayağa kalkarak. Yenmemiş yiyecekleri çöp kutusuna attı ve tabağı bulaşık makinesine yerleştirdi.

Döndüğünde Mark da ayağa kalkmış, yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Sue. Okulu bitirdiğinde ne yapacağı, üniversiteye yerleşip yerleşmeyeceği konusunda endişeleniyordun. Şimdi yerleşti ve iyi gidiyor gibi görünüyor.

Drew her gece arıyordu ve kabul etmeliydi ki sesi mutluydu. Rahatlamıştı. Sanki evini hiç özlemiyormuş gibi. Endişesinin sözlerini renklendirmesini engellemeye çalıştı, ona kalacak yeri, düzgün yemek yiyip yemediğini... ne yediğini sorarken, dudaklarından geçen her lokmanın envanterini isterken ince olmaya çalıştı. İlk birkaç aramada, endişesiz görünmeyi başarmıştı, ama konuşmaları kısaldıkça, endişe içeri girdi, yasaklanmamış, istenmeyen, kesinlikle onun tarafından, cevapları kısaldı, duraklamalar uzadı. Bir keresinde, çamaşırlarını doğru sıcaklıkta yıkayıp yıkamadığını sorarken telefonu yüzüne kapatmıştı.

Telefonun kesildiğini fark etmesi birkaç saniye sürmüştü ve gerçek yüzüne öyle bir çarptı ki gözleri yaşardı. Şimdiden, tanıdığı o kibar çocuktan, annesinin yüzüne telefonu kapatan bu yabancıya dönüşmüştü. Saniyeler sonra gelen ve Drew'in kötü şöhretli bir sinyal kara noktasına girdiğini açıklayan kısa mesaj bile acısını, onu kaybettiğine dair inancını dindirmeye yetmemişti.

Mark eve geldiğinde onu mutfak masasında oturmuş, bir elinde cep telefonu, ağlamaktan gözleri kızarmış bir halde bulunca hemen yanına koştu ve sandalyesinin yanında yere diz çöktü. "Tanrım, ne oldu?

Acı içinde hüngür hüngür ağlayarak, "Onu kaybettik," dedi. Ayağa kalktı, bir sandalye çekip oturdu, sonra ona doğru yaklaşırken sandalyenin ayaklarını karo zemine sürttü. 'Aptallık ediyorsun Susan. Daha yeni yeni ayakları yere basıyor, özgürlüğün tadını çıkarıyor. Yakında tatil için eve dönecek ve kendine özgü kaos karışımını yaratacak ve sen de onun ayaklarının altında olmasından şikayet etmeye geri döneceksin. Bir elini onun dizine koydu ve hafifçe salladı. "Evin içinde üzölmeyi bırakmalısın. Hayatını geri al.'

Hayatını mı? Oğlunu geri istiyordu. "Alışmak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Adamın elini iterek ayağa kalktı ve odayı geçerek pencereye gitti. Bahçe onun gururu ve neşesiydi; onunla ilgilenmek için daha fazla zaman harcamalıydı. Bir elini pencereye dayadı, serin cam onu rahatlatmıştı.

Arkasında bir hareket duyduğunda, Mark'ın kollarının onu sararak kendisine doğru çektiğini hissettiğinde şaşırmadı.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum, hepsi bu," dedi sessizce.

"Mutluyum. Bu bir yalandı, değildi ama olmalıydı; her şeye sahipti: güzel bir ev, sevgi dolu, özenli bir koca, o kadar iyi yetiştirdikleri bir oğulları vardı ki kendine iyi bir hayat kurmak için güvenle gidiyordu. *Onsuz*. Onun için mutlu olmalıydı, Mark'la birlikte harika bir iş çıkardıkları için memnun olmalıydı ama kayıp duygusundan kurtulamıyordu. *Boş yuva sendromu*. Hissettiği şeyin bir adının olması da ona yardımcı olmuyordu. Başını arkaya yasladı ve Mark çenesini üzerine koyduğunda iç geçirdi. "Bu bir alışma meselesi," dedi. "Birkaç gün içinde iyi olacağım.

"Kız kardeşlerinle daha düzenli olarak buluşmalısın. Ya da arkadaşlarınla. Her zaman zamanım olsa yaparım diyordun. Şimdi var. Bunu en iyi şekilde değerlendir.

"Yapacağım. Onun kollarında döndü ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Aslında yarın Jan ve Emma ile buluşacağım. Öğle yemeği yiyeceğiz.

"Mükemmel. Onu dudaklarından öptü, sonra geri çekildi. "Şimdi, akşam yemeği için dışarı çıkmaya ne dersin?

Eleştirel davranmamasına rağmen Susan yanaklarına renk geldiğini hissetti. Bütün gün işteydi, muhtemelen masasında hızlı bir öğle yemeği yemişti ve işte akşam yemeği için eve gelmişti ve hazır hiçbir şey yoktu. Bu ilk kez de olmuyordu. Bir gece önce elindekilerle bir şeyler hazırlamayı başarmıştı ama erzak azalmıştı. Normalde haftada bir Perşembe öğleden sonra büyük bir alışveriş yapardı. Ama önceki gün süpermarkete gittiğinde, Drew'in sevdiği tüm yiyecekleri görerek reyonları dolaşmış ve hepsini arabaya yığmıştı. Kasaya vardığında dehşet içinde yere bakmış ve paketleri açması için zavallı, çalışkan bir asistana bırakarak orada bırakmıştı. Dükkândan dengesiz bir şekilde çıktı ve kalabalık otoparktaki arabasına oturdu, gözleri sabitlenmiş ve önüne bakıyordu.

Gerçekten ihtiyacı olan eşyaları almak için dükkâna geri dönmek istemediğinden oradan ayrıldı ve eve dönerken bir benzin istasyonunda durup ekmek ve süt aldı. Bunun dışında dolaplar bomboştu.

"Akşam yemeği iyi olur," dedi. Mutfığa doğru başını salladı. "Yarın büyük bir alışveriş yapacağım ve belki en sevdiğin yemeği pişiririm.

* * *

En sevdikleri yerel restoranda otururlarken Susan çaba gösterdi. En güzel gülümsemesiyle, en neşeli sesiyle gevezelik ediyordu. "Yarın Jan ve Emma'yı görmek için sabırsızlanıyorum.

Mark, "Onlara sevgilerimi ilet," dedi.

"Alacağım. Başka bir şey sipariş etmiş olmayı dileyerek bifteğini kesti. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Biftek güzeldi, yumuşaktı. Drew'un hoşuna giderdi. Onun ne yediğini merak etti. Kiminle yediğini. Yalnız olmadığını umuyordu. Hayır, düşüncelerinin oraya kaymasına izin veremezdi. "Hava çok ılıman değil mi?" dedi, söyleyecek daha ilginç bir şey bulabilmeyi dileyerek. *Kendimi kaybettim, Mark.*

"Ne dedin sen?

Susan dehşete düşmüş bir halde ona baktı. Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Elbette söylememiştir. Ama Mark belli belirsiz şaşkın görünüyordu, sinirli değil. Susan ilk kez onun bütün akşam ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Sanki aklı başka yerdeydi. "Sadece ne kadar hafif olduğunu söylüyordum," dedi gülümseyerek.

"Doğru, evet. Öyle, değil mi?" Şarap kadehini aldı ve içindekileri yudumlamadan önce döndürdü ve kadehini yeniden doldurmak için şişeye uzandı ve neredeyse hiç dokunulmamış olanı doldurdu.

Her zamankinden daha fazla içiyordu. Ve alışılmadık derecede sessiz değil miydi? Daha önce aç olmasaydı bile, şimdi açmış gibi yapmak bile ona fazla geliyordu ve çatal bıçaklarını tabağa yan yana dizdi. Mark'ın yorum yapmasını bekliyor, istiyor, yapmazsa bunun ne anlama geleceğinden aniden çok korkuyordu.

Ve bunu yapmadığında, içinden bir parça ıstırabın geçtiğini hissetti.

Eğer oğlu olmadan kaybolursa, oğlu ve kocası olmadan ne olurdu?

Bunun olmasına izin veremezdi. İzin vermezdi.

OceanofPDF.com

Ertesi gün kız kardeşleriyle öğle yemeği için çaba gösterdi, normalde seçeceği kot pantolon ve tişört yerine lacivert pantolon ve krem rengi ipek bir gömlek giydi. Normalden daha şık kıyafetler, biraz daha ağır bir makyaj. Rolüne uygun görünmeye çalışıyordu. Yaptıklarından memnun bir anne. Kocasını onu seven bir eş. *Hâlâ seviyordu, değil mi?*

Son zamanlarda kendi dertlerine o kadar dalmıştı ki Mark'a pek dikkat etmemişti. Dün gece dikkati dağılmıştı ama şimdi daha fazla düşününce, son birkaç haftadır biraz mesafeli görünmüyor muydu?

Restorana doğru ilerlerken, bu düşünce aklından çıkmıyordu. Drew'un kontrolü ele almasına izin vermek için bile yerinden kıpırdamayı reddediyordu. Aptalca davrandığına karar verdi, kapıyı iterek açtı ve Emma ile Jan'ın masada derin bir sohbete dalmış olduklarını görünce gülümseyerek yerine oturdu.

Kız kardeşlerin en büyüğü olan Susan onlardan çok daha genç yaşta evlenmişti ve Drew çocuklarından birkaç yaş büyüktü. Onlar da Susan'dan daha şanslıydılar - Jan'ın üç, Emma'nın dört çocuğu vardı. Yıllar boyunca Susan birkaç kez bebek bakıcılığı yapmıştı. Çocuklarla arası çok iyiydi. Herkes öyle söylüyordu. Özellikle de kız kardeşleri.

Susan her bebek bakıcılığı yaptığında Jan, "Onlarla çok iyi anlaşıyorsun," derdi. "Gerçekten, emin ellerde olduklarını bilerek rahatlayabilir ve iyi bir gece geçirebiliriz.

Emma da hemen hemen aynı şeyi söyledi.

"Tabii ki öyle diyorlar," dedi Mark onun saflığına karşı başını sallayarak. 'Bebek bakıcılığı yapmandan çok memnunsunlar. Onlara hiçbir maliyeti yok. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: seni hafife alıyorlar.

Susan onu susturur ve gülümserdi. Bebek bakıcılığını severdi. Çocuklar uyandığında onları aşağı indirmek zorunda kalmayı daha çok severdi. Onlarla birlikte kucağına oturur ve Drew büyük bir çocuk olmadan önce ona söylediği şarkıları söylerdi.

Onlar da artık o aşamayı geçmişlerdi. Önemli değildi; artık ondan bebek bakıcılığı yapması istenmiyordu. Her ailenin en büyüğü bu rolü üstlenecek kadar büyümüşü ve bugünlerde çocukları nadiren görüyordu. Jan ve Emma'nın çocukları benzer yaşlarda olduğu için birlikte daha fazla zaman geçirmeleri mantıklı geliyordu ve sık sık ortak aile tatillerine çıkıyorlardı.

"Gelebilirsin," demişlerdi ona. Gelebilirdi de ama Mark'ın 'hayır' cevabı hızlı ve kesin olmuştu.

'Bütün bir haftayı yedi çocukla birlikte avaz avaz bağırarak geçirmek mi? Hayır, teşekkür ederim.'

Drew bile başını salladı. "Ben gidersem ne olacağını biliyorum," dedi. "Siz "yetişkinler" -" işaret parmaklarını havada kıvırdı ve ne kadar az yetişkin gibi davrandıklarını açıklamak istercesine bu kelimenin etrafında döndürdü "- ortadan kaybolacak ve beni yalnız bırakacaksınız.

Bu yüzden gitmediler ve sonunda davetler gelmemeye başladı. Artık sadece Noel'de ve aile toplantılarında bir araya geliyorlardı ve onlar bile giderek seyrekleşiyordu. En son ne zaman çocukların doğum günü partilerinden birine davet edildiğini hatırlayamıyordu.

Ve şimdi burada, restoranda, bir aptal gibi giyinmiş, kız kardeşleri çocuklarını tartışırken sessizce oturuyordu. Drew hakkında o kadar çok konuşmuş muydu? Muhtemelen hayır. Kız kardeşlerinin gözleri buğulanırdı. Drew'u öve öve bitirememişlerdi ama bir bebeğin büyümesiyle ilgili ayrıntılarla ilgilenmiyorlardı ve kendi çocukları olup da paylaşmaya heveslendiklerinde Susan için artık çok geçti.

Her neyse, birbirlerine sahiptiler; ona ihtiyaçları yoktu.

Israrla sipariş ettikleri beyaz şarabı yudumladı, ancak gün ortasında içki içmeyi pek sevmiyordu. Başını bunaltmaya meyilliydi ve son zamanlarda bu olmadan da yeterince kötüydü. Drew'un ne yaptığını merak etti. İyi arkadaşlar edinmiş miydi? Belki de Mark'la birlikte bir hafta sonu için oraya gitmeliydiler. İkisi de Glasgow'u seviyordu ve

uzun yıllardır olmamıştı. O gece, onun için pişirmeyi planladığı güzel akşam yemeğinde bunu ona önerebilirdi. Belki de bunu ekstra özel bir yemek haline getirir, onu iyi bir ruh haline sokardı.

Onu iyi bir ruh haline sokmak. Daha önceki korkusu geri geldiğinde kaşları çatıldı. Aralarındaki bu mesafe uzun zamandır vardı da Drew gittiği için mi şimdi fark ediyordu? Yoksa Mark da oğullarının gidişini en az onun kadar hissediyor ama bunu kendine mi saklıyordu? Evet, bu mantıklı. O hassas bir adamdı. Belki de bunu unutmuştu. Parmaklarını alnında gezdirdi. Ne zaman bu kadar benmerkezci olmuştu? Şarabından bir yudum daha aldı, sonra kadehini bıraktı ve sipariş ettiği lazanyaya bir çatal soktu. Pek iyi değildi ve yemekte zorlanıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Susan?"

Soruyu soran Jan'dı, cevap beklerken başı kuş gibi eğikti. Bir zamanlar kız kardeşleri onun fikirlerine değer verirdi, okuldan eve geldiklerinde şu ya da bu konuda dertlenirlerdi ve o da oturup onları dinler, teselli eder, öğüt verirdi. Artık öyle değil. Ne tartıştıkları hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bunun bir önemi yoktu; soru sadece şekil içindi. Artık onun ne düşündüğü umurlarında değildi ve tavsiyelerine kulak asmayalı uzun zaman olmuştu. "Bence harika bir fikir," dedi, uygun bir cevap olduğunu umarak.

"Gördün mü! Jan gözlerinde kendini beğenmiş bir bakışla Emma'ya döndü. "Sana bizi dinlemediğini söylemiştim. Hep birlikte dönüp Susan'a baktılar, gözleri suçlamayla kısılmıştı. "Cidden, söylediklerimizin tek kelimesini bile duydun mu?"

Susan şarabına uzandı ve birkaç yudumda içti. Şişeye uzanarak bardağını yeniden doldurdu ve kaldırdı. Sonra başını salladı ve tekrar yere koydu. Yavaşça. Bir damla bile dökmeyi reddederek. Ortalığı dağıtmayı reddediyordu. *O değil, o dikkatli bir tipti. İyi bir anne, iyi bir eş.* "Özür dilerim. Biraz meşgulüm."

"Birazcık! Jan burnunu çekti. Şişeye uzandı ve kalanı kendi bardağıyla Emma'nınki arasında paylaştırdı. 'Drew yüzünden sanırım. Her zaman lanet olası Drew. Tanrı aşkına, bırakın gitsin.

"Böylece oturup ikinizin her zaman yaptığınız gibi çocuklarınız hakkında durmadan konuşmanızı dinleyebilirim.

Kız kardeşlerinin şaşkın, dehşete düşmüş yüzlerini gördü, yüksek sesle konuştuğunu fark etti ve özür dilemek için elini kaldırdı. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Ama kız kardeşleri çabuk alınıyor ve yavaş affediyorlardı. Tıpkı anneleri gibi,

Çocuklar gibi somurtuyorlardı. Susan'ın dolgun alt dudağı onlara miras kalmıştı ve şimdi yaptıkları gibi somurttuklarında bu dudak belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Susan'ın daha ince dudakları ve kahverengi gözleri babalarından kalmaydı. Neyse ki ona babalarından miras kalan tek şey buydu, insanları terk etme kapasitesi değil.

Bardağını alıp boşaltmak cazip geliyordu. Belki de yapması gereken buydu, bir ayyaşa dönüşmek. Bu düşünce onu gülümsetti. Neyse ki bunu zamanında yüz buruşturmaya çevirdi. "Alışmakta zorlanıyorum, hepsi bu. Biraz anlayış, biraz sempati umduğunu sanıyordu.

Emma'nın iç çekişi de değildi. Sinirliydi. 'Sadece Glasgow'a gitti. Birkaç ay sonra Noel için dönecek, sonra Paskalya ve uzun bir yaz olacak. Onu özlemek için pek vaktin olmayacak.

Susan o anda kadehine uzandı ve bir yudum şarap aldı. Kız kardeşleri birbirlerine baktılar, Emma hafifçe omuz silkti. Susan nadiren yarım kadehten fazla içerdi; belki de onun bir ayyaş olmaya başladığını düşünüyorlardı. "Aptalca davrandığımın farkındayım. Her zaman yaptığı gibi onları rahatlatmaya hevesli bir tavırla bardağı tekrar yerine koydu. "Neyse," diye başını salladı. "Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter, bana neyi kaçırdığımı söyleyin.

"Çocuklarımız hakkında konuşup durmak istemeyiz, değil mi? Jan kolay kolay yatıştırılamazdı.

Her zaman daha bağışlayıcı olan Emma dirseğiyle kız kardeşini dürttü. 'Ona aldırma Susan; Oliver dün okulda kavga ettiği ve bu sabah gidip müdürle konuşmak zorunda kaldığı için morali bozuk. Bu da onun moralini bozdu.

"Peki, neden olmasın? Jan'ın sesi keskindi. 'O lanet okula ödediğimiz parayla, aileleri "anamlı bir tartışma" için sürüklemek zorunda kalmadan işleri kendileri halledebilmeliler. Bardağına uzandı ve yarısını boşalttı. 'Anamlı bir tartışma, Tanrı aşkına! Okula geri dönmekten daha kötüydü.

Öğle yemeğinin geri kalanı okullar, öğretmenler ve çocuklarının diğerlerinden ne kadar iyi davrandıkları üzerine konuşmalarla geçti.

Susan uygun olduğunda araya bir "gerçekten mi?" "evet" ya da "hayır" sıkıştırdı. Ne Jan'ın ne de Emma'nın çocukları hiç uslu durmadığına göre, diğer çocukların canavar olması gerektiği aklından geçti. Bu düşünce onu Drew'a geri götürdü.

Onunla iyi bir iş çıkarmıştı, değil mi? Onsuz iyi başa çıkması, hafta sonu eve gelme ya da onunla telefonda sohbet etme ihtiyacı hissetmemesi sağlıklıydı.

Düşüncelerini tekrar Mark'a çevirdi. Ona daha fazla ilgi göstermenin zamanı gelmişti. Belki de son zamanlarda uzaklaşmış gibi görünmesi onun suçuydu.

Sürüklendiler - bundan daha fazlası
değil. Evlilikleri sağlamdı.

Sağlam.

Hiç şüphesi yoktu.

Yok.

OceanofPDF.com

Planım basitti. Yıllar içinde basitliğin çoğu şeyin anahtarı olduğunu öğrenmiştim. Bu ve olduğumdan çok daha az zeki görünmek.

Yıllar boyunca pek çok eski erkek arkadaşımı takip etmiştim. Geride bıraktığım erkeklere ne olduğunu görmek için duyduğum doğal meraktan başka bir neden yoktu. Kolaydı; içinde yaşadığım dünya birilerini tanıyan birilerini tanıyan insanlarla doluydu. Sonuç olarak, birlikte olduğumuzdan beri Mark'ın hayatı hakkında biraz bilgi sahibiydim. Çalıştığı hukuk firması küçük ama prestijli bir firmaydı ve çok şık bir web sitesi vardı; burada vesikalık fotoğrafına bakabiliyor ve profilini okuyabiliyordum. Elbette kişisel detaylar yoktu ama birkaç yıl önce nerede ortak olduğunu okudum. Evli ve bir çocuk sahibi olduğu gibi birkaç kişisel detayı ise yıllar içinde eski arkadaşlarımdan ve tanıdıklarımdan öğrenmiştim.

Birkaç yıl önce, annemin yaşadığı yerden sadece bir mil ötede yeni inşa edilmiş, müstakil bir eve taşındığını duyduğumda çok eğlenmiştim. İnternette bakmıştım. Küçük, seçkin bir site olan ev, yeni para çılgınlıkları atıyor ve çok fazla çabaladığını fısıldıyordu.

Oraya taşınmış olması bana her zaman tesadüften öte bir şey gibi gelmişti. Birlikteyken annemi hiç ziyaret etmemiş olsak da, ev adresimi biliyordu. Beni bir an için görmeyi mi umuyordu? Egom, o son umutsuz sözlerine rağmen beni hala sevdiğine inanacak kadar büyük değildi ama bilinçaltı son derece güçlüdür ve belki de onu hayran olduğu kadının yaşadığı yere doğru yönlendirmişti.

Beni hala sevdiğini sanmıyorum ama beni unutmadığından da eminim. Bazen geriye bakıp ilişkimizi pembe tonlarda görüyor ve keşke her şey daha farklı olsaydı diyor muydu?

Umarım öyledir. Çünkü planım buydu. Onu yıllar önce bir hata yaptığıma ve birlikte olmamız gerektiğine ikna etmek. Beni sevmesini sağlayabilirdim. Bana değer vermesini. Beni tekrar mutlu edebilirdi.

O gün Mark'ın evine yürüyecek, etrafı kolaçan edecek, pencerelerden içeri bakabilecek, belki onu, karısını ya da çocuklarını görebilecek miydim diye bakacaktım. Herhangi bir bilgi kırıntısı, kafamda dönüp duran oldukça belirsiz plana bir şekil vermeye yardımcı olacaktı.

Özellikle karısını görmeyi umuyordum. Rakiplerin yüzünü görmek her zaman iyidir. Ondan kurtulabileceğime dair kafamda en ufak bir şüphe yoktu.

Değeri biliyordum.

Daha da iyisi, erkekleri tanıyordum.

* * *

Daha erken yola çıkmak daha mantıklı olurdu ama beni şaşırtan bir şekilde deliksiz uyumuştum ve ancak annemin banyoda olduğunu haber veren elektrikli duşun uğultusunu duyduğumda uyandım. İşi bitene kadar beklemek için yorganın arasına girdim, ellerim başımın arkasında, gözlerim iğrenç Artex tavanın girdaplarında geziniyordu. Etrafında ve etrafında.

Anılardan oluşan bir solucan deliğine sürüklenmek kolaydı. Yorganı geriye atarak tekrar yataktan kaydım ve banyonun boşalmasını beklerken ne giyeceğime karar vermeye çalıştım. Kıyafetlerimin çoğu hala paketlenmiş olduğu için karar vermem uzun sürmedi.

Banyo, oyalanmaya elverişli bir oda değildi. Aynı avokado yeşili banyo takımı. Küçük pencerede aynı opak cam. Küvetin içine bir duş yerleştirilmişti, üstündeki rayda plastik bir perde vardı. Duş alırken perde tenime çarpıyor, soğuk kumaş beni kıpırdatıyor, kığımın yanakları duvardaki fayanslara çarpıyor, su ve sabun köpükleri her yere uçuşuyordu. Kesinlikle vakit geçirilecek bir yer değildi ve birkaç dakika içinde dışarı çıkıp havlularla cildimi kuruluyordum.

Aşağıya indiğimde, neredeyse isteksizce, annem bana kahvaltı teklif etti. 'Yumurta var. Sana kızarmış ya da çırpılmış yapabilirim. Ya da istersen mısır gevreği de var.

"Sadece kahve, teşekkürler," dedim ve o su ısıtıcısının düğmesine basıp indirimli süpermarket kahvesini bir bardağa koyarken ve elini kaynatması için yalvarırcasına su ısıtıcısının sapına koyarken daracık mutfak kapısının girişinde durdum.

"Al," dedi ve bardağı bana uzattı. 'İstersen dolapta süt var. Sanırım hala şeker almıyorsun.

"Hayır, süt de yok. Sıcak içeceğe hafifçe üfledim, sonra bir yudum aldım, beklediğim kadar korkunçtu ama kafeindi ve onsuz yapamazdım. 'Dışarıda yiyeceğim. Benim için yemek yapma konusunda endişelenmene gerek yok.

Tartışma olmadı. *Hayır, sana yemek yapmama izin vermelisin.* Sadece bana bakması beklenmediği ve aperatif olarak suçluluk duygusuyla yemeklere katlanmak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı.

Kahveyi bitirmedim; aç karnına ancak bu kadar saçmalık yutabilirdim. "Teşekkürler," dedim kalanını lavaboya atarken. "Daha sonra evde olacağım.

Nereye gittiğimi sormadı, ben de gönüllü olarak bilgi vermedim. "Anahtarın hala sende, değil mi? Başımı salladığımda arkasını döndü. "İçeri girerken gürültü yapma.

Çantamı tırabzana astığım yerden aldım ve dışarı çıktım. Son zamanlarda hava sıcaktı. Hava durumu uzmanları buna Hint yazı diyordu. Bileklerimi saran lacivert bir pantolon ve dar, beyaz bir tişört giymeme izin veren bu hava bana uygundu. Beni iyi gösteren şık ve akıllı bir kombinasyondur.

Önemli olan iyi görünmektir. İnsanlar nadiren dış görünüşün ötesine bakardı. Çok da akıllıcaydı çünkü bazen yüzeyin altında canavarlar vardı. Bazen gözlerimi kapattığımda, Ivan'ın bana darbeler yağdırırken öfkeyle bükülmüş yüzünü hala görebiliyordum.

Sadece Mark'ı düşünmek korkuyu uzaklaştırdı.

Arabayı alabilirdim ama güzel bir sabahtı ve Mark'ın evine sadece bir mil uzaklıktaydı. Yürümek bana daha fazla fırsat verebilirdi. Kim bilir, belki de geç kalkacaktı ve tren istasyonuna giderken yanımdan geçecekti. Birbirimizle göz göze gelirdik ve şaşkın şaşkın bakardık, sonra sevinçle bağırıp birbirimize sarılırdık. Beni iki yanağımdan öperdi, dudakları tenimde kalırdı, o sabah sıktığım parfümü içine çekerti, o zamanlar sürdüğüm parfümü, hatırlayacağından emindim.

Yüzlerimizde aptalca gülümsemelerle birbirimize bakardık. Sonra bana Bristol'da ne yaptığımı sorar, ben de başımı sallayarak uzun bir hikaye olduğunu söyler, sonra başımı eğerek bir şeyler içmek için buluşup buluşamayacağımızı sorar ve ona üzücü haberimi anlatırdım. *Üzücü* kelimesine büyük bir vurgu yapardım, alt dudağımın titremesine izin verirdim, hatta belki bir gözyaşı bile çıkarırdım. Nasıl karşı koyabilirdi ki?

Eğer dünyada biraz adalet varsa, işler bu şekilde yürümeliydi. Hayal gücümde kaybolmuş bir şekilde yürümeye devam ederken bu beni gülümsetti.

Keşif yaparken, bunu yapıyormuş gibi görünmemek önemliydi. Bu çaylak hatasını yapmayı planlamamıştım ve Mark'ın evinin tam olarak nerede olduğunu bulmak için Google Haritalar'daki Sokak Görünümü seçeneğine bakmıştım. Birbirinin aynı evlerden oluşan şık çıkmaz sokağın girişine geldiğimde, yolun karşısına geçtim ve olabildiğince uzaktaki yerleşim bölgesine baktım. Evler büyüktü ve geniş bahçelerle ayrılmışlardı. On yıllık olmalarına rağmen hâlâ yeni, kutu gibi, oldukça çirkin ve yavan görünüyorlardı. Burası Dullsville'di.

Ana yol boyunca biraz daha yürüdüm, sonra geri döndüm ve çıkmaz sokağa doğru yürüdüm. Kulağıma tuttuğum cep telefonu yavaş yürümek ve istediğim yere bakmak için mükemmel bir bahaneydi. Evlerden birinden biri gelirse konuşmaya başlıyordum.

Gerçi kimse yapmadı. Muhtemelen iyi bir zamanlamaydı. Ofis çalışanları çoktan ayrılmış ve okul koşusu tamamlanmış olacaktı. Araba yollarının çoğunda park edilmiş arabalar vardı, bazılarında iki tane vardı. Tren istasyonu bir milden biraz daha uzaktaydı, bu yüzden çoğu insan muhtemelen yürüyordu.

Mark'ın evi on evden oluşan hilalin altıncı sırasındaydı. Yavaşça yürüdüm, arada bir durdum ve perdeyi gözetleyenler olabilir diye telefona rastgele sözcükler gevelerken elimi çılgınca hareket ettirdim.

Altı numara diğer evlerin aynısıydı. Görebildiğim tek fark, PVC ön kapının her iki yanında duran eşleşen saksılar için bitki seçimleriydi. Diğerlerinin sahip olduğu defne veya kutu yerine renkli fuşya.

Ön taraftaki bahçe sadece birkaç metrelik tertemiz çimlerden oluşuyordu. Fazla bakirdi: yakından incelediğimde nedenini anladım. Sahteydi. Mark kiminle evlenmişti? Onu hayal edebiliyordum. Takma tırnaklar, boyalı saçlar, takma kirpikler, göğüs implantları. Birlikte olduğumuzdan beri bazı estetik ameliyatlara geçirmiştik, hangi kadın geçirmemişti ki, ama göğüslerim gerçektir ve takma kirpiklerle nadiren uğraşıyordum.

Yavaşça yürüdüm, ön kapının iki yanındaki pencerelerden içeriye görmeye çalıştım. Elde edebildiğim tek şey, her odanın uzak duvarlarındaki resimlerin belli belirsiz izlenimiydi. Başka bir şey yoktu. Perdeler ortadan sarkıyordu; onları cılız bağcıklarla tutturulmuş olarak hayal ettim. Orada yaşayan insanların tipine dair herhangi bir işaret veren başka hiçbir şey yoktu. Sadece dışarıdaki sahtelik. Belki de Mark'ı geri alma mücadelesinde neyle karşı karşıya olduğumu anlamam için bu kadarı yeterliydi.

Etrafta dolaşmak anlamsız görünüyordu. Kapıyı zorlukla çalıp yirmi yıl önce bir hata yaptığımı açıklayabilirdim. Mark'ın birlikte olması gereken kadının ben olduğumu.

Ama hiçbir şey almadan gitmek utanç verici görünüyordu. Kapıyı çalıp ona Bayan Fox'un nerede olduğunu bilip bilmediğini sorabilirdim... Uygun bir banliyö ismi aradım... Fox. Gülümsedim, telefonumu cebime attım ve ön kapıya doğru yürüdüm. "Lütfen evde ol, lütfen ben evdeyim," diye mırıldandım nefesimin altında, bu mantranın kadının gelmesini sağlaması pek mümkün değildi.

Tam vazgeçmek üzereydim ki kapı açıldı ve ona baktım. Mark'ın karısı. O zaman gülümsememi saklamak zorunda kaldım. Bu kötü giyimli, donuk gözlü, omuzları sanki dünyanın yükünü sırtında taşıyormuş gibi çökmüş ve sanki hiç gülümsememiş gibi görünen dar, boyasız dudakları olan kadın bana rakip olamazdı. "Tanrım," dedim, "çok özür dilerim, sanırım yanlış adrese geldim. Annemin yaşlı bir arkadaşını arıyordum... Muriel Fox... Onu tanıdığınızı sanmıyorum, değil mi?"

Tabii ki yapmadı ve ben tekrar özür diledim, başımı salladım ve uzaklaştım. Kapıyı hemen kapattı. Sokakta beni takip eden şüpheli bakışlar yoktu. Planımın kocasını uzaklaştırmak olduğunu bilseydi tırpanla peşimden koşardı. Ve şimdi nerede ve kiminle yaşadığını gördüğümde daha kararlıyım. Bunu neredeyse bir kurtarma olarak görebilirdim, değil mi?

Başarımın verdiği moralle arabamı almak için eve doğru yola çıktım. Mark'ın nerede çalıştığını biliyordum; öğle yemeği saatinde takılabilir, dışarı çıkıp çıkmadığına bakabilirdim. Yemek yemesi gerekiyordu. O kadar da değişmiş olamaz.

Bristol da çok fazla değişmemişti. Belki hatırladığımdan biraz daha haraptı ama her zaman kullandığım otopark hâlâ oradaydı ve Mark'ın şirketinin ofislerinin bulunduğu Queen Meydanı'na çok yakındı.

Grove otoparkı büyük değildi ve genellikle doluydu ama o gün şansım yaver gitti; elinde anahtarlarıyla hızlı adımlarla yürüyen bir kadın hemen önümdeydi. Yavaşladım ve o arabasına binerken bekledim ve neyse ki fazla oyalanmadan arabadan indim.

Mark'ın öğle yemeğini düşünmesi için çok erkendi ama meydanda yürüdüm, ofisini buldum ve dışarıda oyalandım. Sonra sıkılana kadar Queen Meydanı'nda yürüdüm. Ayrıca acıkmıştım da. Queen Square Bulvarı'ndan geçerken tam da ihtiyacım olan şeyi gördüm. Hem iyi yemek hem de mükemmel kahve sunan bir Spicer+Cole kahve mutfağı.

Ne yazık ki içeriden Mark'ın ofisinin önünü göremiyordum. Pencereden tutmayı başardığım bar taburesinden bile. Önemli değildi. Her şeyin bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Kahve ve seçtiğim tostun üzerindeki avokado bana yeniden enerji verecek, belki de beynime bir sıçrama yaptıracaktı.

Her gün ofisinin önünde Mark'la karşılaşma umuduyla oyalanabilirdim. Eğer bu da o piliç hikayelerinden biri olsaydı, aynen böyle olurdu. Ne yazık ki hayat daha fazla çaba gerektiriyordu.

Belki de çok iyi bir kahvenin ikinci fincanı beyin hücrelerimi harekete geçirdi, çünkü kahveyi bitirdiğimde pencereden Queen Meydanı'nın yeşil bir dilimini görebildiğim yere bakıyordum. Bir şeyleri kendim yapmak varken, onların olmasını beklemenin bir anlamı yoktu.

Beş dakika sonra Bandon and Partners'ın ofislerinin resepsiyonunda duruyordum.

Etrafta birkaç rahat sandalyenin, yakınlarda gürüldeyen bir kahve makinesinin ve koridoru ve arkasındaki kapıyı koruyor gibi görünen uzun bir masanın arkasında oturan şaşırtıcı derecede güzel bir adamın bulunduğu cömertçe dekore edilmiş bir yerdi.

Masanın üzerindeki tabelada büyük ve kalın harflerle *Ofis Müdürü*, onun altında da daha özenli bir yazıyla *Clifford* yazıyordu. Yaklaştığımda başını kaldırdı, dostça, profesyonel bir gülümseme soğuk, değerlendiren gözlerini ısıtmaya yetmedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Birkaç yıl önce flört yolunu seçerdim - kirpiklerimi kırıpıştırır, göğsümü biraz dışarı çıkarırdım, böylece meme uçlarım tişörtümün ince pamuğundan görünürdü, nefes nefese, bok gibi aptal bir ses benimserdim. Ama yirmi beş yaşında ya da o civarda işe yarama ihtimali olan bir şey otuz dokuz yaşında işe yaramayacaktı.

Ama kullanabileceğim başka kişiliklerim de vardı. Başı dertte olan genç kız kimliğim yıllar boyunca beni çok zor durumlardan kurtarmıştı. Ve yaşlanmaya karşı dayanıklıydı. Şanslıydım ki, istediğim zaman ağlayabilmek gibi harika bir yeteneğim vardı. Şimdi bu özel numaramı ortaya çıkardım ve onunla konuşmak için yaklaştığımda gözlerim doldu.

"Mark Shepherd ile konuşmayı umuyordum. Yutkundum ve bunun benim için çok zor olduğunu söylemek istercesine elimi kaldırdım. "Randevum yok ama biz eski arkadaşız, o yüzden..."

Sert bakışlarında bir çözülme yoktu ama bana ne kaybolmamı söyledi ne de bunun kibar bir karşılığını.

Aşırıya kaçmadığımı umarak düzensiz bir nefes aldım. İyi bir poker oyuncusu olabilirdi; ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bana isminizi verirseniz, Bay Shepherd'ın müsait olup olmadığına bakacağım. "Hannah Parker.

"Oturun, Bayan Parker. Arkamdaki sandalyeleri işaret etti ve telefonu açmadan önce birine geçip oturmamı bekledi.

Sandalyeler, söylediklerine kulak misafiri olmama izin vermeyecek kadar uzaktaydı ve yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Kahretsin, adam

kaşlarını çatmak kadar. Belki o da benim gibi yapamıyordu. Botoksun dezavantajı; yüzleri okumayı biraz daha zorlaştırması.

Mark bir toplantıda olmadığı sürece, benimle konuşacağından hiç şüphem yoktu. Hiçbir şey olmasa bile merak onu aşağı inmeye iterdi. Damarlarımda bir heyecan dalgasının dolaştığını hissettim. Kıpırdamadan oturmak zordu ve gözlerim asansör kapısına sabitlenmiş halde sandalyede kıpırdandım. Ayağa fırlayıp onu karşılamak için koşmak mı daha iyi olurdu, yoksa zarif bir şekilde oturup gelmesini beklemek mi?

Arkamdaki bir hareket beni kendime getirdiğinde hâlâ karar vermemiştim. Asansörün kapısına o kadar odaklanmışım ki ayak seslerinin yaklaştığını duymamışım. Gafil avlandım ve Mark'ın orada durduğunu görünce nefes nefese kaldım. Belki de bu mükemmel bir sonuçtu. Az önceki gözyaşları hâlâ gözlerimde parıldıyordu. Oturduğum yerden boynum dikleşmiş, göğüslerim tişörtümün kumaşına bastırıyordu. Onun yüksek erkekliğine karşı itaatkâr bir pozisyon. Nefesim kesildikten sonra ikimiz de konuşmadık ya da hareket etmedik. Yıllar bizi birlikte olduğumuz o parlak günlere, sonra da aynı hızla bugünün gerçekliğine geri götürmek için sıyrılırken birbirimize öylece bakmamız tuhaf bir şekilde etkileyiciydi.

O değişmişti. Artık hatırladığım çocuk değildi, koyu renk saçlarına aklar düşmüştü, parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimi hatırladığım karın kasları gömleğinin kumaşını geren bir göbeğe dönüşmüştü, yüz hatları yumuşamış, çene çizgisi sarkmıştı. Sonra gülümsedi ve yine o çocuk oldu. "Hannah!

Ayağa kalktım ve sanki aradan geçen yıllar hiç var olmamış gibi kollarına atılmak çok doğaldı.

Kucaklaşmamızdan ilk ayrılan Mark oldu, beni uzaklaştırmak için elleriyle üst kollarımı kavradı. Masaya doğru bir bakış fırlattı, yanaklarında çirkin bir kırmızılık belirmişti. Tutuşunu bırakarak bir adım uzaklaştı. Asansöre doğru başıyla işaret ederek, "Ofisime gel," dedi.

Çantamı aldım ve onu takip ettim.

Asansörün kapısı hızla kapandığında, "İyi görünüyorsun," dedi.

İyi mi? Belki de gözleri bozulmuştu. 'Yirmi yıl oldu. Yaşlandım. Bir elimi yanağıma götürdüm. "Belli bir yaştan sonra yerçekimi hepimizi vurur. Bu onun harika görüldüğümü, beni son gördüğünden beri bir gün bile yaşlanmadığımı söylemesinin işaretiydi. Bu kadar genç görünmek için küçük bir servet ödemiştin; en azından bunu takdir edebilirdi.

'Tam hatırladığım gibi görünüyorsun,' dedi.

O zamanlar bana çok güzel olduğumu söylediğini net bir şekilde hatırladığım için, bu beni memnun etmeliydi ve eğer bana akınlık yerine hayranlıkla bakıyor olsaydı edebilirdi. Aynen hatırladığı gibi - belki de beni en son gördüğü zamanı düşünüyordu. O zamanlar tanıdığım pek çok erkekte olduğu gibi adı zaman içinde kaybolmuş olan o eker babayla kapının eşiğinde.

Asansör durdu, kapı ürkütücü derecede sessiz bir koridora açıldı. Doğam gereği gergin değildim ama birden yirmi yılın uzun bir sre olduğunu fark ettim. Ben değişmemiştim. Yıllar, eskiden olduğum hasarlı genç kadının üzerine kat kat incelik katmış olabilirdi ama beni daha bilge yapmamıştı. Eğer durum böyle olsaydı Ivan'la asla evlenmezdim.

şimdi aptallık mı ediyordum? Mark onu tanıdığımda saf bir çocuktu. Aradan geçen yıllar, başarılı kariyeri, evliliği ve babalığı onu değiştirmiş olmalıydı. Ne kadar değiştiğini zaman gösterecekti. Burada onunla yalnız kalmaktan biraz tedirgin olmama ya da Clifford'un buraya geldiğimi bildiği ve ayrılışım için tetikte olacağı için aniden sevinmeme yetecek kadar değil elbette.

Aptalca davranıyordum. Mark benim için tehlikeli değildi. Ne de olsa korkması gereken oydu.

Eğer bir ofisin büyüklüğü ne kadar başarılı olduğunun bir göstergesiye, Mark gerçekten de çok iyiydi. Çift kanatlı pencereler Queen Meydanı'na bakıyor ve geniş ofisi ışıkla dolduruyordu. Mobilyalar şıktı. Erkeksi. *Pahalıydı.*

"Oturun. Mark eliyle bir sandalye işaret etti ve masanın diğer tarafına geçti. Sandalyesini çekmeden önce ben oturana kadar bekledi, tekerlekler ahşap zeminde gürültülü bir şekilde gümbürdüyordu, neredeyse ezici olan sessizliği bozan tek ses buydu.

Bir şey söylemesini bekliyordum, nerede durduğumu bilmeden atlamaktan korkuyordum. Şimdiye kadar yüz ifadesi Clifford'un ki kadar temkinliydi. Belki de bu, şirket için çalışmaya başladıklarında poker suratını öğrenmeleri için eğitildikleri bir şeydi.

"Ne kadar oldu... on dokuz, yirmi yıl mı?

"Yirmi. Kısa bir süre gülümsedim, sonra dudaklarımı birbirine bastırarak hafifçe titremelerine izin verdim ve gözlerim zarif, üzgün bir kadın rolü gibi görünmesini umduğum bir şekilde doldu. Bu ben değildim; ben daha çok çığlık atan, gözlerini yaşartan türden biriydim. "Bunca zaman sonra neden ortaya çıktığımı merak ediyor olmalısınız.

Arkasına yaslandı, sandalye hafifçe sallanıyordu. "Birazcık.

İşler umduğum gibi gitmiyordu. Eskiden çok daha gevezeydi. El çantama uzanıp bir mendil aldım ve hafifçe burnumu sildim. "Kusura bakma, bugünlerde gözyaşları kolay akıyor. Gözlerinin üzerimde olduğunu, beni değerlendirdiğini hissedebiliyordum. Yıllar içinde öğrendiği başka bir şey. Hiç şüphesiz bir

İşinin gerekli bir parçasıydı. Başımı eğmiş, gözlerimi parmaklarımın arasında tuttuğum mendile dikmiş, onu çekip ayırıyordum. "Eve geri taşındım.

"Thornbury'ye mi döndün? Ailen hala orada mı yaşıyor?"

'Annem,' diye düzeltiltim. 'Evet, hâlâ orada. Yıllar boyunca sık sık gidip geldim. Eve döndüğüm için çok mutlu ama benim için de üzülüyor tabii ki. Yutkundum ve kesik mendille gözlerimi sildim. "Özür dilerim.

'Sana bir şey getireyim mi? Çay ya da kahve?"

"Teşekkür ederim, hayır. Peçeteyi çantama geri ittim ve ayağa kalktım. 'Bu çılgınca bir fikirdi. Özür dilerim Mark, hiç gelmemeliydim. Kapıya kadar gelmişim, yenilgiyi kabul etmek üzereydim ki sandalyesinin tekerleklerinin gürültüyle döndüğünü ve ayak seslerinin peşimden hızla geldiğini duydum. Kapıyı açtım, eli kapıyı itmek için üzerine geldiğinde rahatladım.

"Gitme," dedi, ağzı kulağıma yakındı, nefesi yanağıma okşuyordu. 'Görünüşe göre bir arkadaşına ihtiyacın var. Bana gelmene sevindim. Bir zamanlar iyi arkadaştık.

"Mahvetmeden önce. Elim kapının kolundaydı. Arkamda o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, odunsu kolonyasının kokusunu alabiliyor, derin ve kesik nefeslerini duyabiliyordum. "Bu her zaman pişmanlık duyduğum bir şey. Sonra döndüm. Hemen uzaklaştı, iki elini pantolonunun ceplerine soktu, sonra birini çıkarıp saçlarında gezdirdi. Bu beni gülümsetti. Yirmi yıldır tavırları hiç değişmemişti. Gergindi. Gergin olmakta haklıydı.

"Neden geldin? Karmakarışık saçlarını düzeltti, ceketinin kenarlarıyla oynadı. "Bunca yıldan sonra pişmanlık duyduğunu söylemek için değil herhalde. O zamandan beri köprülerin altından çok sular aktı.

Omuz silktilim ve dudaklarımın kenarlarını aşağı çevirdim. "Gelmeyi planlamamıştım ama annemin boğucu ilgisinden bir günlüğüne uzaklaşmak istedim ve Bristol'a geldim. Kapıya yaslandım ve iç çektim. "Dolaştım, daha mutlu zamanları hatırladım. Queen Square'e bilinçli olarak gelmedim ama burada bir hukuk bürosunda çalıştığını duymuştum, belki de bilinçaltım bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Kapıdan uzaklaşarak onu geçtim ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdüm. "Kendimi bu binanın dışında buldum ve seni görmem gerektiğini biliyordum. Sonra döndüm ve ona en güzel gülümsememi verdim. "Eski günlerin hatırına.

"Hukuki yardıma mı ihtiyacınız var?" Ceketıyla oynamayı bıraktı ve masadaki yerine döndü. 'Beş dakika içinde bir randevum var, ama belki

Yarın...'

"Hayır. Döndüm ve ellerimi uzattım. 'Sadece seninle o zamanlar hakkında konuşmak istiyorum. Sana karşı neden bu kadar acımasız olduğumu. Sen her zaman iyi bir dinleyiciydin. Sana o zaman anlatmalıydım ama...' Ellerimin düşmesine ve omuzlarımın çökmesine izin vererek muhteşem bir sefalet tablosu çizdim.

Kafası karışmış görünüyordu. Yırtılmış. Saatini tekrar kontrol etti. "Bu saatte randevumu iptal edemem ama belki daha sonra buluşabiliriz?"

Nefesimi bir nefesle verdim ve elimi kalbimin üzerinde tuttum. Aşırı dramatize etme eğilimim vardı. Elimi hareket ettirerek saçlarımı geriye attım. "Bu inanılmaz derecede nazik bir davranış olurdu.

'Bu toplantının ne kadar süreceğinden emin değilim-'

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. 'Sen özgür olana kadar beklemekten mutluluk duyarım. Dürüst olmak gerekirse, hikayemi daha az resmi bir ortamda anlatmak daha kolay olurdu. İçimi çektim. "Bir içkiyle anlatmak da çok daha kolay olur. King Street'teki Small Bar'a gitmeme ne dersiniz? Sen gelene kadar oturup bir kahve içebilirim. Zayıfladığımı hissedebiliyordum, benimle tanışmak istediğini biliyordum, meraktan, eski günlerin hatırına ya da belki de beni tamamen unutmayı asla başaramadığı için. "En az bir saat sürer, belki biraz daha fazla. Sesinde sanki buluşmanın kötü bir fikir olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir gerginlik vardı. Elbette öyleydi. Çok kötü bir fikirdi. Ama zavallı adam attığım oltaya takıldığının ve artık kaçma şansının çok az olduğunun farkında değildi.

"Acele etmemi gerektirecek bir şey yok Mark. Kelimeleri üzgün görünmeleri için zorlamak zorunda olmadığımı fark ettim çünkü doğrudular. Acele etmemi gerektirecek hiçbir şeyim ve kimsem yoktu.

Kapıya doğru döndüm, ulaştığımda arkama baktım. "Seni görmek çok güzel. Garip bir şekilde, şimdiden kendimi biraz daha az endişeli hissediyorum.

her şeyi.'

On dakika öncesine göre kesinlikle daha endişeli görünmesi önemsizdi. Yakında bu endişeleri ortadan kaldıracaktım. Ne de olsa erkekleri mutlu etmek iyi olduğum bir şeydi, Ivan üzücü bir istisnaydı.

Caddeye döndüğümde Queen Meydanı'nın çevresinden dolaştım ve King Caddesi'ne geçtim. Cadde boyunca daha salaş yerler de vardı ama ben Small Bar'ı rahat havası için bilinçli olarak seçmiştim. İç duvarlar kısmen ahşap kaplıydı; kaba, bank benzeri masalar basit sandalyelerle çevriliydi. Genç, modaya uygun, tehditkâr olmayan bir yerdi. Mark biralarından birini içer ve hikayemi dinlerken rahatlardı. G&T'mi birkaç yudumda içmeden önce hıçkırığa hıçkırığa ağlardım ve o bana şunları önerirdi

Bana bir tane daha getir. Kendisi de bir bira içerde. Sonra bir şeyler yememizi önerdim. Small Bar harika tavuk kanatları yapıyordu, parmaklarınızla alıp yemek için mükemmel bir yiyecekti. Dişlerinle kemikten et parçaları koparmak, çenenizden aşağı yağ damlatmak ve dilinizle yalayarak temizlemekten daha erotik bir şey var mıydı? Kusursuz bir şeydi.

Küçük Bar her zaman kalabalıktı ama bu erken saatte birkaç masa boştu ve ben de kolaylık olsun diye köşedeki masalardan birini kaptım. Bu sayede arkadaki duvara yaslanabiliyor ve gözümü kapıdan ayırmıyordum. Aslında kahve içmek istemiyordum ve diğer masalar dolana ve bar çalışanları bana şüpheyle bakmaya başlayana kadar bir süre parmaklarımı oynatarak oturdum. El çantamı masanın tam ortasına koyarak bara doğru ilerledim. Barmene "Alkolsüz bir G&T alabilir miyim lütfen?" diye sordum. Mark geldiğinde alkol almak için yeterince zaman vardı ama ben keskin ve odaklanmış kalmak istiyordum; ona anlatmayı planladığım hikâye belli bir incelik gerektiriyordu.

Kapıdan içeri girmesi bir saatten biraz fazla sürmüştü, gözleri kalabalığı tarıyordu. Bana geldiklerinde gülümsemesi otomatikleşti. "Olabilirdiğince hızlı kaçtım," dedi ve karşıdaki sandalyeyi çekip yarı yorgunluk yarı da *burada ne işim* var der gibi bir iç çekişle içine çöktü.

"Yorgun görünüyorsun. Sana bir içki getireyim. Bira mı? Her zaman özel yapım biraları sevdiğini hatırlıyorum ve burası en iyilerinden bazılarını yapıyor.

"Bira iyi olurdu. Bara doğru baktı ve omuz silkti. "Seçmenize izin vereceğim.

Bira içen biri değildim, bu yüzden personelden bir tavsiye istemek mantıklı geldi. Mark'ın profilini incelerken yarı yarıya dinledim. "Şuradaki," dedim ve personeli konuşmasının ortasında durdurdum. Ani çıkışında bir yanlışlık görmedi, sadece başını salladı ve bir bira bardağına uzandı. "Bir de G&T lütfen. Beklerken Mark'a doğru baktım, bakarken yakalandığım için utanmış gibi hemen başını çevirdiğini görmekten memnun oldum.

"Buyurun," dedim, bir süre sonra dolup taşan bardağı önüne koyarken.

Belirsiz bir yudum aldı, başını salladı ve daha uzun, daha derin bir yudum aldı. "Manik bir gün oldu," dedi açıklama olarak.

Ona inanmamıştım. Gözlerinin benimkilerden nasıl kaçtığını, bakmadığımı düşündüğünde bana nasıl gizlice bakmaya devam ettiğini gördüm. Ben de

Evliliğinin durumu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama erkekleri tanırdım ve bu mutlu bir ev hayatı olan biri değildi; bu koparılmak için olgunlaşmış bir adamdı.

"Benim için de manik bir kaç gün oldu," dedim karşımdaki koltuğa oturarak. İçkimden nazik bir yudum aldım. Kendimi ölçüp biçiyordum. Önce üzücü hikâyemi anlatayım, sonra birkaç yudum içerim.

"Anlat bana. Bardağını yere bıraktı ve elini masaya doğru kaydırđı, ben elimi içine sokana kadar orada tuttu, parmakları üzerine kapandı, sıcak, güçlü ve rahatlatıcı.

Ona anlatacağım hikaye... tam olarak bir yalan değildi... sadece gerçek değildi.

OceanofPDF.com

Öğle yemeği bitmek bilmiyor gibiydi, kız kardeşleriyle sohbet etmek her zamankinden daha zordu, ilgi gösteriyormuş gibi yapmak her zamankinden daha zordu. Kız kardeşleri üniversiteye gitmiş, evlenmeden önce parlak, heyecan verici hayatları olan kişilerdi. Neden onları sıkıcı buluyordu? Yoksa kendisi mi? Evet, elbette kendisiydi. O sıkıcıydı. Çocuksuz anne, kocasının ilgisini kaybettiği evde oturan eş.

Gerçek buydu, değil mi? Drew'la hiçbir ilgisi yoktu. Mark ona olan ilgisini kaybetmişti. Çok sıkıcı olduğu için şaşırtıcı değildi.

"Tanrım, saat bu mu?" dedi, kolunu geriye itti ve sanki onu dakikalarca aldatmış gibi saatine baktı. "Gitmem gerek. Cep telefonunu aldı ve çantasının gözüne bıraktı. 'Acele ettiğim için üzgünüm kızlar. Saat ikide biri gelecek.

"Biri mi? Jan şaşkın görünüyordu.

Ne yapsın, bu öğle yemekleri haftalar öncesinden ayarlanırdı; hiçbir zaman çakışacak bir şey ayarlamazlardı. "Bir elektrikçi. İyi bir elektrikçi bulmak imkansızdı, bu yüzden bulabildiğim zaman onu yakalamak zorundaydım.

"Doğru.

'Gitmen gerekiyorsa gitmelisin,' dedi Emma.

Sanki Susan'ın kalıp kalmaması umurunda değilmiş gibi. Aslına bakılırsa, muhtemelen Susan'ın arkasını görmek onu rahatlatacaktı. O ve Jan, tercih ettikleri türden bir sohbe dalabilirlerdi. Ortak arkadaşları hakkında dedikodu yapmaya geçmeden önce Susan'ı lime lime edeceklerine hiç kuşku yoktu: Kimin

Kimin kiminle ilişkisi vardı, kim boşanıyordu, kumar oynuyordu, çok içiyordu. İçine karıştıkları çevrenin kirli çamaşırları.

Neyse ki ikisi de neden bir elektrikçiye ihtiyaç duyduklarını sormadı; uygun bir cevap bulabileceğinden emin değildi. Akşam yemeği için ihtiyaç duyduğu şeyleri alışveriş merkezinde de alabilirdi ama bu, kız kardeşleriyle karşılaşma riskini doğurur ve daha fazla açıklama yapmasını gerektirirdi. Bunun yerine, normalde kullanmadığı bir süpermarkete gitti, bu da istediği şeyi bulmak için reyonları aramak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Hayal kırıklığı, kızgınlık, üzüntü hissetti; üzerine sızan büyük duygu dalgaları, özünde varmış gibi görünen boşluğa çekilmeden önce neredeyse onu batırıyordu.

Kendini toparlamak ve ne kadar şanslı olduğunu kanıtlamak için harcamalarını abarttı; biftek için gereğinden fazla pahalı biftek, başlangıç için planlamadığı tombul deniz tarağı, son İngiliz çilekleri, pahalı vanilyalı dondurma ve şarküteri tezgâhından çeşitli peynirler aldı, işaret ettikçe kendini kaptırdı.

"Parti mi veriyorsunuz?" dedi garson.

Acele etmiyor, bir parçayı kesiyor, sonra da Susan'a dağ gibi paketler varmış gibi görüne kadar her bir parçayı tek tek sarıyordu. Bütün bunlarla ne yapacaktı acaba? "Evet," dedi Susan, adamın onun yanıtını beklediğinin farkındaydı. 'Sadece küçük bir tane. Ama peyniri seviyorlar; hepsi yenecek.

Küçük bir fare partisi olsaydı, belki. Peynirleri arabaya doldurdu ve şarap aramaya koyuldu. Acele etmedi, şişeleri seçti, etiketleri okudu ve sonunda mükemmel bir uyum sağlayacak gibi görünen bir Merlot'ta karar kıldı. Normalde şaraba ödeyeceğinden daha pahalıydı. Çok daha fazla. Şişeyi arabaya bıraktı, sonra bir tane daha eklemekten önce tereddüt etti. Normalde dana bourguignon yapmak için daha ucuz bir şarap alırdı. Ama tam bir şişeye ihtiyacı yoktu; pişerken bir kadeh içebilirdi ve neden iyi bir şeyden bir kadeh içmesin ki? Her neyse, et çok pahalıydı, şarabın kalitesini de aynı derecede iyi tutmamak aptalca görünüyordu.

Aldıklarını arabanın bagajına yerleştirirken kendini biraz daha iyi ve sakin hissetti. Olayların onu etkilemesine izin vermemeliydi. Aptalca davranıyordu. O ve Mark iyiydiler. "İyiyim," dedi kararlılıkla, otoparktan çok hızlı çıktı ve yola ulaştığında frene basmak zorunda kaldı.

Öğleden sonra geç saatlerde biftek ocakta pişiyor, aroması ağzını sulandırıyor. Mark geldiğinde deniz tarakları pişmiş olacaktı. Peynir buzdolabındaydı ve neredeyse bütün rafı kaplıyordu. Çilekler bir kasenin içindeydi, kabukları soyulmuştu ve hazırды.

Drew evdeyken, akşam yemeğini yemek odasında birlikte yemeleri için ısrar ederdi. Eğer sadece Mark ve o varsa, genellikle yemeği televizyonun önünde bir tepside yerlerdi. Ama o gecenin özel olmasını istiyordu. Yeni bir başlangıç, diye düşündü. Romantik bir akşam yemeği, hayatını geri kazanmanın ilk adımı olacaktı. Çünkü yolunu kaybetmişti. Sadece bir süreliğine. Ama geri alacaktı. Onu geri *alacaktı*.

Yemek odasının dışındaki kış bahçesi yazın genellikle çok sıcak, kışın ise çok soğuk oluyordu. Ancak son zamanlardaki ılıman günler ve akşamlar sayesinde burası mükemmel bir yer olacaktı.

Kararını verdikten sonra her şeyi düzenlemek için etrafta koşuşturdu. Kış bahçesindeki masanın etrafında üç sandalye vardı, bir dördüncüsü de uzak köşede oturuyordu. İç çekerek üçüncü sandalyeyi aldı ve diğerinin yanına koydu, aralarına küçük bir masa yerleştirdi, rahat bir okuma yeri gibi görüldüğünde memnun oldu. Belki de Pazar gazetelerini orada okuyabilirlerdi. Bu bir düşünceydi. Gelecek için.

Yemek odasındaki büfeden birkaç mum alıp pencere kenarlarına yerleştirdi ve masanın ortasına büyük bir tane koydu. Mark genellikle saat altıdan sonra eve gelirdi. Onları birkaç dakika önce yakar, odayı ısıtılı yapardı.

Tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra üst kata koştu, hızlı bir duş aldı ve giyecek uygun bir şeyler aradı. Gömme gardırop duvar boyunca uzanıyordu. İç kısmı asma alanı ve çok sayıda rafla iyi tasarlanmıştı. Ne istediğini, nasıl görünmek istediğini biliyordu: seksi, çekici, ilginç.

Mark'ın şirketi tarafından düzenlenen etkinliklerde giydiği birkaç resmi elbise vardı. Onları çıkardı. Pahalıydılar. İçinde kendini iyi hissetmişti. Yine de şıktılar, seksi değillerdi. Muhafazakâr, çekici değillerdi, özellikle ilginç bile değillerdi. Donuk, ev kadını giysileri... Onları gardırobuna geri astı. Alışverişe çıkmalı, yeni bir şeyler almalıydı. Artık çok geçti.

Zaman geçtikçe dar, siyah bir kot pantolon giymeyi tercih etti. Bir süredir giymediği siyah şifon bir bluz vardı; onu çıkardı ve havaya kaldırdı. Kumaş o kadar inceydi ki, altına bir kaşkorse giymesi gerekiyordu.

Gülümseyerek siyah bir sütyen giydi ve bluzu üzerine çekti. Saçlarını açık bıraktı. Omuzlarına doğru kıvrılacak kadar uzundu. Aynaya baktığında gülümsemesi genişledi. Çok iyi görünüyordu!

Saatine bir göz attığında zamanın tükenmekte olduğunu gördü. Ayaklarını çıplak bırakarak aceleyle aşağı indi, kibrit kutusunu aldı ve mumları yaktı. Sahne hazır; oyun başlasın.

OceanofPDF.com

Elimi Mark'ınkinde bırakıp diğer elimle kadehimi kaldırdım ve sanki büyük ifşaatım için kendimi hazırlıyormuşum gibi birkaç yudum aldım.

"Bir yıldan biraz fazla bir süre önce evlendim. Başımı salladım, ağzım pişmanlıkla kapandı. "Ivan çok hoş bir adam; onunla evlenmeyi asla kabul etmemeliydim. İçkimden bir yudum daha aldım. "Boşanıyoruz. Bu yüzden evdeyim.

Mark'ın elinin kendi elinin üzerinde gerildiğini hissetti ve alnındaki hayal kırıklığı çizgilerini gördü. "Ben boşanma avukatı değilim ama size birini tavsiye edebilirim.

"Sence bu yüzden mi buradayım? Bardağını yere bırakarak elini kendi eliyle kapattı. 'Boşanma bir sorun olmayacak. Ivan yıkılmış durumda. Onu çok incittim ama her şeyin bittiğini kabul ediyor.

"Aile evinden mi ayrıldın?

Gözlerindeki endişeyi görmek beni memnun etti. 'Ev nesillerdir onun ailesine ait. Yine de endişelenme; su geçirmez bir evlilik sözleşmesi var ve bir yerlerde küçük bir şey almaya yetecek kadar alacağım. Başarılı bir yalancı olmak için üç beceriye sahip olmanız gerekir: yalanı basit tutmak, hangilerini ve kime söylediğinizi hatırlamak. Tutarlılık işin anahtarıydı. Mark şaşkın görünüyordu. Bir sonraki sorunun ne olacağını tahmin etmiş ve cevabımı hazırlamıştım.

Elini hâlâ benimkinin arasında durduğu yerden çekmek için bu hareketi kullanarak arkasına yaslandı. Birden kendimi yoksun hissettim ve uzanmak istedim.

Masanın öbür ucundan tutup, yıllar önce ona sımsıkı sarılmam gerektiği gibi sımsıkı sarıldım.

Bardağını kaldırdı ve son damlasına kadar ağzına götürdükten sonra kararlı bir şekilde masanın tahtasına vurdu. Belki de yanıliyordum; bu düşünce beni ürpertti. Belki de ayağa kalkacak, veda edecek ve benim onu terk ettiğim gibi o da beni terk edecekti. İntikam. Ama ayağa kalkmak yerine arkasına yaslandı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Peki, yasal tavsiyeye ihtiyacın yoksa...?"

'Sana davranış şeklimden dolayı kendimi hep suçlu hissettim. Bristol'a geri döndüğümde...' Omuz silktim, bardağıma uzandım ve boş olduğunu görünce kaşlarımı olabildiğince çattım. Bir ipucu olarak, özellikle ince değildi ama deneyimime göre incelik erkekler üzerinde boşa harcanıyordu. Mark'ın bara doğru baktığını gördüm, sonra tekrar bardağıma döndü. "Bir tane daha?"

"Hikâyemin geri kalanını anlatmama yardımcı olabilir. Yüksek sesle iç çektim. "Bu sefer bir Prosecco alayım, lütfen. Yumuşak bir şeye geçeceğinden korkuyordum ve kendisi ve benim istediğim içki için başka bir bira bardağı ile döndüğünü görünce rahatlardım.

'Bundan sonra eve gitmem gerekiyor,'

dedi. "Eve, karına ve çocuklarına mı?"

Sadece eşim. Oğlumuz Drew üniversiteye gitti. Glasgow'da.' Bir oğlu olduğunu biliyordum. Ortada olmaması durumu kolaylaştırdı.

Glasgow'a mı? Çocuk uzun bir yol kat etmişti, bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Belki de aile sürtüşmesi. İlginç. "Bristol'da üniversiteye gitmek istemedi mi?"

Cevap öylesine kel ve ani bir hayırdı ki, Shepherd dünyasında her şeyin güneşli olmadığını anladım ve zihinsel olarak yapışkan küçük ellerimi neşeyle ovuşturdum.

Mark uzun bir yudum aldı ve saatindeki zamanı görmek için bileğini oynattı. Bardağı aldım ve ona doğru kaldırdım. "Eski anılara içelim.

Bariz bir isteksizlikle bardağını benimkine dokundurdu.

"Seni asla incitmek istemedim," dedim Prosecco'yu dudaklarıma götürerek. Çok büyük bir yudum aldım, baloncuklar boğazımın arkasına çarptı ve öksürmemeye neden oldu. Bardağı yere bıraktım ve bir elimle ağzımı kapattım. "Özür dilerim," dedim. "Çok ama çok özür dilerim. O zaman açıklamam gerekirdi ama anlayacağından emin değildim, bu yüzden kolay yolu seçtim ve seni

Benden nefret ediyor.' Elimi gözlerimi kapatmak için yukarı kaldırdım ve çekmeden önce dolmalarını bekledim.

Mark birasına bakıyordu. "Senden hiç nefret etmedim.

"Sebebin vardı; sana kötü davrandım. Çantamdan bir mendil çıkardım ve usulca burnumu sildim. "Eskiden hiç bu kadar ağlak bir bebek değildim. Bu beceriyi ve ne kadar etkili olabileceğini öğrenene kadar değil. 'Aç karnına içtiğim alkol yüzünden. Bugün pek bir şey yemedim. Yanımızdaki masada tavuk kanadı ve patates kızartması yiyen insanlara baktım. "Açıklayacağım..." Tereddüt ettim. "Bir şeyler yemek istemezsiniz herhalde, değil mi? Sonra hızla başımı salladım ve üzgün kız yüzümü takındım. "Hayır, üzgünüm, tabii ki istemezsiniz.

Saatini tekrar kontrol etti. "Belki hızlı bir şeyler.

Tekrar düşünmesine fırsat vermeden ayağa fırladım. "Ben giderim; beklerken menüye baktım bile, ne alacağımı çok iyi biliyorum. Tabii ki biliyorum. Atıştırmak için yeterince yiyecek, sonunda ona üzücü hikayemi anlatırken yıkamak için daha fazla içecek.

İçkileri yanımda getirdim. Ona bir bira daha, bana da bir Prosecco. İçkisini bıraktığımda kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi. Bunun yerine, neredeyse bitmek üzere olan birasını aldı, kalanını içti ve hemen ardından yeni bir içki aldı. Sanki orada oturmamızın nedeni buymuş gibi, "Bu iyi bira," dedi. Bira üstüne bira içmek için. Ya da belki de duyacaklarından dolayı gergindi. Onu aniden terk etmemin açıklaması. Belki de son yirmi yıldır aklından çıkmıyordu.

Yemekler geldi. Aşırıya kaçmıştım. Tavuk kanatları, iki porsiyon patates kızartması, kızarmış tavuk ve yer fıstığı sosu. Mark sipariş ettiğim miktara şaşırdıysa da söylemedi.

"Açken sipariş vermek her zaman tehlikelidir," dedim açıklama olarak. "Hepsini yememize gerek yok; zamanınızın kısıtlı olduğunu biliyorum.

"Hayır, sorun değil. Bir tavuk kanadına uzandı ve tüm konsantrasyonunu ona vererek kemirmeye başladı.

Birkaç patates kızartması yedim, sonra parmaklarımı peçeteye sildim. "Sık sık merak etmişimdir... eğer o zamanlar açıklasaydım... eğer yeterince cesur olsaydım... birlikte kalabilir miydik, hatta belki hala birlikte olabilir miydik?

Yaşlı Mark, genç Mark'a göre daha düşünceli davranıyordu. Dinlemeyi, gerekmedikçe bir şey söylememeyi öğrenmişti. Bu

Muhtemelen işinde ona iyi hizmet ediyordu ama sosyal bir ortamda son derece rahatsız ediciydi. Ya da belki biraz uzatıyordum.

"Özür dilerim. Bunu açıkça söylemeliyim ama bunca yıl sonra bile kelimelere dökmek zor. Bir tavuk kanadına uzandım, dişlerimle parçaladım, gözlerinin üzerimde olduğunu, her hareketimi izlediğini biliyordum. Küçük kemikleri emerek temizledim, tüm dikkatimi ona verdim. O zamanlar nasıl olduğumu, ağzımı ne kadar iyi kullandığımı hatırladığımı bilmek için ona bakmama gerek yoktu. Kemikleri tabağıma attım ve parmaklarımdaki yağ silmek için bir peçeteye uzandım.

'Çok sabırlıydın,' dedim. 'Senin bu yönünü hatırlıyorum. Her zaman sabırlı, her zaman nazik. Kağıt peçeteyi parmaklarımdan arasına sıkıştırıyordum. Homurdanarak bir kenara fırlattım. 'Bazen sadece söylemek daha kolaydır. Süsleme yok, nitelik yok. Derin bir nefes aldım. "Babama tapardım. Sanırım orijinal babasının kızıydım. Her şeyi birlikte yapardık. Sonra on yaşımıdayken bir sabah uyandım ve o gitmişti.

Mark dondu kaldı, bir tavuk kanadı kısmen açık olan ağzına doğru havada duruyordu. Sanki hikâyem onu aynı anda iki eylemi birden yapamaz hale getirmiş gibi, ağzını kapatmadan önce kanadı düşürdü. "Gitti mi? Gitti mi?"

"Ölseydi daha kolay olabilirdi. "Hayır!

Mark dehşete düşmüş görünüyordu.

'Evet, çünkü ölüm çoğu zaman bir seçim değildir. Ölseydi onun için yas tutabilirdim, sonraki yılları beni terk ettiği için yıkılmış olarak geçirmezdim.

Tavuk yağlı parmaklarıyla bana uzandı ve elimi öyle sıkı kavradı ki canı acıdı. "Ne kadar üzücü.

"Bana veda etmedi ya da bir not bırakmadı. Bana haberi annem vermek zorunda kaldı. Görünüşe göre hayatından sıkılmıştı ve başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Tayland'a gitti ve bildiğim kadarıyla hala orada.

"Onu bulmayı hiç denemedin mi?

Başımı salladım. 'Bunu bir kez düşündüm. Ama ona hala o kadar kızgındım ki, sanırım onu bulsaydım öldürürdüm. Bunu gerçekten kastetmediğimi göstermek için gülümsedim. Yapmıştım elbette; bundan kurtulup kurtulamayacağımı merak ettiğimi hatırlıyorum. "Annem çok sevgi dolu bir kadın değil, ben küçükken bile hiç olmadı, bu yüzden o gittiğinde, şefkat görmek için başka yollar aradım. Birlikte olduğum tüm o oğlanlar, bir kucaklaşma için seksi takas ediyorlardı.

"İnsanlara babamdan bahsetme eğiliminde değilim; yıllar sonra bile beni çok duygulandırıyor. İçkime uzandım ve bir yudum aldım. "Şimdi bile gözlerim dolmadan onun hakkında konuşamıyorum.

Mark kaşlarını çatıyordu. Ne düşündüğünü merak ettim.

"Terk edilme hissini gerçekten atlatabildiğimi hiç sanmıyorum. Ayrıldığı için ona kızgın olsam da onu çok özliyordum. Sanırım bu yüzden yaşlı erkeklere bu kadar ilgi duyuyordum. Onun ve bana verdiği güvenin yerini doldurmak için. Bardağımı döndürdüm. "Bazen ilgileri pahalıya mal olur. Mark'ın gözleriyle karşılaştım. "Onlarla yattım.

'Sen...' Birasını aldı, birkaç yudumda boşalttı, sonra bara doğru devirdi. "Bir tane daha mı?

Bu umduğumdan daha iyi gidiyordu. "Lütfen.

Önümüzde taze içecekler varken Mark bir kez daha elime uzandı ve bu kez nazıkçe tuttu. 'Neden bana söylemedin? Daha da önemlisi, neden yardım almadın? Belli ki babanın kaybıyla hiç başa çıkamamışsın. Bu yaşlı adamlara tutunmak senin bununla başa çıkma yolundu.

Herkes özenti bir psikoloji öğrencisiydi. "Evet, sanırım haklısın.

"Baba kompleksi, öyle denmiyor muydu?" Teşhisini kabul ediyormuş gibi başını salladı. 'Bana söyleyemeyeceğini düşündüğün için üzgünüm. Anlayabilirdim; belki yardımcı olabilirdim. Başparmağı elimin arkasında gezindi.

"Aynı şeyi kendime kaç kez söylediğimi bilemezsin. Gürültülü barda bile iç çekişim duyuluyordu. Gerçek bir pişmanlıkla doluydu. O zamanlar farklı bir yol seçmiş olsaydım, *o beni bir aziz ya da ben onu bir günahkâr yapar mıydım?*

İstediğim gelecekle yüzleşmek için geçmiş zamanlara duyduğum aptalca nostaljiyi üzerimden attım. Bunun için dikkatli bebek adımları gerekiyordu.

'Geri dönemeyiz ama artık döndük,' dedim. Tuttuğu eli bücktüm ve parmaklarımı onunkilere doladım. 'Son birkaç saat içinde kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissettim. Bunun bitmesini istemiyorum.

Saatini kontrol ederken bu kez ihtiyatlı davranma nezaketini gösterdi. Belki de sık sık eve geç kalıyordu. İş toplantıları, kurumsal müşteriler, vs. Başka kadınlar mı? Belki de. Onun aldatan bir tip olduğunu düşünmezdim, ama gerçekten ne biliyordum ki? Karşımdaki adam tanıdığım çocuktan farklı ahlaki değerlere sahip olabilirdi. Öyle olması benim çıkarımaydı.

'Biraz daha kalabilirim,' dedi.

Farkında değildi ama çoktan o kaygan basamağa çıkmıştı ve ben de düşmesine yardım edecektim.

OceanofPDF.com

Susan pes edene kadar iki saat geçmişti. Endişelendiği, telefonunu kontrol ettiği, üzerinde çalıştığı yemeği kontrol ettiği, aynada makyajını kontrol ettiği, bulaşmış rimelini sildiği, rujuna dokunduğu iki saat. Mark'a gönderdiği mesajlar okunmuştu, böylece onun rastgele bir şiddet eyleminin kurbanı olarak bir yerlerde ölü yatmadığını biliyordu.

Nihayet, iki saat, on dakika ve otuz saniye bekledikten sonra bir mesaj pingledi.

Özür dilerim. İlk kez mesaj atma şansım oldu. Çok muhtaç bir müşteriyle sıkışıp kaldım. Çok sonra evde olurum.

Susan mektubu iki kez baştan sona okudu. Mark'ın müşterilerle toplantılara gecikmesi ya da onları eğlendirmek için geç saatlere kadar dışarıda kalması duyulmamış bir şey değildi, ama normalde bunu önceden bildirmesi gerekirdi. Birdenbire ortaya çıkmazdı. Ne tür muhtaç bir müşteriye bu?

Ona güveniyordu. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca başka bir kadına hayranlık dolu bir bakıştan fazlasını atmamıştı. Onun kendisine olan ilgisini kaybettiğinden endişelendiği sırada bir müşterisi tarafından geciktirilmiş olması sadece bir tesadüftü. Bir tesadüf. Onlar oldu.

Kötü takılmış bir pencereden gelen cereyanda bir mum titriyordu. Odanın etrafına baktı, romantik bir atmosfer yaratmak için yaptığı üzücü girişimine

Kendine ve Mark'a ilişkilerinin sağlam olduğunu kanıtladı. Onu seviyordu. Mark da onu seviyordu. Sadece kendi ayakları üzerinde durmaları gerekiyordu. Ya da belki de onun bunu yaptığını kabul etmek daha dürüstçe olurdu.

Bu iyi bir başlangıç değildi.

Dana bourguignon yaparken bir şişe şarabın çoğunu kullanmıştı. Kalanı bardağına doldurdu. Birkaç yudumda bitti. İkinci şişe açıktı. Nefes alıyordu. Mark'ın keyfi için mükemmel olacaktı. Siktir et onu, diye düşündü, şişeye uzandı ve kadehini doldurdu. İyi bir şaraptı. Limonata gibi içilemeyecek kadar iyiydi ama zevkten ziyade etki yaratmak için hiç çaba harcamadan yudumladı. Eğer etkisi onu daha da mutsuz etmeks, işini yapıyordu.

İç çekişi, masanın ortasına yerleştirdiği büyük mumun alevinin titremesine neden oldu. Bir süre onu izledi, sonra başparmağını ve ilk parmağını yaladı ve alevi söndürmek için uzandı. Görünüşe göre şarap doğrudan bacaklarına gitmişti ve ayağa kalkarken tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Bir mumdan sorumlu sarhoş. Bu düşünce kıkırdamasına neden oldu, ses sessizliği dalgalandırıyor ve biraz manik geliyordu. Kıkırdaması durana kadar bir elini ağzına götürdü, sonra mumdan muma geçti, karanlıkta durana kadar her birini söndürürken parmaklarına kırmızı şarap rengi tükürük bulaştı. Sadece o ve bir bardak şarap.

Belki de hepsini yeniden yakmalı ve Mark eve gelene kadar masada oturmalıydı. Belki de sahip olduğu tek geceliği, loş ve uzak geçmişteki romantik bir hafta sonunun kalıntısını giymeliydi. Mum ışığında oturup poz verebilirdi. Bir tür hüznölü, acınası Bayan Havisham gibi.

Ama o pek çok şey olabilir... aptal, biraz kaybolmuş... belki biraz depresif, ama acınası olmayı reddetti.

Bardağını masanın üzerine bırakarak mutfağına doğru gitti. İyi bir yemeğin ziyan olmasına izin vermenin bir anlamı yoktu. Biraz yemeyi düşündü, sonra başını salladı. Ne kadar iştahı varsa gitmişti. Sığır eti birkaç gün içinde daha iyi olmasa bile aynı derecede iyi olacaktı. Kabın üstünü streç filmle kapattı ve buzdolabına yerleştirdi. Deniz tarakları başka bir rafta kızartılmayı bekliyordu. Onları ertesi gün yiyebilirlerdi. Ve çilekleri. Ve aptalca pahalı dondurmayı.

"Aptal, aptal, aptal. Bağırmaştı ama sözcükler odanın içinde gürültüyle yankılanıyor gibiydi. Ya da belki de bağırmaştı. Belki de avazı çıktığı kadar bağırmaştı.

Mutfağı toparladıktan sonra rulodan bir çöp torbası aldı, kapağını açtı ve kış bahçesine geri döndü. Sadece birkaç saat önce büyük bir hevesle yaktığı gece lambalarını, masadaki büyük mumu da üstüne atarak kabaca torbaya doldurdu. Plastiğe bir düğüm atarak sabah atılmak üzere bir kenara fırlattı. Sonra masayı topladı, her şeyi olduğu gibi yerine koydu, şarap kadehini ve neredeyse dolu olan şişeyi aldı ve oturma odasına geçti.

Karanlıkta, sessizlikte oturdu ve şarabı bitene kadar yudumladı. Genelde fazla içmezdi, şarap sertti ve bütün gün çok az yemek yemişti, bu yüzden kendini biraz sersemlemiş hissediyordu.

Mark'tan başka mesaj gelmemişti. Eski mesajı tekrar okudu. Saatin on, belki de on bir olacağını düşünmüştü ama neredeyse gece yarısıydı ve hâlâ ondan bir iz yoktu. Başka bir mesaj göndermek, yakında evde olup olmayacağını, iyi olup olmadığını sormak cazip geliyordu. *Başka bir kadınla birlikte olup olmadığını.* Belki de öyleydi ve son zamanlarda dikkatinin bu kadar dağınık olmasının nedeni de buydu. Belki Mark da onun gibi biraz eskimiş ve bayatlamış hayatlarından rahatsız olmuştu ama ondan farklı olarak evliliklerinin dışında hedefleyecek yeni bir şeyler arıyordu. Yeni ve heyecan verici bir şey.

Düşünce karnında kıvrıldı. Drew'u kaybetmişti; Mark'ı kaybedemezdi.

Yapmazdı. Onun için savaşacaktı.

Bu düşünceyle boş şarap bardağını yere bıraktı. Koridorda, saygılı, şefkatli, sevgi dolu bir eş olarak... *başka biriyle olamazdı, değil mi?*... Mark eve karanlık bir şekilde gelmesin diye masa lambasını yaktı. Sonra tırabzanı kavradı ve kendini merdivenlerden yukarı çekti.

Planladığı romantik akşam için ne giyeceğini kara kara düşünmesi bir ömür önceymiş gibi geliyordu. En-suite banyo aynasındaki yansımasına bakmaktan kaçındı, gözlerinde göreceğini bildiği hüznle yüzleşmek istemiyordu. Körü körüne makyajını sildi ve çok az özen göstererek biraz nemlendirici sürdü. Normalde kıyafetlerine dikkat ettiği için, onları çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı ve çıplak bir şekilde çarşafın arasına girdi.

Mark döndüğünde, kollarını ona dolayacaktı. Ona neler kaçırdığını gösterecekti.

Ya bu düşünce ya da içtiği şarap onu derin bir uykuya sürüklemişti. İçinde uğuldayan şeyin şarap olduğuna ikna olmuştu.

bir süre sonra uyandığında başını çevirdi. Bir elini başına götürerek saate bakmak için döndü. Saat üçtü. Ve uğuldayan şey kafası değildi. Ana banyodaki elektrikli duştu.

Evli oldukları onca yıl boyunca, iş toplantısından eve sigara dumanı kokarak döndüğü günlerde bile, yatmadan önce duş almamıştı.

Şimdi bunu yapmasının tek bir mantıklı nedeni vardı.

Sessizlik geri döndüğünde tekrar yan döndü. Gözlerini kapatarak, yatak odasının kapısının açılma sesini, laminat zeminde çıplak ayakların yumuşak sürünüşünü, adamın yanına kayarken yatağın gıcirtısını duyarken yavaş ve derin nefes almaya konsantre oldu.

Ve sonra her ikisi de yan yana yatarken sessizlik, aniden kilometrelerce uzakta.

Beklediğimden çok daha iyi sonuçlanmıştı. Kollarımı başımın üzerine uzattım ve çıplak popomu ince pamuklu çarşafların üzerinde oynattım. Small Bar'dan sadece bir taş atımı uzaklıktaki bu butik otelde bir oda bulduğumuz için şanslıydık. Mark ve ben bir önceki akşam, içtiğimiz içkinin etkisiyle biraz daha kötüleşmiş ve bir oda bulma konusunda çaresiz bir halde içeri girdiğimizde resepsiyon görevlisinin yüzünde beliren buruk ifadeyi hatırlayınca yüzümde bir gülümseme belirdi.

Neredeyse Bayan Prim ve Proper'ın *bu* tür bir otel olmadığını söylemesini bekliyordum ama onun yerine Mark'ın kredi kartını alıp ona bir anahtar kartı uzattı. Bunu yaparken bana eleştirel bir bakış fırlattı. Sadece bana, Mark'a değil. Bazı şeyler hiç değişmedi.

Mark'ın yatak odası bölümündeki becerisi de cabasıydı. Yıllar içinde birkaç numara öğrenmişti ve ben hala orgazm taklidi yaparken, onun beni orgazma ulaştırmak için gösterdiği mahareti takdir ediyordum.

"Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," dedi üzerimden yuvarlanırken.

Öyle miydi? Lafın geliyordu ama yine de biraz sinirlendirdi. "Yani şimdi değil miyim? Bir dirseğimin üzerine yaslandım ve bir elimi göğsüne koydum. Aşırı alkolle birleşen cinsel ilişki sonrası atalet Mark'ı biraz sersemletmişe benziyordu çünkü hemen *"tabii ki öylesin"* diye karşılık vermedi. Bunun yerine, göz kapakları düşmüş, nefes alış veriş derinleşmiş ve sıklaşmış bir şekilde bana baktı. Eğer horlamaya başlarsa, buna cesaret ederse, onu yumruklamaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim. "Eee? Benim sesim

zarif bir baştan çıkarıcıdan çok çığlık atan bir fahişeye benzeyen bir yere doğru sürünüyordu.

Neyse ki ikimiz için de Mark kıpırdandı. Bir elini böğrümde gezdirdi ve gözlerini kocaman açtı. 'Sen tanıdığım en güzel kadınsın. Uzun bir süre boyunca tanıştığım her kadını seninle kıyasladım. Hatta tanıştığımda bile...' Birden durdu.

Belki de karısına ihanet etmek istememişti. İçimden gelen eğlenceyi yuttum. O gemi yelken açmıştı. Aslında iki kez. Belki üçüncü bir sefer onu ikna edebilirdi. Elimi karnında gezdirdim, biraz daha daldırmadan önce oyalandım, sonra fikrimi değiştirmişim gibi geri çektim. Sonra tekrar ve tekrar, elimi o kadar aşağı indirmeme gerek kalmayana kadar. Sonra kaykılıp üzerine çıktım ve çok önceden öğrendiğim bir dansla hareket ettim ve ona baktım, yüzünün zevkle kıvrıldığını gördüm ve ne kadar aptal görüldüğünü, tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu, benim için hiçbir şey ifade etmemesinin ne kadar üzücü olduğunu düşündüm. Hiçbir şeyden daha az.

"Senin ne kadar harika bir aşık olduğunu unutmuşum," dedim birkaç dakika sonra, "aşık" kelimesinin üzerine basa basa. Üzerinden yuvarlanmak isterdim ama belime dolanan bir kol beni onun sıcak, terli bedenine kenetledi. Ama istediğimi elde etmek için ihtiyaçlarımı ve isteklerimi bir kenara bırakmaya alışkındım. Sonunda genellikle buna değerdı. Bu sefer de öyle olacaktı. "Sanki son yirmi yıl hiç yaşanmamış gibi geliyor, tekrar benim küçük, pis odamdayız ve tüm geleceğimiz orada bizi bekliyor. Her şeyi berbat ettiğim için üzgünüm.

Kolu etrafımda sıkılaştı, zar zor nefes alana kadar sıktı. Geçmişte erotik boğulma ile birkaç tur yapmıştım. Her seferinde 'Orgazm deneyimini artıracak' demişlerdi. Daha önce hiç orgazm olmadığımı itiraf etmek istemesem de, orgazmı arttırmak bir yana, kabul etmiş ve uygun zamanda yüksek sesle çığlık atmıştım. Sonra ben de karşılık verdim, çeşitli erkeklerin boğazlarındaki eşarpları ya da bağları morarıncaaya kadar sıkarken erkeklerin aptallık kapasitesine hayret ettim. Gerilimi sıkı tutmak ve ölmelerini izlemek çok kolay olurdu. Yapmadım çünkü kazanacak bir şeyim yoktu. Bu otel odasında ölmek de bana bir şey kazandırmayacaktı. Bu kesinlikle planımda yoktu. "Nefes alamıyorum," diye başardım, göğsüne bastırarak

Elimi.

Mırıldanarak beni serbest bıraktı. "Özür dilerim.

Onu hafifçe öptüm, sonra yuvarlandım, başımı yumuşak yastığa koydum ve bekledim. Ne söyleyeceğini neredeyse tahmin edebiliyordum. Aynı

Yıllar boyunca pek çok erkekten duyduğum bir temanın varyasyonuydu. "Bunun bir daha olamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Neredeyse tam olarak beklediğim kelimelerdi. "Biliyorum. Bir süre bekledim. "O zamanlar sana gerçeği söyleyecek kadar cesur olsaydım, belki de her şey daha farklı olurdu.

Elinin benimkini aradığını ve nazikçe sarıldığını hissettim. "İyi olacak mısın?"

"Bilmiyorum. Bütün gece en dürüst olduğum andı. Bilmiyordum. Her şey Mark'a bağlıydı ve bağımlı olmak benim için rahat bir durum değildi. Ivan vücuduma zarar vermekten fazlasını yapmıştı; kendime olan inancımı zedelemişti. "Seninle tekrar karşılaşmak," dedim sessizce, "bunaltıcı oldu. Pişmanlıklar bir şekilde daha ağır geliyor.

"Senin bu kadar üzgün olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

"Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmekten nefret ediyorum. Titrek bir nefes aldım. "Belki yarın öğle yemeği ya da bir kahve için buluşabiliriz, sadece... bilirsin... sensiz bir hayata daha yavaş dönmemi sağlamak için. Nefesimi tuttum ve yanımda yatan adamın kafasının içinde dönen çarkları dinledim. Evet diyeceğini biliyordum, tıpkı bir sonraki gece ya da belki bir sonraki gece bu otele ya da başka bir otele geri döneceğimizi bildiğim gibi. Yine de yakında, bizi saran sessizlikte bunu hissedebiliyordum, bunu istiyordu.

Birkaç dakika sonra ayaklarını sürüyerek yataktan kalktığında hâlâ cevap vermemişti. "Gitmem gerek," dedi ve giysilerini alıp üzerine geçirdi. Kravatını ceketinin cebine soktu, sonra ayakkabı bağcıklarını bağlamak için yatağın köşesine oturdu.

Ona tekrar sormamam gerektiğini, dırdır etmemem gerektiğini biliyordum. Her neyse, cevabının ne olacağını tahmin etmiştim.

"Sadece kahve," dedi, dönüp bana bakarak.

"Sadece kahve.

"Tamam, saat üçte..." Kaşlarını çattı, uygun bir yer düşünmeye çalıştı.

"Spicer+Cole'a ne dersiniz? Ofisten çok uzakta değil; yarım saatliğine kaçabilirsin ve kimsenin ruhu duymaz.

Sözlerim kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. Belki de buluşmamızın gizli kalması gerektiğini söylemem onu yeniden düşünmeye itiyordu. Ona doğru bir el uzattım ve sesimi yumuşatarak biraz da yalvardım. "Bunun benim için anlamı çok büyük, biliyorsun.

Fikrini değiştireceğini dūřundūm ve ayağa kalkıp başını salladığında davamı savunmaya hazırdım. "Tamam, yarın saat ũęte kahve iğelim. Cep telefonunu çıkardı. "Bir řey çıkarsa diye bana numaranı versen iyi olur.

Bir çırpıda saydım, çarřafı geriye attım ve çıplak bedenimi ona yaslamak için ayaęa kalktım. "Seni řimdiden űzledim. Sonra fısıltıyla "Git lűtfen" diyerek onu ittim. Arkamı dűnerek ellerimi yűzűme kapattım ve kapının arkasından kapandıęını duyana kadar o dramatik, abartılı pozumu korudum. Sonra ellerimi çektim ve usulca kűkredim.

Aęıma yakalanmıřtı; műcadele edecekti ama asla kurtulamayacaktı. O benimdi.

OceanofPDF.com

Tekrar uyumaya başlamadı. Bunun yerine, Mark'ın burnunu çekmesini ve ara sıra horlamasını dinleyerek orada yattı. Bir keresinde arkasını döndü ve burnunu onun sırtına dayadı. Her zamanki gibi kokuyordu, belki ana banyodaki duş jeli yüzünden biraz narenciye kokuyordu. İhanet kokmuyordu.

Eğer adamın kıyafetlerini aramaya çıkarsa, burnunu sokarsa, başka bir kadının parfümünün tatlı kokusunu, seksin keskin kokusunu, sadakatsizliğin pis kokusunu bulabilir miydi? Ve eğer bulursa... eğer bulursa... buna dayanabilir miydi?

Orada yatıyordu. Ne karanlıkta ne de ağır perdelerin kenarlarından odaya sızmaya başlayan ışıktaki rahattı. Oda gün ışığıyla dolduğunda bile, içinden korku fişkirirken kıpırdamadan durdu. Drew olmadan, Mark olmadan, o kim olacaktı?

Bu çok saçmaydı. İkisinden de önce bir hayatı vardı. Değil mi? Yoksa o hayat kız kardeşlerine, annesine mi aitti? Her zaman ona ihtiyaç duyan birileri olmuştu ve annesi ile kız kardeşlerinin zamanını talep etmelerine sık sık kızmasına rağmen, kendini işe yarar, ihtiyaç duyulan biri olarak hissetmişti. Şimdi ise kendini kaybolmuş, gereksiz hissediyordu. Dönebileceği bir kariyeri bile yoktu ve yerel bir süpermarkette kasada oturup meraklı komşuların bakışlarına maruz kalma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Mark onun yanında horladı. Döndü, dirseğinin üzerinde yükseldi ve ona baktı. Yıllar ona iyi davranmıştı. Gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri ve burnunun üstündeki deriyi kesen kaş çatma çizgileri, neredeyse çocuksu bir yakışıklılığa sahip olan yüzüne karakter katmıştı. Artık

Koyu renk saçlarına serpiştirilmiş kırlar onu çok seksi gösteriyordu. Elini uzatıp saçlarını alnından taramak istedi. Daha çok, onu uyandırmak, son birkaç yıldır kaybetmiş gibi göründükleri tutkuyla sevişmek istiyordu.

Sevişecek, onu kokusuyla, seksiyle damgalayacak, böylece işe giderken aklına gelecek kişi o olacaktı. Ve sevişmenin ardından ona kendisini hâlâ sevip sevmediğini soracak, evet dediğinde de ona inanacaktı çünkü ona asla yalan söylememişti. Dürüstlük ve güven. İlişkilerinin özü buydu, her zaman da öyle olmuştu. Peki şimdi neden ondan şüphe ediyordu?

Arkasına yaslandı ve koluyla gözlerini kapattı. Belki de aptallık ediyordu. Bir şeyler hayal ediyordu. Drew artık kendi hayatını kurmaya başladığına göre endişelenecek bir şeyler arıyordu. Evet, hepsi buydu. Aptallık. Uyandığında Mark açıklayacak ve her şey eski haline dönecekti.

Onun yanında kıpırdadığını hissetmesi için bir saat daha geçmesi gerekti; altmış dakika boyunca bir o yana, bir bu yana savruldu, aldattığı ve yalan söylediği inancından, böyle bir şey yapmayacağından emin olmaya geçti.

Uyandığında her zaman yaptığı gibi, hemen yorganı geriye attı ve ayaklarını yere vurdu.

"Merhaba," dedi.

"Hey, erken uyanmışsın. Bir dizini yatağa dayadı ve ona bir öpücük vermek için öne doğru eğildi. Alnından. Dudaklarına değil. "Umarım dün gece seni rahatsız etmemişimdir. Dönüp pencereye doğru ilerlemeden önce gülümsedi. Perdelerin arasına açtığı aralıktan bakarak, "Yine güzel bir gün olacak gibi görünüyor," dedi.

"Ne zaman geldin? Suçlayıcı değil, rahat konuşmaya çalışıyorum.

"Beklediğimden çok daha geç. Gerindi ve karnını ovuşturdu. 'Dairesine geri döndük ve orada birbiri ardına kalın purolar içti. Leş gibi kokuyordum ve eve döndüğümde duş almak zorunda kaldım. Şifonyerden ve gardıroptan yeni giysiler topladı. "Biraz uyumaya çalış.

"Evet, deneyeceğim. Adam ebeveyn odasının kapısını açtığında kadın gülümsüyordu. Ne kadar aptalca davranmıştı. Endişelerinin orantısız bir şekilde artmasına izin vermiş ve kendine korkunç bir gece yaşatmıştı. Yan yatarak gözlerini kapadı ve uyumak için uzandı. Gelmedi. Kafasının içine sızan şey, onun bir aptal olduğunu, Mark'ın ona yalan söylediğini ve yalan kokusunu uzaklaştırmak için bir bahane bulduğunu fısıldayan gülen bir gremlin oldu.

Ona söylediği her yalan kelimeye inanacak kadar aptal, yeterince güvenen biri olduğunu düşündü.

Suyun şırlıtısını duydu. Tıraş olacaktı. İşinin bitmesi birkaç dakika sürerdi. Yataktan fırladı.

Dünkü giysilerini, pantolonunu ve ceketini, bazen çok erken kalktığında giyindiği yedek yatak odasının köşesindeki sandalyenin arkasına asmıştı. Yatak odasının penceresi açıktı. Eğer giysileri puro dumanı ya da başka bir şey kokuyorsa bile artık kokmuyordu. Ceketin ceplerinde birkaç bozuk para ve bir ay öncesine ait bir kahve fişi dışında hiçbir şey yoktu. Tek bir kahve için olduğunu görünce gülünç bir şekilde rahatladı. Cüzdanı ve cep telefonu i cebindeydi. Cep telefonu onun işine yaramıyordu. şifre korumalıydı ve bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Czdanda üçünün birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Dubai'de çıktıkları bir tatil. Byleyiciydi. Fotoğrafa çok uzun süre baktı, anıyı yeniden yaşadı, sonra içindekilere göz gezdirdi. Kredi kartları. Birkaç kartvizit. Benzin makbuzları.

Cüzdanını ve telefonunu değiştirdikten sonra Mark dışarı çıkmadan önce yatağına dönmek üzereydi ki pantolonunun ceplerini kontrol etmeye karar verdi. Son dakikada, bir peni için bir pound şeylerden biri, gerçekten bir şey bulmayı beklemiyordu. Parmakları buruşuk bir kâğıt parçasının etrafına dolanmıştı ki Mark'ın ona seslendiğini duydu.

Hurdayı tuttuğu gibi aceleyle sahanlığı geçip banyoya gitti. İçeride, kapının arkasından Drew'un terk edilmiş, yırtık pırtık sabahlığını çıkardı, üzerine geçirdi ve kemerini bağladı. Kapıyı açtığında Mark yatak odasının karşısındaydı. "Buradayım," dedi. "Bir türlü uyuyamadım ve işim geldi. Ellerini sabahlığının ceplerine soktu. Kâğıdın ıtırtısı o kadar gürültülü geliyordu ki, Mark'ın bunu duymadığını düşündü ama Mark esniyor, takım elbisesinin pantolonuna uzanıyordu.

"Gidip biraz kahve yapayım," dedi, rahat görünmeye çalışarak. "Biraz isen iyi olur gibi görünüyor.

"Tahminimce bütün gün bunu içiyor olacağım.

"Tamam. Giyinmesi için onu yalnız bıraktı ve söz verdiği kahveyi yapmak için aşağıya indi. Makine grl grl çalışıyor, oda sabahları tercih ettiği sert kahvenin aromasıyla hızla doluyordu. Adamın gelmesine belki bir dakika kala masaya oturdu ve kâğıt parçasını çıkardı.

Bir makbuzdu. Üstünde *Small Bar* yazıyordu. Altında daha küçük bir yazıyla *King Street, Bristol* yazıyordu. Bildiği bir yer değildi ama King Caddesi Mark'ın ofisinden çok uzakta değildi. Belki de müşteriyi bir şeyler içmek için oraya götürmüştü. Üzerindeki iki maddeye baktı. Mark müşterinin kalın purolar içtiğini söylemişti. Bu, bardak bardak Prosecco içen bir adama benzemiyordu. Ve sevgili kocasının bu şeyden nefret ettiğini biliyordu. Onun içkisi bira olurdu.

Peki Prosecco'yu kim içiyordu?

Bir kadın. Öyle olmalı. Bu da Mark'ın ona yalan söylediği anlamına geliyordu.

Susan'ın hayatı son zamanlarda biraz boştu. Bunu nasıl dolduracağını biliyordu. Mark'ı ayartmaya çalışan kaltağı bulacaktı. Onu bulacak ve ondan kurtulacaktı.

Drew'u kaybetmişti; kocasını kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

OceanofPDF.com

Son ana kadar otel odasında kaldım, oda servisinden sipariş ettiğim cömert kahvaltının tadını çıkardıktan sonra banyoda uzun bir süre bekleyerek kendimi şımarttım, gerektiğinde sıcak suyu doldurdum.

Lobideki resepsiyona doğru yürüyüp aynı sümüklü resepsiyon görevlisine anahtar kartımı uzattığımda saat on birdeki çıkış saatinden birkaç dakika sonraydı. "Harika bir gece geçirdim," dedim ona. "Muhtemelen şimdiye kadarkilerin en iyisiydi, ne demek istediğimi anladıysanız. Görüldüğü kadar kalın kafalı olma ihtimaline karşı ona göz kırptım ve uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissederek ceketimi omzuma atıp lobiden çıktım.

Her şey çok iyi gidiyordu.

Annemin evine döndüğümde evde kimse yoktu. Bir gece önce evde olmayacağımı ona bildirme zahmetine girmemiştim. Belki de endişelenmiş ve beni aramaya çıkmıştır. Bu düşünceye hak ettiği kahkahayı attım ve kıyafetlerimi değiştirmek için yatak odama çıktım.

İşim bittiğinde yatağın kenarına oturdum ve odanın tek sandalyesinin üzerinde biriken kirli çamaşır yığınına düşündüm. Annem dışarıdayken onları aşağı indirip çamaşır makinesini kullanabilirdim. Ama annemin çamaşır kurutma makinesi yoktu. Yaz ya da kış, her şey küçük arka bahçeden geçen çamaşır ipine asılırdı. İpek ve dantel külotlarımın ve sütyenlerimin orada sallandığını ve annemin kıyafetlerim hakkındaki iğneleyici yorumlarını hayal ettim. Hayır, böyle bir şey olmayacaktı.

Ivan'ın evinin yardımcı odasındaki son model çamaşır makinesini ve ayrı bir çamaşır kurutma makinesini dūřındımdı. Windsor'un bu tarafındaydı ama yine de arabayla bir buçuk saat uzaklıktaydı. Çamaşır yıkamak için uzun bir yol. Ama bir gece kalabilir, unuttuğumu fark ettiğim birkaç řeyi alabilirdim. Ivan aldırmaz. Hatta umursamaz bile.

Ama bugūn deėil. Mark o ipte bu kadar tehlikeli bir řekilde sallanırken olmazdı. Baėlanmayı daha gūvenli hale getirmeliydim, benim için o kadar çaresiz olmalıydı ki karısını terk etmek için iki kez dūřünmemeliydi.

Hava h    mevsim normallerinin űzerinde ılıkken, bavullarımı açma zahmetine katlanmadan uygun bir şeyler aradım. Seksi ama dikkat çekmeyen bir řey istiyordum - Mark'ın yemi yutması için solucana benzememesi çok daha muhtemeldi - bu yűzden orta uzunlukta, pamuklu bir elbisede karar kıldım, eėer g  ğlerimin kıvrımı yakanın derin V'sinde açıkça g r nmese neredeyse ağırbaşlı olacaktı.

Evden çıktığımda annem ortalıkta g r nm yordu. Belli belirsiz, bűt n g n ne yaptığını merak ettim ve sonra onu aklımdan çıkardım.

Araba kullanmak yerine otobűse binmeyi tercih ettim. Yoėun deėildi, trafik de yoktu ve Victoria Caddesi boyunca yűr y p Bristol K prűs 'nden geçmem sadece birkaç dakika sűrd . Sadece on dakikalık bir yűr yűřt  ve yavař yűr meme raėmen Spicer+Cole'a yine de çok erken varmıřtım. Kafe her zaman kalabalıktı ama  ėle vakti yoėunluėu azalmıřtı ve kahve sipariřimi verdikten sonra pencere kenarında bir masa buldum.

Erken gelmeyi severdim. Bira avantajı vardı. Birincisi, en iyi koltuk seçimi. Oturduėum yerden Mark'ın cadde boyunca yűr d ė n  ve buluşmamız için ayarlamadan  nceki yűz ifadesini g rebiliyordum. Heyecanlı mı yoksa endişeli mi g r n yordu? Erken gelmek de sakinleşmemi, rahatlamamı, hayatın karşıma çıkarabileceği herhangi bir şeyle tamamen ilgisiz g r nmemi sağlıyordu. Bu bana kontrol  veriyordu ve en çok da bunu seviyordum.

Mark birkaç dakika geç kaldıėında daha da iyiydi. Bu onu bűy k bir dezavantaja sokuyordu. Geldiėinde biraz yıpranmıř g r n yordu, kravatı yamuk yumuktu, ceketi arkasından sallanıyordu ama kendini kapıdan içeri atmıřtı. Kafeye doėru yűr rken yűz  endiřeyle buruřmuřtu - gitmiř olabileceėimden mi korkuyordu, yoksa kalacaėımdan mı?

Hangisi olursa olsun, beni g rd ė nde yűz nde g rd ė m rahatlama, heyecan ve bir tutam arzuydu. Kafeyi geçip bana doėru geldi.

Yanağımı öpmek için eğilmeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Geç kaldığım için çok özür dilerim; gitmeden önce birkaç işi bitirmem gerekiyordu.

Bu geri dönmeyeceği anlamına mı geliyordu? "Beklemeye değersin, Mark. Genç halim böyle ince bir yorum karşısında iki parmağını ağzına sokar ve kusma taklidi yapardı. Ama o gençliğin avantajına sahipti, önünde bir ömür vardı, bir ömür boyu yapılacak hatalar vardı. Benim böyle bir lüksüm yoktu. Her neyse, bunu mide bulandırıcı derecede ince bulmamış olacak ki bir kez daha eğildi ve bu kez dudaklarıma kalıcı bir öpücük kondurdu. Doğrulurken başını servis tezgahına doğru eğdi. 'Gidip kendime bir kahve alacağım. Bir tane daha ister misiniz?

Başımı salladım. "Bir cappuccino daha harika olur.

Kuyrukta bir elini saçında gezdirdi ve kravatını düzeltti. Sık sık bana doğru bakıyordu. Belki de pencereden dışarı bakmak yerine ona bakacağımı umuyordu. Acaba bir kez bile ona bakmadığım için hayal kırıklığına mı uğramıştı? Elbette buna gerek yoktu; penceredeki yansımadan onu gayet iyi görebiliyordum.

"Buyurun," dedi ve masanın üzerine ağzına kadar dolu bir fincan koydu. Ben.

"Teşekkür ederim. Aldım ve bir yudum aldım. "Burada çok iyi kahve yapıyorlar. "Evet. Kendininkine şeker ekledi, yavaşça karıştırdı, dalgın görünüyordu. O

Sonunda kaşığı tabağa bıraktı ve zayıf bir gülümseme verdi. "Kendimi biraz...

Doğru kelimeyi bulamamış gibi görüldüğünde başımı eğdim ve "Discombobulated?" diye sordum.

Bu onu gülümsetti. Omuzları gevşedi ve sandalyeye geri oturdu. "Dürüst olmak gerekirse, hissettiklerim için iyi bir kelime.

"Benim de. Yalan tabii, kafam en ufak bir şekilde karışmamıştı; ne istediğimi, ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Dikkatli olmam gerekiyordu. Mark'ın kendisiyle birlikte sürüklendiğini, olup bitenler üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını hissetmesini istemiyordum. Öyle hissetmiyordu ama kaderinin tamamen benim ellerimde olduğunu bilmemesi için de hiçbir neden yoktu. En azından öyle olana kadar.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturduk. Sessizliği bozmasını bekledim, hiç önemi yokken ona güç verdim.

'Dün gece hakkında,' dedi, 'bu olmamalıydı. Bir daha olmamalı.

Gözlerimin yaşlarla dolması sadece birkaç saniye sürdü. "Biliyorum. Fincanımı bir kenara ittim ve elimi masanın üzerinde kaydırdım. 'Ben şansımı kaybettim

yirmi yıl önce.'

Elime uzanmadan önce birkaç saniye boyunca elime baktı. "Keşke bana babandan o zamanlar bahsetseydin.

"Keşke ben de olsaydım; kim bilir hayatlarımız nasıl olurdu. Benimki sadece daha iyi olabilirdi. Eli sıcak, kuru, güçlü ve rahatlatıcıydı. Buna ihtiyacım vardı. 'Dün gece özeldi. Kıymetini bileceğim.

"Öyle yapacağım. Elini çekti ve ceketinin cebine soktu. "İnanılmazdı, tahmin bile edemezsin..." Ağzını kapattı, söylemeyi planladığı her neyse yutkundu.

Eleştirel olmadan sempatik olabilecek kelimeler aradım. "Yıllar önce birlikte olduğumuzda, mutlu olmadığını her zaman anlayabiliyordum. Gülümsedim. "O kadar da değişmemişsin.

Bu kadar şeffaf olduğu için utanmış görünüyordu. "Mutsuz olduğumdan değil. Ve karım hakkında konuşurken kendimi kötü hissediyorum..."

Durduğunda bir kaşımı kaldırdım. Metres mi diyecekti, yoksa sevgili mi? Yanaklarına renk gelmişti. Onu tekrar ikna etmem gerekiyordu. "Bazen konuşmak işe yarar. Ve hatırlarsan, ben her zaman iyi bir dinleyiciydim. Öyle değildim ama yirmi yılın sisi içinde öyle olup olmadığımı hatırlaması pek mümkün değildi.

"Sadece Drew taşındığından beri Susan uyum sağlamakta zorlanıyor.

"Boş yuva sendromu. Saçlarımı serbest elimde topladım ve klimadan gelen esintinin tenimi serinletmesine izin vermek için başımın üstünde tuttum. Bu hareket boynumun kemerini ortaya çıkardı ve elbisemin V yakasında görünen dekolte miktarını arttırdı. Mark'ın gözlerinin yüzümde kaydığını ve yaramaz bir okul çocuğu gibi yukarı doğru zıplamadan önce açıkta kalan etimin üzerinde gezindiğini görebiliyordum. Sonra gözlerini öyle zoraki bir konsantrasyonla benimkilere dikti ki neredeyse gülecektim. "Bu endişelenmemi gerektirecek bir şey değil," dedim.

"Ne?

Tek kaşımı kaldırdım. 'Boş yuvalar. Çocuksuz olmanın bir avantajı da bu.

"Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmediniz mi?

"Annelik hiç cazip gelmedi. Nedenini açıklayabilirdim. Ona, annelik deneyiminin bunun iyi bir hareket olduğunu düşünmeme yol açmadığını söyleyebilirdim. "Dürüst olmak gerekirse, bence abartılıyor. Belki de ses tonum biraz keskin ve iğneleyiciydi, çünkü gözlerini kırıştırdı ve

Kafam karışmıştı. Saçlarımı bıraktım ve sesimi Barbie bebeği tatlılığında düzelterek, "Belki de doğru adamla hiç tanışmamış olmak kadar basitti, ya da daha doğrusu doğru adamın kaçmasına izin vermek." dedim.

Onu manipüle etmek inanılmaz derecede kolaydı. Şaşkınlığının eriyip yerini bariz bir şehvete bıraktığını gördüm.

Suyu test etme zamanı gelmişti. 'Muhtemelen işe dönmen gerekiyor. Benimle buluştuğun için teşekkür ederim, gerçekten minnettarım. Bugün ve özellikle dün gece çok özeldi.

Eli benimkinde sıkılaştı. "Gitme, henüz değil.

Bakışlarını tuttum ve tam olarak görmek istediğim şeyi gördüm. "Görmek zorunda değilim.

OceanofPDF.com

Gerçeği öğrenmeye karar verdikten sonra Susan hiç gecikmedi. Dizüstü bilgisayarında, yazılan birkaç yoruma göre hem saygın hem de profesyonel görünen bir özel dedektiflik hizmeti bulmak bir dakikadan az sürdü. E-posta yerine telefon etmeye karar vererek numarayı çevirdi.

"Global PI hizmetleri, size yardımcı olabilir miyim?"

Derin bir nefes aldı ve kelimeler nefes verirken geldi. 'Kocamın bir ilişkisi olduğunu düşünüyorum. Haklı olup olmadığımı ve eğer öyleyse diğer kadının kim olduğunu bilmek istiyorum. Susan sözcükleri söylediğinde gerginliğinin azaldığını hissetti. Bu ilk adımdı; bunu halledecek, hayatını yeniden rayına oturtacaktı. *Bir süredir içinde bulunduğu yıpranmış düzene geri dönecekti.* Birdenbire aklına gelen bu düşünce telefonu daha sıkı kavramasına neden oldu. Telefonun diğer ucundaki ses konuşuyordu ve o tek bir kelime bile duymamıştı. "Pardon, ne dediniz?"

Ses nazık ve sempatikti. Susan onların her türden perişan, bunalmış, üzgün kadınla uğraşmaya alışık olduklarını düşündü.

Benim adım Cailey. Dosyanızı doğru temsilciye yönlendirmek için birkaç detaya ihtiyacım olacak. Sorun olur mu?"

Susan ona detayları çoktan verdiğini sanıyordu. Mark onu aldatıyordu. O kaltağın kim olduğunu bilmek istiyordu, böylece bir şeyler yapabilirdi. "Evet, sorun değil. Devam et."

Kendisine sorulan sorular başlangıçta sıradan sorulardı; isim, adres, kredi kartı bilgileri. 'Hesabınızdan biz bir şey alana kadar hiçbir şey almayacağız.'

Size bir fiyat teklifi gönderiyoruz ve siz de imzalı bir kopyasını geri gönderiyorsunuz,' diye açıkladı Cailey. 'Ücretlerimiz saati otuz beş pounddan başlıyor, artı izleme cihazları vs. gerekiyorsa masraflar da buna dahil. Tüm bunlar size tahsis edilen temsilci tarafından açıklanacaktır. Tamam mı?'

"Evet, tamam.

"Kocanızın bir ilişkisi olabileceğinden ilk kez mi ş ü p h e l e n i y o r s u n u z ?

"Evet.

"Ve onun kim olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?

"Hayır. Öyle olsaydı, lanet olası bir özel dedektife ihtiyacı olmazdı. Tek ihtiyacı olan keskin bir bıçaktı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. Karmakarışıklı. Bu sabah fırçalamamıştı. Bir süredir de kestirmemişti ve normalde taktığından daha uzundu. Mark kendini bıraktığı için mi başka bir yere bakıyordu, yoksa Mark onu aldattığı için mi kendini bırakmıştı? Tavuk-yumurta senaryosunu bir gün, başı dönmeyi bıraktığında düşünecekti.

Her zaman sabırlı olan Cailey ona bilgileri analiz edeceğini ve kendisi için en iyi acentenin hangisi olacağına karar vereceğini söylemeden önce birkaç soruyu daha yanıtladı. "Sizi bir saat içinde tekrar arayacağım," dedi. "Tamam mı?

"Sanırım. Sesim kaba, huysuz bir velet gibi çıkmıştı. "Özür dilerim. Kaba olduğum için, özel dedektif tutmak zorunda kaldığım için, şüphelendiğim için, şüphelenmek için bir nedenim olduğu için özür dilerim. Her şey için özür dilerim. "Evet, sorun değil; aramanızı bekleyeceğim.

Telefonu kapattıktan sonra masanın üzerine fırlattı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yorgunluk omuzlarını çökertti, onu aşağı itti. Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını onların üzerine koydu. Birkaç dakika uyumak ona iyi gelebilirdi. Her şeyi bir perspektife oturtabilirdi. O akşam Mark'a makbuzu soracaktı. Muhtemelen çok iyi bir açıklaması vardı. Belki de puro içen, zor müşteri gerçekten de bir bardak Prosecco seviyordu. Belki de ay mavi peynirden yapılmıştı.

Yorgunluk onu, yağmurluklu adamların sütunların arkasına saklandığı ve guguklu saatlerdeki figürler gibi düzenli aralıklarla yuvarlandığı derin, huzursuz bir uykuya sürükledi. Saat ilerlediğinde çıkan sesi duydu, tenekemsi bir *guguk* sesi. Bu böyle devam etti, ta ki saati kapmak, parçalamak, küçük figürleri parçalara ayırmak isteyene kadar. Uykusunda bile ona uzanıyordu.

Elindeki telefonun sert hissiyle irkilerek uyandı. Saatin zili değil, telefonu çalıyordu.

"Merhaba, merhaba!

"Bayan Shepherd?

"Evet, özür dilerim. İşte yine özür diliyordu. "Uyuyakalmışım. Özür diliyor ve açıklıyordu.

"Belli ki sizin için stresli bir dönem.

"Evet, biraz öyle.

'Anlaşılabilir. Bakalım Global PI olarak size yardımcı olabilecek miyiz? Benim adım Ethan ve bir müşteriyle yüz yüze görüşmeyi daha iyi, daha kolay ve daha verimli buluyorum. Şimdi görüşmek için müsait misiniz? Evinize gelebilirim ya da tercih ederseniz tarafsız bir bölgede buluşabiliriz.

Tarafsız bölge mi? Birdenbire tüm bunlar kulağa çılgınca gelmeye başladı. O bir ev kadınıydı, evde oturan bir anneydi: normal, sıkıcı, sıkıcı. Onun gibi kadınlar özel dedektif tutmazdı. "Bence bu bir hata.

'Neden benimle konuşmuyorsun, bağlılık yok. Bazen bir yabancıyla konuşmak yardımcı olur.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Tek çocuğumuz geçenlerde taşındı. Glasgow'a gitti. Üniversiteye. Sanırım bu duruma alışmakta zorlanıyorum. Mark'ın biraz mesafeli olduğunu fark ettim ama onun da oğlumuzu özlediğini düşündüm. Sonra, dün gece, işten sonra eve gelmedi. Sonunda bana bir mesaj göndererek zor bir müşteriye takıldığını söyledi. Neredeyse üçe kadar eve gelmedi ve geldiğinde duş aldı. Bu sabah, müşterinin otel odasına geri dönmekte ısrar ettiğini ve birbiri ardına kalın purolar içtiğini söyledi. Bu yüzden duş almış.'

"Ama sen ona inanmıyorsun.

"İstedim. Nasıl da istemişti. Gözyaşlarını engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Son zamanlarda farklıydı. Uzaklaştı. Boşluğa bakıyor. Açıklaması zor ama onu çok iyi tanıyorum ve bir şeyler değişti. Genelde ceplerini aramam ama bu sabah aradım ve bira ile Prosecco fişi buldum.

"Puro içen müşterinin Prosecco içen biri olmadığını mı tahmin ediyorsunuz?

"Bence bu pek olası değil, sizce de öyle değil mi?" "Hmmm.

Cevap vermemek onu rahatsız etti. "Sanırım zamanınızı boşa harcıyorum.

"Sanırım bunu bir şekilde kanıtlayana kadar şüpheli olacaksınız.

O haklıydı. Daha şimdiden şüphenin iç dünyasını sardığını hissedebiliyordu. 'Evet, tamam. Hadi yapalım şu işi. Kötü bir casus romanındaki biri gibi tarafsız bir bölgede buluşma fikri hoşuna gitmemişti. "Eğer uygunsa buraya gelebilirsin.

"Mükemmel olur. Bir saat sonra görüşürüz. Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve Susan'ı dehşet içinde telefona bakarken bıraktı. Artık fikrini değiştirmek için çok geçti; James Bond yoldaydı.

Bu düşünce aptalca kıkırdamasına neden oldu, ses odanın sessizliğine bir takırtıyla düştü. Büyük, havadar alana baktı ve ilk kez daha önce hiç yapmadığı bir şeyi itiraf etti. Bu evden nefret ediyordu. Ne yaparsa yapsın, soğuk ve klinik bir evdi. Yeni bir bina satın almak istememişti; karakterli bir mülk istemişti: çok sayıda eski taş, rahat odalar, kirişler. Yeni bir ev almak Mark'ın fikriydi, onu okullar için, sahip olacakları çocuk gürültüsü için en iyisi olacağına ikna etmişti.

Kahvaltı tabakları üst üste yığılmış, ilgilenilmeyi bekliyordu ve kırıntılar tezgahın üzerinde benek benekti. Ayağa kalktı ve ortalığı topladı, tanımadığı bu adama iyi bir gösteri yapmak istiyordu. Ethan - soyadı olmadığını fark etti. Onun kendisine, evlerine bakmasını ve Mark'ın kendisini nasıl aldattığını merak etmesini istiyordu, tersini değil: neden aldattığını anlamamasını, onun tarafını tutmamasını. Susan umutsuzca birinin onun tarafını tutmasını istiyordu.

Mutfak düzene girdikten sonra aceleyle yukarı çıktı, duş aldı ve siyah bir kot pantolon ile beyaz, pamuklu bir gömlek giydi. Normalde yalınayak kalırdı ama otorite havası vermek için ayaklarını bir çift ayakkabının içine soktu. Tekrar aşağıya indi ve son yirmi dakika boyunca yerde volta attı, her dakika saatini kontrol etti, zaman durmuş gibi görüldüğünde hayal kırıklığıyla homurdandı.

Sonunda kapı zili çaldı. Ve onunla birlikte şüpheleri de arttı. Belki de görmezden gelmeliydi. Eninde sonunda pes edecek ve gidecekti. Muhtemelen bu her zaman oluyordur. Onları aramak aptalca bir şeydi. Zil tekrar çalınana kadar uzun bir süre geçmiş gibi geldi ve Susan'ın bir adım ileri atmasına neden oldu. Sonra bir adım daha. Ta ki ön kapıya varıp onu çekerek açana kadar. Ethan haklıydı. Eğer öğrenmezse, her zaman kuşkulu olacaktı. Bu onu yiyip bitirecekti. Onu tamamen çözecekti.

Yoksa bu zaten olmuş muydu?

OceanofPDF.com

Kapının eşiğindeki adam beklediği gibi değildi. Daha genç, daha zayıf, kamuflaj pantolonu ve yırtık pırtık görünümlü bir tişört giymişti. "Ethan mı?

"Beklediğin gibi değil, ha?" dedi sanki onun aklını okumuş gibi. Sırıttı ve reality şovlardaki yarışmacıların sahip olduğu türden göz kamaştırıcı beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Gizli görevdeyken ağzını kapalı tuttuğunu tahmin ediyordu. "Gerekirse kötü bir James Bond olabilirim; ne yazık ki nadiren öyle oluyor. Arkasındaki boşluğu işaret etti. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı?

"Evet, tabii ki. Adamın geçmesine izin vermek için geri çekildi. Oldukça yıpranmış görünümüne rağmen adamın taze koktuğunu fark etmek onu biraz rahatlattı. Limon gibi. "Mutfağa geçerseniz, isterseniz kahve ya da çay yapabilirim.

"Kahve iyi olur, teşekkürler.

Kadın hazırlarken oturdu ve odaya bakarken merakını gizlemeye çalışmadı. "Uzun zamandır burada mı yaşıyorsun?

Yıllar. Yeni almıştık.'

"Hala yeni gibi görünüyor.

Bu bir iltifat değildi ama onunla aynı fikirde olduğu için alınmadı. "Her şey parlak beyaz; bir laboratuvar gibi görünüyor. Bu onun seçimi değildi. Mark bunu bir iç tasarım dergisinde görmüş ve modern eve soluk beyazdan çok daha iyi uyacağına onu ikna etmişti.

mavi, çalkalayıcı tarzı mutfakta karar kılmıştı. Muhtemelen haklıydı; eve çok yakışmıştı. Sorun şuydu ki... ev ona uymuyordu.

Masaya iki fincan kahve, şeker, süt, çay kaşığı ve bir paket bisküvi koydu. Drew'un en sevdiği. Bunları neden aldığından emin değildi; ne kendisi ne de Mark bisküvi yemeye meyilli değildi. "Keyfine bak," dedi, iki kez söylenmesine gerek olmadığını görerek eğlendi, pakete uzandı ve yırtarak açtı.

"Kahvaltıyı kaçırdım," diye açıkladı, üç bisküviyi arka arkaya hızla mideye indirirken. Parmaklarındaki kırıntıları temizledi ve bir pantolon cebinden küçük bir defter, diğerinden de bir kalem çıkardı. "Doğru. Elimde çok fazla bilgi var, sadece biraz daha detaya ihtiyacım var. Defteri açtı, kendi üzerine eğdi ve masanın üzerine, kahvesinin yanına koydu. "Kocanız normalde eve kaçta gelir?

'Genellikle altıdan hemen sonra. Gecikirse telefon eder ya da mesaj gönderir. Bir aptal gibi oturduğu, mumların onu küçümseyerek titreştiği önceki geceyi saymazsak. "Dün gece aramadı ya da en azından çok geç saatlere kadar aramadı.

"Doğru.

Susan kahvesini yudumladı ve soru üstüne sorulan sorulara cevap verirken rahatlamaya başladı, günlük yaşamlarının en küçük ayrıntılarını anlatırken bunun ne kadar sıkıcı, ne kadar sıradan, ne kadar heyecandan yoksun olduğunu fark etti. Sorular durduğunda nihayet, "ok sıkıcı görünüyoruz," dedi.

Ethan paketten son birkaç bisküviyi de silkeledi. 'Sıkıcı değil, sadece sıradan. Çoğu insan gibi.

Çoğu insan gibi. İçini çekti, sonra kahve yapmak için ayağı kalktı. aydanlık kaynarken merakla ona baktı ve sonunda "Hep özel dedektif mi olmak istiyordun?" diye sordu.

Defterine bir şeyler karalıyordu ve gülümseyerek başını kaldırdı. 'Hayır, polis memuru olmak istiyordum. Bir süreliğine öyleydim ama kısa sürede bu iş için uygun olmadığımı anladım. Çok fazla kural ve düzenleme vardı. Ama sonra biraz gizli görev yaptım ve bunu sevdiğimi keşfettim. Kalemini masaya vurdu. "Bu daha çok benim tarzım. İzleri takip etmek, yapbozun parçalarını bulmak, onları bir araya getirmek. Bunu özel sektörde daha iyi yapabileceğimi keşfetmem uzun sürmedi. Polis, bir davanın mahkemede savunulabileceğinden emin olma ihtiyacı ile sınırlandırılmıştır, yasaları iğnememize izin verilmemesine rağmen aynı şekilde engellenmiyoruz.

"Güzel," dedi çünkü söylenmesi gereken doğru şey bu gibi görünüyordu. Eğer biraz düşünseydi, özel dedektiflerin yasaları cezasızlıkla çiğnediğini varsayardı. "Peki ne zaman başlayacaksın?"

'Bu akşam da olabilir. Ofisini kontrol edeceğim, ayrılana kadar izleyeceğim. Oradan devam ederim. Defteri pantolonun geniş ceplerine geri koydu. "Bugün işte olduğundan emin misin?"

"Evet, tabii ki. Başka nerede olabilirdi ki? Dün gece birlikte olduğu kadınla mı? Şüpheyile ilgili sorun buydu; keskin, küçük pençeleri vardı ve size hiçbir şey bilmediğinizi hatırlatmak için acı verici bir şekilde çekiştirirdi. "Zaten orada olması gerekiyordu.

'Ofisini arayıp orada olup olmadığını öğrenebilir misiniz? Hem benim zamanımı hem de senin paranı kurtarırsın.

Cep telefonuna uzandı. Ofis numarası kayıtlıydı, ancak nadiren aramak zorunda kalıyor, gerektiğinde Mark'a cep telefonundan ulaşıyordu. Telefonu açan resepsiyon görevlisinin sesini tanıdı. "Merhaba Millie, ben Susan Shepherd, beni Mark'a bağlar mısın lütfen?"

"Üzgünüm Bayan Shepherd, kendisi burada değil. Kısa bir süre önce ayrıldı; bugün dönmeyeceğini söyledi.

'Ah doğru,' Susan sesini sabit tutmaya çalıştı. 'Bir toplantıya mı gitti? Onu cep telefonundan arayarak önemli bir şeyi bölmek istemem.

"Hayır, en azından ben öyle düşünmüyorum; günlüğünü kontrol edeyim. Susan beklerken Ethan'ın gözleriyle karşılaşmayı reddetti.

"Hayır, bu öğleden sonra onun için bir şey yazmadım," dedi Millie. 'Çıkarken masanın önünden geçerken biraz tedirgin görünüyordu. Umarım yanlış bir şey yoktur.

Susan güldü. Sahte, zorlama bir ses, ona söyleyecek makul bir şey bulması için gereken saniyeleri kazandırdı. 'Hayır, hiçbir sorun yok. Evlilik yıldönümümüz için ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk, hepsi bu. Eminim bir sürpriz hazırlamaya gitmiştir. Tam ona göre bir şey. Tekrar güldü, sesinin biraz manik olup olmadığını merak etti ve sesi aniden kesti. "Aradığımı söyleme; her ne planlıyorsa bozmak istemem.

"Hayır, tabii ki değil.

Susan bunu yapmayacağını biliyordu; Millie'nin bu çağrıyı diğer idari personelle tartışacağını da biliyordu. Tartışacak, inceleyecek, muhtemelen görecekti.

yalan olduğu için. Telefonunu yere bıraktı. "Ofiste değil. Onu cep telefonundan arayayım mı?"

"Bir dene bakalım.

"Ne söylemeliyim?

'Sorunlu müşterisinin onu tekrar dışarı sürüklemeyeceğini kontrol ettiğinizi... bunun gibi bir şey. Hafif ve sıradan olsun.'

"Doğru. Telefonu tekrar eline aldı, çaldığında tansiyonunun yükseldiğini hissetti, sonra telesekretere düştüğünde ani bir rahatlama ya da hayal kırıklığı yaşıadı. "Merhaba, bu akşam her zamanki saatte evde olacağından emin olmak için aramıştım, tamam mı? Geç kalacaksan beni ara ve haber ver. Ya da mesaj gönder. Tamam, seni seviyorum.' Telefonu kapattı, telefonu masanın üzerine bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. 'Kahretsin, aptal gibi konuştum. Bir şeyler olduğunu anlayacaktır. Hiç bu kadar... bu kadar aptalca konuşmamıştım!

Ethan son bisküvisini atıştıırıyordu. "Bunun bir önemi var mı? Birkaç gün içinde, ilişkisi hakkında onunla yüzleşmek için ihtiyacınız olan tüm bilgilere sahip olacağım. Bir yudum kahve aldı ve elinin tersiyle ağızındaki kırıntıları sildi. "Niyetiniz bu, değil mi?

Öyle miydi? Mark'ı sadakatsizliğinin kanıtıyla yüzleştir. Belki de onu karar vermeye zorlayacaktı. Susan'la kalmak ya da onu terk edip muhtemelen daha genç, güzel, hayatın ve koşulların onu Susan gibi yıpratmasına izin vermemiş olan bu bilinmeyen kadınla yeni bir hayata başlamak.

Mark sert ve iradeli biri olduğu izlenimini vermeyi severdi. Aslında öyle değildi. Kolayca etkilenir, kolayca itilirdi. Bunu bilmesi gerekirdi. Kariyeri durgunlaştığında onu yeni işlere başvurmaya teşvik eden, yeni şirkette terfi başvurusu yapması için onu zorlayan, bunun ortaklığa giden bir sonraki adım olduğuına ikna eden oydu.

Zor bir işti. Onu seviyordu ama kusurlarını da biliyordu. Eğer çok zorlasaydı, kendini köşeye sıkışmış hissedecek ve daha kolay olan seçeneği seçecekti - çıkmaz işinde kalacak ve başkalarının onun yerine terfi etmesini izleyecekti. Susan cesaretlendirme, ego şişirme, destekleme, gerektiğinde geri adım atma, yapabildiğinde dikkatli bir şekilde bir adım öne çıkma arasında dikkatli ve ince bir çizgi izlemişti.

O bir iş içindi. Bu ise hayatı içindi. Ethan cevap beklerken, "Henüz ne yapacağımdan tam olarak emin değilim," dedi. "Ne bulacağını görmek için bekleyeceğim.

"Bu sana kalmış," dedi, ses tonu açıkça onun ne yaptığını umursamadığını söylüyordu, keşfettiği her ne olursa olsun umurunda değildi.

onu yok etmek. Ayağa kalktı. "Pazartesi günü sana rapor vereceğim ve oradan devam edebiliriz, tamam mı?"

Pazartesi. Susan başını sallayarak kabul etti. Birkaç gün içinde neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak öğrenecekti. Mark'ın dikkatini çeken bu kadın ne kadar güzeldi? Geçici bir saplantı, bariz cazibesi olan bir cinsel siren miydi, yoksa daha tehlikeli bir şey miydi: ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü her şeyi verecek çekici, zeki bir kadın mı?

Susan bütün bilgileri aldıktan sonra ne yapacağına karar verecekti.

Sıradan, hatta sıkıcı biri olabilirdi ama evliliğini kurtarmak ve sevdiği adamı elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapardı.

OceanofPDF.com

'Bristol'da bir daire bakacağım. Annem harika biri ve benimle olmayı çok seviyor ama sonsuza dek onunla kalamam. Hannah neden yalan söylediğinden emin değildi. Babası gittikten sonraki yıllarda edindiği kökleşmiş bir alışkanlıktı bu. Okula morluklarla gittiği ve öğretmenlerine, annesinin elinden alınacağı ve Hannah'nın iki kat daha fazla terk edileceği korkusuyla gerçeği söylemek yerine, sahip olmadıkları asi köpeğe takılıp düştüğünü söylediği yıllar.

"Onun yanına taşınmana şaşırdım.

"Tek başıma olmak istemiordum ve gidebileceğim başka kimse yoktu. *Çaresiz ve savunmasız görünmek istedim.*

Yatağın üzerinde çıplak yatıyorlardı. Elleri, dudakları ve sıcak nefesleri birbirine karışarak kapıdan içeri girdikleri anda giysileri gibi yatak örtülerini de bir kenara atmışlardı. Aynı otel ve ilk akşam masada duran, onlar giriş yaparken Hannah'ya eleştirel hançerler fırlatan aynı resepsiyonist.

"Boşanma zor olmuş olmalı.

"Öyleydi. Ivan iyi bir adam ama asla birbirimize uygun değildik ve sonunda birbirimizi mutsuz ediyorduk.

Mark'ın koluna kıvrıldım, kendimi sıcak ve mutlu hissediyordum. Nefes alışının yavaşladığını duydum ve orgazm sonrası uykuya daldığını anladım. Yalan söylemek benim için o kadar doğaldı ki, önemli olmadığında bile yapardım. Ve artık sayılmayan Ivan hakkında yalan söylemiş olmamın kesinlikle bir önemi yoktu.

O gün bana yaptığı şey, bunun şiddeti, içimin derinliklerine ulaşmış ve hayatımı yeniden değerlendirmem için bir reset düğmesine basmış gibiydi. Yaşadığım hayatı, sahip olmayı umduğum hayatı. O gün bana yaptığı şey buydu. Hayatımı tüm tatsızlığıyla görmemi sağladı.

Yetişkin hayatımın tamamını on yaşındayken kaybettiğim şeyi bulmaya çalışarak, benden büyük erkekleri arayarak, sevildiğimi hissetmek için bedenimi takas ederek geçirdim. Daha gençken yöneldiğim yaşlı erkekler, artık yaşlandığım için daha az nazikti. Daha az nazik. Ya da düpedüz şiddet yanlısıydılar. Ivan gibi.

Hayatımı yeni gözlerle görmek beni umutsuzluğa sürüklemişti, ta ki Mark'ın fotoğrafını bulduğum güne kadar. Beni kurtarmıştı ve tehlikede olduğumu bile bilmiyordu.

Son yirmi yılın hiçbir anlamı yoktu. Karısı da öyle. Onu mutlu etmiyordu ve ben bunu yapabileceğimi biliyordum. Beni seviyordu; sadece sevdiğini unutmuştu. Hatırlayana kadar, kaybettiğimiz yirmi yılı geride bırakana kadar ona hatırlatmaya devam edecektim.

Elimi karnının üzerinde gezdirdim, aşağı indikçe kalınlaşan tüyleri nazikçe çektim ve inleyip elimi yakalayana kadar çekiştirmelerim daha zorlu hale geldi.

Birlikte çok iyiydik. Ve
ben yine mutluydum.

Sonraki günlerde Susan evliliğinin dakika dakika, saat saat parçalanışını izledi. Belirgin bir şey değildi. Mark hiçbir zaman o ilk günkü kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmamıştı. Eve zamanında geliyordu; hatta birkaç gün erken bile gelmişti. Ve her zamanki hoş haliyle iş, hava durumu, bahçedeki yabancı otlar, onların büyüme hızı, zamanı olduğunda onlarla nasıl başa çıkacağı hakkında sohbet ediyordu. Dismal sıradanlıklar. Birlikte geçirdikleri hayatın toplamı.

Klasik aşırı telafî suçuna da düşmemişti - ona çiçek demetleri ya da çikolata kutuları almadı, her zamankinden daha fazla iltifat etmedi.

Değişen şey, onu endişeye sürükleyen şey, onun bakmadığını sandığında boşluğa bakma şekliydi, dudaklarında uzun yıllardır görmediği bir gülümseme kıvrılıyordu, birlikte oldukları ilk günlerden hatırladığı bir gülümseme. Aptalca, aşık bir gülümseme. Şehveti göz ardı edebilirdi ama bu başka bir şeydi. O zamanlar onu nasıl baş tacı ettiğini, onun gözünde nasıl yanlışı bir şey yapamayacağını hatırladı. Onu bir kraliçe gibi hissettirmişti.

Şimdi başka biri onun tacını çalmış ve yıllar içinde bir noktada boşalttığı kaideye adım atmıştı.

Ama hâlâ Susan'la birlikteydi. Hâlâ bir şans vardı. Cumartesi günü gelene kadar bu ince umut ipliğine sarıldı.

Kahvaltı için yerel bir kafeye gitmek, yolda hafta sonu gazetelerini almak rutinleriydi. Neredeyse her hafta aynı şeyleri sipariş ederlerdi: Mark için büyük bir kızartma, Susan için kızarmış ekmek üzerine haşlanmış yumurta. İkisine de kahve. Yemek yerken gazetelere göz gezdirdiler, okudukları bölümleri değiştirdiler, sonra da bölümleri değiştirdiler. Çılgın haberlere gülüyor, ekonominin durumu karşısında başlarını sallıyorlardı.

Genellikle daha fazla kahve içerlerdi. Genellikle... hayır, her zaman... bu yüzden başını sallayıp, "Hayır, teşekkürler, daha fazla almayacağım," dediğinde, ona inanamayarak baktı. Bu onu her şeyden çok endişelendirdi ve gözlerini yaşarttı. Başını öne eğdi ve üzüntü dalgasının geçmesini bekledi.

Mark okumakta olduğu gazetenin spor bölümünü katladı ve yere bıraktı. 'Aslında daha fazla kalamam. Birkaç saatliğine ofise gitmem gerekiyor.

Hafta sonu çalışmak zorunda kalması duyulmamış bir şey değil, nadiren görülen bir şeydi. O hafta sonu çalışması gerekmesi sadece bir tesadüftü. Bir hafta önce olsa bunu hiç düşünmezdi. Mutlu bir şekilde kafede tek başına kalır, ikinci kahvesini içer, gazetesini okurdu. Aptal, küçük, sıkıcı, kasvetli dünyasında her şeyin yolunda olduğunu düşünürdü.

"Sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Bu hafta sonu Jan'ı arayacağıma söz vermiştim, o yüzden bugün bunu yapmak için boşum. Ona haber veririm. Cep telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı. Çocuklarıyla meşgul olacağı bir Cumartesi günü onu gördüğüne şaşırarak, hatta dehşete düşecek olan Jan'a değil, Ethan'a.

Mark bugün ofise gitmesi gerektiğini söyledi.

Yanıt neredeyse anında geldi.

Merak etmeyin. Ben ilgileniyorum.

Üzerinde miydi? İrkilerek, Ethan'ın onlara doğru baktığını görmeyi umarak kalabalık kafenin etrafına bakındı. Eğer oradaysa, belki de duvarları kaplayan kabinlerden birindeydi ama görünmüyordu. Gözetlemenin amacının bu olduğunu düşündü ama birinin onu izlediğini düşünmek onu tedirgin etti, bu para ödediği biri olsa bile.

Onların fotoğraflarını mı çekiyordu? Bu düşünce onu kıvrandırdı. Ne göstereceklerdi? Cumartesi sabahı dinlenen mutlu evli bir çift mi? Mark'la ve birlikte vakit geçirdiği kadınla çektiği fotoğraflarla karşılaştırıldığında nasıl bir görüntü ortaya çıkacaktı? Belki Susan onlara bakacak ve aralarında neyin eksik olduğunu görecekti. Çünkü bir şeyler olmalıydı. Bir şeyler yanlış olmalıydı. Aksi takdirde Mark başka bir yere bakmazdı. Onda bir sorun olmalıydı.

"Onunla nerede
buluşacaksın?" "Ne?"

Mark kaşlarını çatı. "Jan. Buluşacağınızı söylediğiniz kişi bu değil miydi?"

Susan'ın kahkahası çok içtendi. Çok sahteydi. Kendini kaybediyordu. Belki de çoktan kaybetmişti. Drew ve Mark'ı kaybettiği gibi. "Üzgünüm, başka bir yerdeydim. Akşam yemeği için ne pişireceğimi düşünüyordum. O zaman gördü: küçük hayal kırıklığı iç çekişi, pişmanlık. Belki de bir galeriyi ziyaret etmeyi ya da arkadaşlarından biriyle Hipodrom'da bir şey görmek için rezervasyon yaptırmayı düşündüğünü söylemeliydi. İlginç bir şey. "Evet, Jan. Ben de onunkine gideceğim.

Ama çoktan ilgisini kaybetmişti, gözleri gazetede geziniyor, onaylamadığı bir şey okuduğunda kaşlarını çatıyordu, bir şey ya da başka bir şey hakkında kötü haberler.

"Ne zaman evde olursun?"

Cevap vermeden önce bir sayfa çevirdi. "Geç değil.

Mutsuzluğuna kızgınlık katan bir cevapsızlık. "Balık tutabilirim, o yüzden zamana ihtiyacım var, Mark. Sesi, üzgün ve pasif karısının huysuzlaştığını duyan Mark'ın şaşkınlıkla yüzünü gazeteden kaldırmasına yetecek kadar keskindi.

"Balık iyi olurdu. Gazeteyi önce ikiye sonra da dörde katladı. İşinin bittiğine dair kesin bir işaret bu. "Eve dönerken sana mesaj atmama ne dersin? Gülümsedi, belli ki ikilemine bir cevap bulduğu için memnundu. "O takım elbise mi?"

Elbette yakışmamıştı ama ne diyebilirdi ki? Balık pişirmeye hiç niyeti yoktu, ne yaparsa yapsın burnuna gelen kokudan nefret ediyordu. "Evet, böyle iyi. Ama çok geç kalmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, olmamalıyım. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Biraz daha kalacak mısın yoksa gitmeye hazır mısın?"

Hareketi masayı sarsmış, tabağın üzerinde dengelediği bıçağı yerinden oynatmıştı. Düzeltmek için bıçağa uzandı, sonra yerden aldı.

ve keskin, kavisli kenara baktı, sapın ağırlığını elinde hissetti, o zaman her şeyi bitirmeyi düşündü. Ne kadar dramatik olurdu.

Neden yapmadı?

Analiz felci.

Onu mu yoksa kendini mi bıçaklayacağına karar veremedi.

OceanofPDF.com

Susan bütün öğleden sonra surat asmak yerine, bir süredir yapmak istediği bir şeyi yapmaya karar verdi. Bir keresinde Mark'a bundan söz etmişti. Mark gülmüş ve ilgilenmediğini söylemişti, o da bunun aptalca bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, güneşli bir Cumartesi günü, Bristol'deki turizm danışma bürosundan kendi kendine rehberlik eden bir broşür aldı ve tüm Banksy sanat eserlerini ziyaret etti.

Güzel bir gündü, şehirde yürümek her zaman keyifliydi ve kimse onu acele ettirmiyordu. Bu ona durup sanat eserlerine bakma ve hiç tanımadığı insanlarla fikir alışverişinde bulunma fırsatı verdi. Banksy'nin eserlerinin çoğunu yıllar boyunca bir şekilde görmüştü ama onları yerinde görmek beklediği kadar özeldi.

Eve döndüğünde Drew'a göndereceğini düşünerek hepsinin fotoğrafını çekti. O gittikten sonraki ilk birkaç gün, günde birkaç kez takıntılı bir şekilde ona mesaj attı. Kendini bu ihtiyaçtan vazgeçirmiş ve günde bir kezle sınırlamıştı. Bazen Drew cevap bile veriyordu.

Gördüğü son Banksy *İyi Asılmış Aşık*'tı. Bu onu gülümsetti, eve dönmek için otobüs durağına doğru yavaşça yürürken bu iyi ruh hali devam etti. Otobüs yoluna devam ederken gülümsemesi soldu. Durağa vardığında, kasvetli ruh halini daha önce attığı bir palto gibi topladı ve tekrar üzerine geçirdi, düğmelerini sıkıca ilikledi, kalınlığını ve ağırlığını hissetti.

Ev asık suratlı bir sessizlik içindeydi. Ön kapıyı arkasından kapattı ve koridordan mutfığa doğru baktı. Akşam yemeği için hiçbir şey almadığını ancak o zaman fark etti.

Mark'tan mesaj gelene kadar saat neredeyse altı olmuştu.

Yola çıkıyorum. Balığı şimdi koyabilirsin.

Gerçeği görmek için kelimelerin arasını okumaya çalışarak kelimelere baktı. Ama orada değildi. Ethan'ın numarasını açtı ve bir mesaj tuşladı.

Nereye gitti?

Parmağını gönder seçeneğinin üzerinde gezdirdi, sonra sinirli bir homurtuyla göndermek yerine sildi. Pazartesi gerçeği öğrenmek için yeterli zaman olacaktı. O zamana kadar, solmaya yüz tutmuş, gevrek bir umut ipliğine tutunabilirdi.

* * *

Mark döndüğünde oturma odasında idi. Sahneyi hazırlamak, rahat, kaygısız ve derisinin içinde mutlu görüldüğünden emin olmak uzun zamanını almıştı. Giydiği kot pantolon ve gömleği çıkarıp en sevdiği pijamalarını giymişti. Drew'un bir önceki yıl Noel hediyesi olan bu pijamalar pembe, fırçalanmış pamuklu ve penguen desenliydi. Ayaklarını çıplak bırakmıştı - bunun onu daha genç gösterdiğini düşünüyordu.

Genellikle Kindle'ında okurdu ama ciltsiz bir kitap daha iyi görünüyordu. Kitaptan rastgele bir tane seçti ve kanepeye yerleşti, ayaklarını uzattı, başını bir mindere yasladı. Çoğunlukla, sayfadaki kelimelere hiçbir şey fark etmeden bakıyor, ara sıra kendini gerçekten okuduğuna ikna etmek istercesine bir sayfa çeviriyordu. Bazen gözlerini kapatıyor, ama kapattığında Mark ile isimsiz bir aşüftenin birlikte oynadıklarını, çıplak tenlerinin kocaman bir yatağın etrafına dizilmiş sayısız mumun ışığında parladığını görüyordu.

Ön kapının açıldığını, adamın ayakkabılarının deri tabanlarının koridor boyunca mutfığa vurduğunu ve ardından sessizliğin geldiğini duydu. Hayalinde, onun mutfak kapısında durduğunu gördü, yemek pişirmekle meşgul olduğunu görmemenin şaşkınlığı içindeydi

Akşam yemeği için bir şeyler. Daha yavaş adımlarla oturma odasının kapısına doğru ilerledi, kapı koluna bastığında tıkırdadı.

O zaman bile numara yapmaya devam etti, adam ona seslendiğinde irkilerek başını kaldırdı. "Mark! Tanrım, özür dilerim, geldiğini duymadım. Kitabı kapattı ve göğsüne yasladı. "Çok güzel bir kitaptı, hikâyenin içinde tamamen kayboldum.

"Doğru.

Herhangi bir ipucu bulmak için adamın yüzünü, tüm tavırlarını inceledi. Yıllardır her iş gününde görmediği bir şey yoktu. Biraz yorgun ve biraz da dalgın görünüyordu. Belki de bu ilişki fikri tamamen onun hayal gücüydü? Bu aptal boş yuva sendromu, onun için yeni bir mantıksızlıkla davranmasına ve düşünmesine neden oluyordu. Uzandığı bir pipetti, ona tutundu, onu yukarı çekerken ona sarıldı, gülümsemesini ve sesini aydınlattı, ayağa kalkıp ona doğru geçerken neredeyse adımlarına bir sıçrama kattı.

"Sonuçta balık alamadım. Bir elini onun göğsüne koydu. Ona yaklaştığında her zamanki kokusu, tercih ettiği odunsu tıraş losyonu çarptı yüzüne. Daha da yaklaştı, elini yüzüne doğru kaydırđı ve eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. Kim bilir ne zamandan beri kullandığı vişne aromalı dudak kremi tadındaydılar. Her şey her zaman olduğu gibiydi. Dönmek, koridorda dans etmek, buzdolabına atlamak ve kutlamak için bir şişe şarap çıkarmak istedi. Bunun yerine elini onun yanağına dayayarak öylece kaldı. "Değişiklik olsun diye paket servis alırsınız diye düşünmüştüm. Adam kaşlarını kaldırdığında şaşırmadı; yıllar boyunca paket servisler hakkındaki hislerini açıkça ortaya koymuştu. Hayranı değildi. "Yirmi birinci yüzyıla katılmam gerektiğini düşündüm," dedi, "bu yüzden bir Just Eat hesabı açtım.

Güldü, kızın elini tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu. "İyi fikir. Ne istersen sipariş et; benim için sorun değil. Geri adım attı ve merdivenlere yöneldi. "Ben takım elbisemi çıkarayım.

Herhangi bir gün gibi. Normaldi. Her şey normaldi. Duşun uğultusunu duyduğunda bile kendine bunu söylemeye devam etti. O sabah duş almıştı. Özellikle sıcak bir gün değildi, öyleyse neden tekrar duş a ihtiyacı vardı? Utancını mı temizliyordu?

İyimserliğinin yumurta kabuğundan ince cephesi çatladı. Umut sıvasıyla onu yerinde tutmaya çalıştı, Hint yemeği siparişı vererek kendini meşgul etti, sonra bardakları, çatal bıçakları çıkardı ve tabakları ısıtmak için fırına koydu. Masayı kış bahçesine kurmayı düşündü. Bu

mumları söndürüp yakmak sadece saniyeler alırdı; Mark aşağı indiğinde hoş bir sürpriz olurdu.

Dolapta yeni çay lambaları vardı. Paketi çıkardı, sonra da kibritleri aradı. Geçenlerde kullandığı kutuyu bulamadı - onu atmış mıydı? - Koridora çıktı ve salondaki masanın çekmecesini açtı. Her türlü ıvır zıvır için genel bir çöplük olarak kullanılıyordu. Sürekli temizlenmesine rağmen, birkaç gün içinde sihirli bir şekilde kendini yeniden doldurma yeteneğine sahipti. Şansı yaver giderse, içinde bir kutu kibrit olabilirdi. Elini çekmecenin kulpuna dayamıştı ki merdivenlerden aşağı süzülen bir sesin belli belirsiz tınısını duydu. Başını eğerek dinlemeye çalıştı, sonra yavaşça merdivenlere doğru ilerledi ve her seferinde dikkatli bir adım atarak yukarı çıktı.

Sahanlıkta o kadar uzun süre sessizlik oldu ki, hayal görmüş olabileceğini düşündü ve aptallığı yüzünden gözlerini tavana kaldırdı. Ses tekrar geldiğinde bir basamak inmişti. Kaynağa yaklaşmıştı ama yine de sesin tam olarak hangi odadan geldiğini tespit etmesi birkaç saniye sürdü. Banyo.

Kapıya doğru yaklaştı, saçlarını geriye itti ve kulağını kapıya dayadı. Mark'ın sesi. Duruyor ve başlıyordu. Cep telefonu ile konuşuyordu. Biriyle sohbet ediyordu. En ufak bir şüphesi varsa diye, bunun bir iş görüşmesi olmadığını söyleyen kahrkahrı duyduğunda elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Tanıdığı bir kahrkahrıydı bu; seviştikten sonra, birbirlerinin terli kollarına sarılmış yatarlarken, saçma sapan konuşurlarken ve şimdi bir başkasıyla paylaştığı kahrkahrın aynısını atarken kullandığı kahrkahr.

Kapıya ne kadar bastırırsa bastırsın, kelimeleri seçemiyordu. Önemli değildi. Resmin tamamını görmek için tüm noktaları birleştirmeniz gerekmiyordu.

Sürünerek uzaklaştı, merdivenlerden aşağıya, kış bahçesine geri döndü. Çay lambası paketi masanın üzerinde durmuş, onunla alay ediyordu. Onları dolaba geri koydu, sonra kapadı, açtı, daha sert kapadı, sonra kulakları gürültüden çınlayana kadar tekrar tekrar sertçe kapadı.

Mutfak kapısı pat diye açıldı, Mark üzerinde bir boxer şort, ıslak saçları diken diken, gözleri tanımlayamadığı bir duyguyla kocaman açılmış bir şekilde orada duruyordu. Kapı açıldı, parmakları kolun etrafında kıvrılmıştı.

"Ne oluyor, Susan?

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama birden elinde bir bıçak belirdi. Mark bıçağa baktı, yüzünde çeşitli duygular uçuştı, sonra elini kaldırıp bıçağı göğsüne, eskiden kalbinin olduğu x işaretli noktaya sapladığında şaşkınlığa kapıldı. Kan fışkırması şaşırtıcı derecede soğuktu; elinin üzerinden fışkırdı, sonra garip bir şekilde buz küplerine dönüşerek yere düştü ve yerde sıçrayan kırmızı cam parçalarına dönüştü.

Gözlerini kapattı ve görüntü kayboldu. Gözlerini açtığında, adamın küçümseyen bakışlarını yakaladı ve kapıyı bu kez nazikçe kapattı. "Mandal sıkışmıştı. Kuşkusuz saçma olan açıklamasına onun tepkisini görmek ya da duymak için beklemedi. Mutfağa geçerek dolabı açtı ve şarap bardaklarını çıkardı. Bardakları tezgâhın üzerine koyarak, "Duş mu aldın?" diye sordu.

Evet, öğleden sonrayı metresimle geçirdim ve yaptığımız muhteşem seksin kokusunu almanızdan korktum. Tanrım, o çok ateşli, beni deli ediyor.

"Ne? Kadın irkilerek ona baktı.

Mark kaşlarını çatı. "Sen iyi misin? Dalgın görünüyorsun. Şortunun kemerini çekti. "Zor bir günün ardından bir düşün beni rahatlatabileceğini düşündüm.

"Evet, doğru.

"Gürültüyü duyana kadar çalışıyordu. Gidip üzerime bir şeyler giyeyim. Yemek yolda mı? Bir tepside yiyebiliriz; bu akşam bir film var, izlemek isterim, tamam mı?

Konuşurken bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. Boynundan aşağı su damladı. Köprücük kemiğinin üstündeki çukurda oyalandı. Ona gitmek, suyu yalamak, ona sürtünmek, onu kendisininmiş gibi işaretlemek istiyordu. Bu özlem neredeyse karşı konulmazdı. Elleri şarap kadehlerine o kadar sıkı sarılmıştı ki, kırılmadıklarına, kesmediklerine, kanamadıklarına şaşırdı. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diye mırıldandı. Gözlerini onun bedeninden, düşüncelerini de tereddüt etmediği, ne düşündüğünü anlaması için bir gülümsemenin yeteceği zamanlara ait anılardan uzaklaştırdı. Tek gereken buydu. "Birkaç dakika içinde burada olur. Bardakları bıraktı ve buzdolabını açmak için döndü, Mark'ın ayak seslerini duyana kadar yüzünü buzdolabına gömdü.

Adam aşağı indiğinde, on dakika sonra, yüzünün iyi bir versiyonunu oluşturmuş, gözlerini genişletmiş, ağzını bir

bir gülümsemeye benziyordu. Göz hizasındaki mikrodalga fırının kapağındaki yansımaları kontrol etti ve arkasından bakan yüzle irkildi. Bir taraftaki pencereden ışık geliyordu. Yüzünün yarısını aydınlatıyor, diğer yarısını yarı karanlıkta bırakıyordu. Baktıkça, karanlığın sürünerek ışığı söndürdüğü gibi çılgınca bir hisse kapıldı ya da belki de sadece böyle hissediyordu.

Ani bir ses patlamasıyla nefesi kesildi ve yansımasına doğru döndü.

"Özür dilerim! Ses daha kabul edilebilir bir seviyeye indiğinde Mark oturma odasından bağırdı. Gözlüklerini takmadığında kumandayı düzgün göremiyor ve sık sık yanlış düğmeye basıyordu. Bazen yanlış kumandaları kullandığı bile oluyordu. Bu durum Susan'ı eğlendirir ve Drew'un gözlerini sevgiyle devirmesine neden olurdu. Şimdi Drew gitmişti ve artık hiçbir şey komik görünmüyordu.

Kapı zili paket servisin geldiğini haber veriyordu. Mark televizyonun üzerinden "Ben bakarım," diye bağırdı. Sonraki birkaç dakika kapların dostça açılmasıyla ve kapak üstüne kapak çıkarılırken çıkan sözsüz zevk sesleriyle geçti. Susan fırından tabakları aldı ve her tepsiye birer tane koydu.

"Dikkatli ol, biraz sıcaklar," diye uyardı. Her şeyden biraz alarak kendine yardım etti. İstedikinden fazlaydı, muhtemelen yiyebileceğinden de fazlaydı ama Mark'a iyi olup olmadığını sorması için bir neden vermek istemiyordu çünkü sorarsa kendini tutabileceğinden emin değildi. Kelimeler patlayacaktı, acı dolu bir akış.

"Bu iyi bir fikirdi," dedi tabağına yiyecekleri yığarken. Üzerine sarımsaklı nan ekmeğini dengeledi. "Bu bana yeter.

Oturma odasında gözden kayboldu ve Susan'ı kartonların kapaklarını yerine takmakla baş başa bıraktı. Yarına yetecek kadar vardı; bu onu yemek pişirmek zorunda kalmaktan kurtaracaktı.

Film, *The Godfather*, yıllar önce izlediği ama Mark'ın bir şekilde kaçırdığı bir filmi. "Tekrar izlemenin sakıncası yok," dedi ve filmi başlatmak için kumandayı televizyona doğrulttu.

'Hayır, sorun değil. Tekrar izlemek için yeterince iyi.'

Bu aynı zamanda bir şeyleri kaçırma endişesi olmadan düşüncelerine dalabileceği anlamına geliyordu.

Her neyse, uygun değil miydi... o kadar lanet, inanılmaz derecede mükemmel değil miydi... bir grup ahlaksız, aldatan, yalancı adam hakkında bir film izlemek istemesi.

OceanofPDF.com

Baba uzun bir film. Bir saat sonra, tabağındaki yemeklerin kokusu Susan'ın midesini bulandırmaya başlamıştı. "Bir tuvalet molasına ihtiyacım var," dedi uzaktan kumandaya uzanarak.

"Ben yaparım. Elinden kaptı. Sanki filmi kaybetmeden durdurmak için düğmeye basmaktan acizmiş gibi. Sanki kumandanın kralı oymuş gibi.

"Peki," dedi ayağa kalkarak. Tepsisini yerde bırakmıştı. Her şeyi, tabakları, çatal bıçakları ve çeşnileri tek bir tepside birleştirmesi sadece birkaç saniyesini aldı. Tembel bir adamın yükü. Mark'ın yardım teklif etmediğini fark etti ve kapıyı açmak için bir elini serbest bırakmak üzere tepsinin bir ucunu kalçasına dayarken kaşlarını çattı. Eskiden yapardı, değil mi? Yoksa geçmişe kalın, pembe gözlüklerle mi bakıyordu?

Mutfakta, tabağındaki yenmemiş kuzu etini sıyrarak kaba geri koydu ve buzdolabına yerleştirdi. Bir haber spikerinin kasvetli sesi açık kapıdan oturma odasına doğru süzülüyordu. Mark haberleri takip etmekle yetinecekti. Geri dönmek için acele etmesine gerek yoktu. Acele etmedi, çeşitli kartonların kapaklarını kapattı, buzdolabında her şey için yer buldu ve bir kez daha aldığı onca lanet peynirle ne yapacağını düşündü.

Belki Mark hala açtır.

Oturma odasının kapısında durdu. "Biraz peynir ve kraker ister misin?

"Elbette," dedi ona bakmadan.

Ne çok peynir var. Mumlu kâğıdı açmak için makas kullanarak bir avuç dolusu paket çıkardı. Her birinden birkaç dilimi Mark için bir tabağa, birkaç ince dilimi de kendisi için ayrı bir tabağa koydu. Bir kutu kraker çıkarmak için dolabı açtı, hiç kraker göremeyince şaşkınlıkla baktı. Belki de onları her zamankinden farklı bir yere koymuştu, farklı şeyler yaparak kendine meydan okuyordu. Yapılacak aptalca bir şey, diye düşündü başını sallayarak bir başka dolabı açarken, sonra bir başkasını ve bir başkasını. Her dolap açılıp arandı, sonra tekrar açılıp arandı. Öyle bir gürültü çıkarıyordu ki, Mark'ın araştırmaya gelmemiş olmasına şaşırdı.

Sonunda gerçeğe yüzleşerek tezgâha yaslandı. Peynir var ama kraker yok. Ne kadar aptaldı. Başının yan tarafına vurdu, sonra dondurucuda ekmek olduğunu hatırladı. İşe yarayabilirdi.

Drew dışında kimse ekmek yemiyordu ve ekmek donmuş bir blok halindeydi, tek tek dilimleri serbest bırakma çabalarına direniyordu. Geniş ağızlı bir bıçağa uzandı, keskin kenarını dilimlerin arasına soktu ve bastırdı. Beklediğinden daha çabuk serbest kaldı, metal granit tezgâha bir çırpıda çarptı, bıçağın ucu elinde bir çizgi çizdi.

Kan kesik boyunca köpürürken bakakaldı. Garip bir şekilde, bu ona daha önce Mark'ın boynundan akan suyu hatırlattı. Bu kez direnmedi ve kesiği ağzına götürdü, dilindeki metalik tat onu ağlattı. Ya da belki de ani acıydı.

Bir çekmeceyi açarak temiz bir çay bezi çıkardı ve eline sardı. Hala donmuş olan ekmek diliminin üzerine kan bulaşmıştı. Musluğu açtı, kanı duruladı, havlunun kenarıyla ekmeği kuruladı, sonra nemli, donmuş ekmeği tost makinesine koydu.

"Buyurun," dedi dakikalar sonra, tepsiyi sehpanın üzerine koyarken. Elindeki yara bandını fark ettiyse de yorum yapmadı.

Yanındaki şarap şişesinden Susan'ın yarısı boşalmış bardağını doldurdu. Susan şişenin neredeyse boş olduğunu fark etti. Kalanını kendi bardağına doldurdu. Yorum yapmadan ayağa kalktı, odadan çıktı ve bir süre sonra ikinci bir şişeyle döndü. Bir gecede bir şişeyi bitirmeleri alışılmadık bir şeydi; Susan onların ikinci bir şişe açtıklarını hiç hatırlamıyordu. Sadece ikisinin olduğu zamanlarda değil. Şimdi olduğu gibi.

Film oynuyordu. Bir elinde kadehle arkasına yaslandı, kucağında bir tabak kızarmış ekmek ve peynir vardı, arada bir kemiriyor, ağız dolusu şarapla yıkıyor, bittiğinde yeniden doldurmak için kadehini uzatıyordu.

Boş. Belki bu da yapabileceği başka bir değişiklikti. Şişeye vurmak. Acılarını boğmak, endişelerini uyuşturmak.

Kendini filme kaptırmış olan Mark'a baktı. Ya da öyle davranıyordu. Bu yüzden mi içiyordu? Endişelerini dindirmek ya da suçluluk duygusunu bastırmak için mi?

Film bittiğinde saat onu geçiyordu. İkinci şişe şarap da bitmiş, tabaklar boşalmıştı. Normalde ortalığı karıştırır, her şeyi toplar, düzeni sağlardı. O gece durdu, tabaklara ve bardaklara baktı ve neden zahmet ettiğini merak etti. Düzenli bir ev kadını olmak Drew'un ilk fırsatta evi terk etmesini engellememişti. Mark'ın bir ilişkisi olmasını da engellememişti. "Sabah ortalığı toplanırım.

Adamın ayağa kalktığını duyana kadar merdivenleri yarılamıştı. Açık kapı aralığından, bir elini başına dayayıp bastırmadan önce onun endişe verici bir şekilde sendelediğini gördü. Belki de şeytanları kaçırmaya çalışıyordu.

Onu kendi haline bıraktı ve odalarına doğru ilerledi. Gece hazırlıklarının rutini düşünmek için çok fazla alan bırakıyordu ve evin ölüm sessizliğinde kalbinin atışını duyuyor gibiydi. Bir zamanlar, önünde uzanan sevişmenin beklentisiyle atardı; şimdi ise korkuyla atıyordu.

Seks hayatları iyiydi, ancak uzun süredir birlikte olan birçok çift gibi onlar da rahat, neredeyse arkadaşça bir birlikteliğe sürüklenmişlerdi. Birlikte geçirdikleri ilk günlerde, aylarda, yıllarda, birbirlerinin bedenlerini keşfettikleri ve onlara zevk veren şeyleri denedikleri zamanlarda yaptıkları tangodan çok uzakta olan nazik bir vals.

Artık haftada bir kez, Cumartesi gecesi, yatakta misyoner pozisyonundaydı. Tatil günlerinde bu sıklık haftada iki ya da üç kereye çıkabiliyordu. Gecede bir kereden fazla asla. Ya da en azından uzun yıllar boyunca.

Ama hep cumartesi gecesi. O gece.

Keten çarşafı tenine karşı serindi. Her zaman çıplak uyurdu, öyleyse neden kendini bu kadar savunmasız hissediyordu? Belki de gerçekle yüzleşmenin bir sonucuydu. Artık zevk beklentisi değil, acı beklentisiyle birlikte acımasız, katı gerçeklik.

Parmağını elindeki sargının üzerinde gezdirdi. Biraz acımişti. Gençliğinde regl sancılarında çok çekmiş çoğu kadın gibi o da kendini yüksek bir acı eşiğine sahip olarak görüyordu. Fiziksel ağrı. Olabilirdi

Reçetesiz satılan ağrı kesicilerle hafiflemişti. Ama kafasını, kalbini delip geçen bu acının tedavisi yoktu.

Kabullenmek işleri kolaylaştırmadığı sürece. Kolaylaştıracağından emin değildi. Öyle olsa bile, henüz o noktada değildi. Hâlâ, hatırlayabildiği her cumartesi yaptığı gibi, adamın odaya girip yatağa onun yanına tırmanacağı ve onu kollarına alacağı umudu vardı. Birlikte hareket edeceklerdi ve bu o kadar iyi olacaktı ki, onu içinde, ait olduğu yerde, ona ihtiyaç duyduğu yerde hissettiğinde ağlayacaktı.

Adam yanına kayarken yatak hareket etti ve kadın bekledi, her zamanki dokunuşlarına hazırlandı, bir eli karnının üzerinden göğsüne doğru kaydı. Bekledi. Gelmeyince, çaresizlik içinde yan döndü, rutini tersine çevirdi, elini onun karnının üzerinde gezdirdi.

Farklı ama iyi olurdu.

Adamın eli kadının elinin üzerine kapandı, aşağı doğru inişini durdurdu ve göğsüne yaslanmak üzere yukarı kaldırmadan önce hafifçe sıktı.

"Çok fazla içtim, Sue. Ayrıca, harap oldum."

"Ah, doğru," dedi, sanki hiçbir şey değilmiş gibi, sanki bu sıradan hayatlarında sıradan bir şeymiş gibi. Sanki en ufak bir şekilde bile sıradan bir şey değilmiş gibi.

"Özür dilerim," dedi elini nazikçe sıkarak.

Sonra elini bıraktı, yan döndü ve birkaç dakika sonra, uykuya daldığını gösteren ağır, düzenli nefes alışını duydu.

Rüyasında *onu mu* görüyordu, her kimse artık? O anda Susan ondan öylesine büyük bir tutkuyla nefret ediyordu ki, onu zapt etmek için elini dişlerinin arasına sıkıştırıp acıyla ısırması, odanın içinde sekerek Mark'ı uyandıracak ve dehşet içinde ona bakmasına neden olacak iğrenç, acı sözlerin yüksek sesle dışarı çıkmasını engellemesi gerekiyordu.

Dişleri elinin etine ve kemiklerine bastırırken duyduğu acı onu odakladı. Çenesinin gevşeyip morarmış eti serbest bırakması uzun zaman aldı. Karanlığa bakıp uzun, kasvetli, boş bir gelecekte başka bir şey görmezken diğer eliyle ovaladı, derisindeki girintileri hissetti.

Bu kadını bulmadığı sürece.

Ve ondan kurtulmadıkça.

Mark ile ilişkim güzel bir şekilde geliyordu. Ona baskı yapmadım, ne zaman uygun olursa, öğle yemeği, kahve ya da sadece konuşmak için buluşmayı kabul ettim. Otele dönmedik. Elbette istiyordu, ama deneyimlerim bana bir erkeği istekli tutmanın daha iyi olduğunu öğretmişti.

Üçüncü buluşmamızda kahveden sonra 'Eve gitmem gerek,' dedim. 'Annem birlikte daha fazla zaman geçirmemizi istiyor. Bana karşı çok iyi davrandı; onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Yarın mı?

"Evet, isterseniz geç saate kadar kalabilirim.

"Yapardım. Uzandı ve elimi kendi eliyle kavradı.

Ama ertesi gün geldiğinde, arzudan neredeyse nefes nefese kaldığında, kötü haberi verdim. "Geç saate kadar kalamam. Bileğimi çevreleyen ince, altın saate baktım, adını çoktan unuttuğum eski bir erkek arkadaşımın hediyesiydi. "Annem beni akşam yemeğine çıkaracak. Elini uzattım, parmaklarımı hafifçe teninde gezdirdim. 'Seninle olmayı tercih ettiğimi biliyorsun. Beni kurtardın, biliyorsun. Gülümsedim, elini kaldırdım ve üzerine bir öpücük kondurdum. "Döndüğümde, annemin ayaklarımın üzerinde durmama yardım edeceğini ummuştum ama sen oldun Mark; boşanmadan sonra da bir hayat olduğunu anlamamı sağladın. Gözlerindeki çatışmayı gördüm. Engellenmiş arzu ve sözlerimin ona verdiği haz, her geçen gün daralıp gevşeyen geniş bir suçluluk duygusuyla yarışlıyordu. Yakında onu çekip çıkarabilecek, bir kenara atabilecektim. Yakında, ama henüz o noktada değildim.

Masanın altından uzanıp elini dizime koydu, parmakları elbisemin kenarını buldu, altında kıvrıldı, tenimin üzerinde uzandı. Neredeyse fikrimi değiştirip onu en yakın otele sürükleyecektim. Ama hâlâ o kancanın üzerinde kıvranıyordu; onu sıkıca yakalamam gerekiyordu.

"Kiralamak için uygun bir yer bulduğumda daha özgür olacağım ve sen de ara sıra uğrayabileceksin. Sakin ol, baskı yapma. Üzerinde bulunduğu ipin tamamen esnek olduğuna inanmasına izin veriyordu. İsteddiği kadar esneyebileceğine. En büyük balıklar nazıkçe ve yavaşça sarılırdı. Ve sonra yakalanmış olarak kaldılar.

* * *

Uzun süreli bir kiralama yapmak istemedim, bu yüzden bir Airbnb dairesi bulmak mantıklı geldi. Çok fazla seçenek vardı ve tam olarak istediğimi bulmam uzun sürmedi. The Grove'da, Mark'ın ofisine beş dakikalık yürüme mesafesinde iki yatak odalı, iki banyolu bir daire. Otoparka bakmasına rağmen en üst kattaydı ve küçük balkonundan Yüzen Liman'ı görebiliyordum. Mutfak çok küçüktü ama zaten çok fazla yemek yapmayı planlamamıştım.

Cumartesi gününden itibaren müsaitti, yani boş bir günüm vardı. Annemin sevimsiz evinde oturabilir ya da Ivan'ın evine gidip çamaşır yığınıyla uğraşabilirdim. Yarışma yok. Bu bana Airbnb'nin oldukça yavan dekoruna şık bir hava katmak için birkaç şey alma fırsatı da verecekti.

Windsor'da bir gece kalmak yerine Thornbury'den erken ayrıldım. Evliliğimiz boyunca paylaştığım Ivan'ın evi ailesinden miras kalmıştı. On sekizinci yüzyıldan kalma bir malikâne olan ev, ön kapıdan ön kapıya uzanan dolambaçlı bir araba yolu ile bir dönümlük bir arazi içinde yer alıyordu. Aslında evin etrafı yüzlerce dönümlük park ve tarım arazisiyle çevriliydi ama yıllar geçtikçe veraset vergisi ve diğer çeşitli maddi sıkıntılar bazı kısımların satılmasını gerektirmiş, sonunda geriye sadece ev ve bir dönümlük bahçe kalmıştı.

Bir buçuk saatten biraz fazla süren bir yolculuktan sonra vardım ve kapıya yanaşım. Eskiymiş ve elektrikli değildi. Değiştirmesi için Ivan'ın başının etini yemiştim ama bana dehşetle bakmıştı. Sanki parmaklarından birini kesmesini istemişim gibi, "Bu kapı yüz yıldan daha eski," demişti.

Eski ama pek de çekici değildi ve özellikle de yolculuğumun son yirmi dakikasında yağmaya başlayan hafif yağmurda açılması tam bir baş belasıydı. Arabayı geçirebilmem için kapının her iki tarafının da açılması gerekiyordu. Arabaya geri döndüğümde, yağmur hafif ceketimi ıslatmış, saçlarımı fare kuyruğuna çevirmiş ve ruh halimi ciddi şekilde bozmuştu. Kapıyı açık bırakarak çukurlu, dolambaçlı cadde boyunca eve doğru sürdüm. Esinti artmış, yağmur gök gürültülü bir tufana dönüşmüştü ve hızla giderken bile ön cam silecekleri temizlemek için mücadele ediyordu.

Neyse ki arabayı ön kapıya yakın bir yere çekebildim. Anahtarlarım hâlâ yanımdaydı ve arabadan inip verandadaki sığınağa doğru koşarken elimdeydiler.

Rüzgârın sürüklediği yağmur sırtıma vururken 'Kahretsin,' diye mırıldandım. Lanet kapı gibi kilidi de eskiydi ve anahtarı çevirmek için hep zorlanıyordum.

"Çok sabırsızsın," diye ısrar etmişti Ivan. 'Eski şeyler biraz incelik ister.

Bunun komik olduğunu düşünmüştü. Başlarda. Ama bu, hamile kalamamamdan ileri yaşıma sorumlu tutmaya başlamasından önceydi. Bu bana hep iki nedenden dolayı ironik gelmiştir: Ben onun düşündüğünden altı yaş daha büyüktüm ve o da benden otuz yaş daha büyüktü.

Sonunda anahtar kilidin içinde döndü ve kapıyı iterek açtım.

Ahşap panelli giriş holüne adımımı atar atmaz otomatik olarak titredim ve yağan yağmura karşı kapıyı arkamdan kapattım. En sıcak günde bile soğuk bir odaydı ve her zaman rutubet kokardı. Ancak şimdi, rutubetten daha kötü bir şey burnumu kırıstırıyordu.

Meşe bir merdiven yatak odasının zeminine kadar yükseliyordu. Orada yaşadığım bir yıl boyunca birkaç kez güve yemiş merdiven yolluklarına takılıp düşmüştüm. Ama geçen yüzyılın başlarında özel olarak elde dokunmuştu, bu yüzden söküp atmak ve yerine daha güzel bir şey koymak yerine, onunla beslenen böcekleri tedavi etmek için ara sıra ilaçlanıyordu.

Neyse ki, akıl sağlığım için, su tesisatı yıllar içinde iyileştirilmişti ve banyolar modern ve iyi tasarlanmıştı. Mutfak da öyle.

"Kahretsin! Çamaşırlarımın içinde olduğu çanta arabanın bagajındaydı. Merdivenlerden yukarı baktım. Tesislerini kullanmadan önce yukarı çıkıp Ivan'a merhaba demenin kibarlık olacağını düşündüm. Eğer şanslıysam, ben aşağı inene kadar yağmur dinmiş olurdu.

Yakında eski kocam olacak adam -Mark'a tam olarak yalan söylememiştim ama tam olarak boşanmamıştık- tam da onu bulmayı beklediğim yerdeydi. Kapıyı açmadan önce hafifçe çaldım. "Merhaba," dedim.

Bana baktı, onu seksi gösterdiğini düşündüğü o aptal gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. O zaman da işe yaramamıştı, şimdi de kesinlikle işe yaramıyor. Mark benim geleceğimdi. "Birkaç şey almam gerekiyor ve sakıncası yoksa çamaşır makinesini kullanmak istiyorum.

Onunla sohbet etmek için mümkün olduğunca az zaman harcadım. Hiçbir zaman eğlenceli bir konuşmacı olmamıştı. İhtiyacı olduğunu düşündüğü tek kelime paraydı; paranın her şeyi satın aldığını düşünüyordu. Ve bir süre için haklıydı.

Alt katta, ön kapıyı açıp dışarı baktığımda yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Çamaşırlar kendiliğinden içeri girmeyecekti. Çılgınca bagajı açmaya koşarken ciyakladım, gözlerime su sıçradı. Çantayı aldım, bagajı kapattım, sonra da hızla içeri girdim.

"Lanet hava!

Çamaşır makinesi devasa bir makineydi, Ivan eski gibi büyük olanın daha iyi olduğu düşüncesiyle çalışıyordu. Tabii kadınlar hariç. O zaman genç ve incedi. Ve seksi.

Onu ve aptal fikirlerini kafamdan silkeledim ve hassas döngüyü çalıştırmaya başladım.

Zaman alacaktı ama acelem yoktu. Kahve yaptım ve sosyal medya hesaplarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Saplantılı değildim; günde bir ya da iki kez çoğu insanın paylaştığı saçmalıkları yakalamak için yeterliydi. Zaman geçirmeme yardımcı oluyordu.

Çamaşır makinesi kalan süreyi geri sayımla gösteriyordu. On dakika. Bu süreyi daireyi biraz güzelleştirmek için bir şeyler toplamak için kullanacaktım.

Ivan kontrole gelmeyecekti ama zaten değerli eşyalarından herhangi birini aşırımandan korkmuyordu. Duvarlardaki eski tablolar, raflarda ve şöminelerde dolaşan porselen figürler, çömlekler ve vazolar. Hepsi bu eski mozoleye yakışıyordu; Airbnb'de ya da gelecekte yaşayacağımı düşündüğüm herhangi bir yerde korkunç derecede yersiz görünürlerdi. Örneğin Mark'ın süper modern evinde. Uygun bir şeyler bulmak için odaları dolaşırken bu düşünceye gülümsedim.

Birkaç şamdan buldum. Ağır camdılar, eskiydiler, hatta antika bile olabilirlerdi, ama güzel yapılmışlardı, neredeyse

Modern. Ivan onları özlemezdi. Windsor Kalesi 1992'deki yangında çok ağır hasar gördüğünden beri mumlardan korkuyor ve hiçbirinin kullanılmasına izin vermiyordu. O yangının sorumlusunun mumlar olmaması önemli değildi; değerli evinin başına da böyle bir şey gelebileceğini kafasına yerleştirmişti.

Ona bu çirkin çöplüğün başına gelebilecek en iyi şeyin bu olacağını söyleme isteğine karşı koydum. Her yeri yakıp yıkmak, büyük ve modern bir ev inşa etmek. Yüzme havuzlu belki. Ve bir ev sineması. Belki evde bir spor salonu. Bunu söylememiştim, hatta yığının kendim ateşe vermeyi bile düşünmemiştim. Evliliğimizin uzun sürmeyeceğini fark etmeseydim bunu yapabilirdim.

Hizmet odasına döndüğümde, nemli çamaşırları kurutucuya koydum, doğru sıcaklıkta olup olmadığını kontrol ettim ve çalıştırdım.

Almak istediğim başka bir şey yoktu. Biraz nevresim ve havlu. Bir şişe viski, bir votka, birkaç şişe şarap. Çok içen biri değildim ama Mark'ın içkiyi sevdiğini fark etmiştim. Balkonda oturup Bristol'a bakabilir ve viskimizi yudumlayabilirdik.

Her şeyi ön kapının yanına bıraktım ve mutfağa geri dönmek için döndüğümde mırıldanıyordum. Üst kattan gelen bir ses beni adımlarımın ortasında durdurdu. Orada yaşarken eski evin gıcırtilarına ve iniltilerine alışmayı asla başaramamıştım; aniden ortaya çıkarlar, bazen ürkütücü bir gürültüyle korkudan irkilmeme neden olurlardı. Çıkardığı seslere alışkın olan Ivan gülerdi. İlk, aşk dolu günlerde eğlenerek, daha sonra alaycı bir şekilde, küçümseyerek.

Durduğum yerden yatak odasının kapısını görebiliyordum. Hâlâ kapalıydı. Beni içkisini çalarken yakalamaya gelmeyecektir.

Almaya değer başka bir şey kalmayınca mutfağa döndüm ve kurutucudaki giysilerimi çıkardım.

İşte bu kadar. Saate baktım. Neredeyse öğlen olmuştu. Eve dönüp toparlanmak ve ertesi sabah erkenden yola çıkmaya hazırlanmak için bolca zaman vardı. Airbnb'nin sahibi saat onda anahtarlarla birlikte hazır olacağına söz vermişti. Mark öğleden sonra etrafı arayacaktı. Daireyi vaftiz edeceğimize şüphe yoktu. Hatta belki iki kez. Ne de olsa iki yatak odası vardı.

Ivan'a veda etmek için yukarı çıktım. "Çamaşırlarımı yıkamama izin verdiğin için teşekkürler. Cevap vermedi. Hoş olmayan bir koku beni vakur bir şekilde geri çekilmeye zorladı. Ben gittiğimden beri kendini biraz salmıştı. "Bir hafta içinde tekrar ararım, nasıl olduğuna bakarım. Ve el sallayarak oradan ayrıldım.

Ön kapıyı açtığımda hala yağmur yağıyordu. Bagajı kullanmak yerine her şeyi arabanın arka koltuğuna boşalttım, kapıyı kapatırken tepemdeki oluktan bir damla su düşerken yüksek sesle küfrettim. Boynumdan aşağı ve göğüslerimin arasından aktı.

Ön kapıyı kapatmaya gittiğimde hâlâ küfrediyordum. Yağmur yağdığında bu her zaman daha büyük bir sorun olurdu. Ivan'a göre ahşap şişiyordu. Bana göre bu, PVC için açık bir argüman oluşturunuyordu ama o bunun evin cazibesine katkıda bulunduğunu düşünüyor gibiydi.

Kapıyı kapatmaya çalışmamın çekici bir yanı yoktu. Kapı kolunu tuttum ve birkaç kez çarptım, yağmurun ceketimi tekrar ıslattığını hissettim. Tekrar çekip kapatmaya çalıştığımda elim kaydı ve kapıyı aralık bırakmak çok cazip geldi. Yağmurun giriş holünü ıslatmasına, lanet olası evi boğmasına izin vermek.

Neyse ki üçüncü seferde şansım yaver gitti ve sanki başından beri benimle dalga geçiyormuş gibi kapandı. Sınırlı sabrımın sonuna yaklaştığımı fark etmiş olmalı.

Sürücü koltuğunda ıslak ceketimi çıkardım, kuru bir parçasını saçıma ve yüzüme sürdüm, sonra motoru çalıştırdım ve garaj yolundan geri döndüm. Şiddetli yağmur çukurları doldurmuş, onlardan kaçınmayı imkânsız hale getirmişti ve araba birbiri ardına çukurlara çarptıkça sarsılıyor ve yalpalıyordu. Arka koltuktaki şişeleri sabitlememiştim ve üçüncü çukura çarptığımda, bir şişenin diğerine çarparken çıkardığı belirgin ve uğursuz sesi duydum.

"Kahretsin!" Durdum, emniyet kemerimi çözdüm ve hasarı görmek için döndüm. Gürültü vardı ama neyse ki hasar yoktu. Şişeleri ayırdım, böylece yol boyunca birbirlerine çarparak beni çıldırtmayacaklardı. Arabayı tekrar çalıştırdım, kapılardan geçerken zar zor yavaşladım ve kapıları arkamda açık bıraktım.

Ivan anlayacaktır.

Sevgili annem o akşam evdeydi. Ben odamda kalırken onun mutfakta dolaştığını, aşağı inmeden önce sessizliği beklediğini duydum. Küçük, derme çatma yemek odasında oturmuş, hâlâ ısrarla 'çayım' dediği şeyi yiyordu. Artık bana hiçbir şey ikram etmiyordu. Sanki gerçekten orada değilmişim gibiydi. Tam da onun sevdiği gibi.

Elimi kapının çerçevesine dayamış, yemeğinin üzerine eğilmiş otururken ona bakıyordum.

'Sabah taşınacağım,' dedim.

Annem başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmadan sadece başını salladı. Alışık olmadığım bir ağrı çarptı yüzüme; kolumu göbeğime dolamama neden olacak kadar keskin bir ağrı. Bana nereye gittiğimi sorsaydı gülerdim, belki alay ederdim, çenemi kaldırır ve ona bilgi vermeyi reddederdim. Ama o sormadı. Umursamadı. Arkamı gördüğüne sevindi. Çünkü ben belaydım. Hep öyleydim, hep öyle olacaktım.

Yemeğine geri döndüğünde, kolum hala karnımı kavırıyor, gözlerim aptalca yaşlarla doluyor, sözsüzce döndüm.

O gece eşyalarımı topladım ve sabah her şeyi koridora indirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, annem çoktan gitmişti. Bana şans dilemek ya da adres bırakmamı istemek için bir mesaj bırakmamıştı. Her şeyi arabaya yerleştirdim, ağır çantayı bagaja koyarken bir çiviye takılınca yüksek sesle küfrettim. Dehşet içinde baktım. Eğer kesmezsem, bir yere takılacaktı.

daha da bozulabilir ve canım çok yanabilir. Manikür setim vardı ama kutulardan birinin içindeydi.

Kırık parçayı ısırdım, tükürdüm, sonra parmağımı pürüzlü yüzeyde gezdirdim. "Lanet olsun," diye mırıldandım ve eve geri döndüm. Annemin tuvalet masasının üstünde deri bir kılıf içinde duran bir manikür seti vardı. Onu bir kez kullanmıştım ama beni yakalamış ve bir daha asla kullanmamam gerektiğini öğretmişti.

Şimdi kullanırdım; belki de yanımda götürürdüm. Yatak odasına ulaşır kapıyı açmak için tokmağı çevirdiğimde, kilitli olduğunu görünce şaşırarak bu çocukça düşünceye gülümsedim. Ben orada yaşarken kilitli değildi. Çocuğu sevmemiş ve yetişğine güvenmemişti.

Vazgeçebilirdim. Sadece takılmış bir çiviymiş ama odayı kilitleme kararı ilgimi çekti. Bir adım geri çekildim ve etrafıma bakındım. Anahtarı kapının üstüne koymak çok basit olurdu ama yakınlarda bir yerde olmalıydı.

İniş halısı eskiydi, yer yer yıpranmıştı. Anahtarı halının bir köşesinin altına sıkıştırdığı yeri bulmak sadece birkaç saniye sürdü. Anahtarı aldım ve kilide soktum.

Şatafatlı, çiçekli duvar kâğıtları ve iğrenç bir şekilde birbiriyle çelişen halısıyla yatak odası yıllar boyunca hiç değişmemişti. Babamla paylaştığı çift kişilik yatağı da aynı donuk, altın renkli örtü kaplıyordu. Taşındığımızda bunu neden yanımda getirdiğini merak etmişim. O zaman bile babamın döneceğini mi ummuştu?

Kapının yanındaki köşede duvara dayalı bir kriket sopası duruyordu. Babama aitti ama duygusal bir nedenle değil, annemin değerli eşyalarını çalmak için eve giren olursa diye savunma amacıyla saklanmıştı. Gerçek şu ki, yerel serserilerden herhangi biri, tehditkâr bir şekilde kaba olmasıyla ün salmış bir kadından uzak duracak kadar akıllıydı.

Manikür setinin her zaman saklandığı tuvalet masasına geçtim.

Ama orada değildi. Sinirle dağınık yüzeye baktım. Nereye koymuştu ki? Diz boşluğunun her iki yanında üç çekmece vardı. Onlardan birinde olmalıydı. İlkini çekip açtım. Her türlü eşyayla doluydu. Sağ tarafta çeşitli finansal kurumlardan gelen mektuplar ve ekstreler vardı. Mali durumuyla ilgilenmiyordum ama yine de şöyle bir göz gezdirdim ve oldukça varlıklı olduğunu görünce şaşırmadım.

Çekmecenin arkasına ulaşmıştım ve onu kapatıp bir sonrakini denemek üzereydim ki gözlerimin açılmasına neden olan bir şeyle karşılaştım. Onu çıkarıp baktığımda önce şaşırdım, sonra şok oldum, sonra da hissizleştım. Onu ceketimin cebine koydum, manikür setini aramaktan vazgeçtim ve çekmeceyi ve yatak odasının kapısını arkamda açık bırakarak odadan çıktım.

Daireye gitmek için hâlâ çok erkendi. Arka koltukta bavullar varken arabayı herhangi bir yere bırakma riskini göze alamazdım, bu yüzden Grove otoparkına gittim ve Yüzen Liman'ı seyrederek oturdum, keşfettiklerimi düşündükçe başım dönüyordu.

Saat tam 10'da cep telefonum Airbnb sahibinden beni içeri almak için orada olduğunu bildiren bir mesajla bipledi. Otoparkta olduğumu söylemek için cevap verdiğimde, beni karşılamak için karşıya geçti ve her şeyi daireye taşımam için nazıkçe bana yardım etti. Zayıf, sıırım gibi bir adamdı; görüldüğünden daha güçlü olduğunu umuyordum.

"Ağırlar," diye uyardım onu. Özellikle de tüm içki şişelerini bunlardan birine koyduğumdan beri.

Birini kaldırdı, sonra başını salladı. 'Haklısın, onları teker teker asansöre götüreceğim. Sen burada kal.

Hâlâ son vahyi sindirmeye çalışırken, organize olmaktan çok mutluydum. "Bu son mu?" diye sordu birkaç dakika sonra.

Arabanın içine uzanıp bir çanta ve el çantası aldım. "Artık hepsi bu kadar.

Dairenin karşısındaki koridorda açılan asansör, valizlerin indirilmesini kolaylaştırdı. Dakikalar sonra, oturma odasında bir yığın halinde duruyorlardı. Ev sahibi bana anahtarları ve bir dosya uzattı. "Bilmen gereken her şey burada," dedi kırık tırnağıyla dosyanın kenarına dokunarak. 'Cep telefonu numaram burada. Herhangi bir sorun olursa beni ara. Eğer cevap vermezsem, mesaj bırakın ve size geri döneyim tatlım.

Bu beni gülümsetti. 'Eminim her şey yolundadır. Yardımlarınız için teşekkür ederim; çok naziktiniz.

Başını salladı. 'Kusura bakmazsanız, biraz nezakete ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz. Kendine iyi bak. Hayat zor olabilir.

Nadiren şaşırdım, insanlar beni nadiren şaşırtırdı ama bir önceki akşam beni vuran aynı acıyla aniden sarsıldım. Bu muydu acaba? Kirli, kırık tırnaklı bu yabancı tarafından bana söylenen sözler, annemin bana söylemiş olmasını umduğum sözler miydi? Aptalca.

Bunca zaman sonra beklentilerimin olması. Keşfettiğim şey karşısında daha aptalca.

Meşgul olmak en iyisi. Sonraki birkaç saat boyunca her şeyi iki yatak odasındaki gardıroplara ve şifonyerlere yerleştirdim. Kısa süre önce aldığım cam şamdanları açtım ve sahte şöminenin üzerindeki şöminenin bir tarafına yerleştirdim.

Üç bavul boşaldığında, Rus bebekleri gibi iç içe geçtiler ve yedek odadaki yatağın altına girdiler.

Beyaz şarap buzdolabına, diğer alkol şişeleri de oturma odasındaki rafa kondu. Ne verildiğini görmek için dolapları kontrol ettim, düzgün bardaklar olduğunu görmekten memnun oldum. Açıkçası yiyecek bir şey yoktu ama dosyayı hızlıca kontrol edince en yakın marketin yerini öğrendim. Yemek pişirmeye niyetim yoktu ama kahve ve süte ihtiyacım olacaktı. Belki biraz ekmek ve tereyağı. Şarap ve viskinin yanına biraz zeytin ve diğer atıştırmalıklar. Votka için tonik su. Kafamda bir liste yaptım, çantamı ve ceketimi aldım ve dışarı çıktım.

Tabii ki beklediğimden daha fazlasını aldım; bisküvi paketleri, ekmekler ve yumurtalar beni cezbettiler - bu sabahlardan birinde kahvaltı hazırlamam gerekebilir diye. Fazla bir şey yapamazdım ama yumurta kızartabilirdim. Telefonumun çaldığını duyduğumda aldıklarımın paketini açıyordum.

Yola çıkıyorum.

Sadece dört kelime ama içlerindeki heyecanı hissedebiliyordum ve bu bana heyecan veriyordu. Sahneyi hazırlamak için acele ettim ve Ivan'dan aldığım ince pamuklu çarşaflarla ana yatak odasındaki yatağı hazırladım. Sonra, hayatın karşınıza ne çıkaracağını bilemediğiniz için, yedek odadaki yatağı da hazırladım. Mark'ın kalbini sevindirecek bir şeyler giymek için yeterince zamanım vardı ki, dahili telefonun sesini duydum.

Bir video ekranı vardı; yüzünü görebiliyordum. Endişeli görünüyordu. Yoksa yüz hatlarını gölgeleyen suçluluk duygusu muydu? Görünüşe göre onu istediğim kadar sıkı yakalayamamıştım. "Merhaba," dedim, sesimin uygun şekilde boğuk ve davetkâr çıkmasını umarak.

"Hannah?"

Belki de sesim o kadar bozuk çıkıyordu ki beni tanıyamadı. Ne de olsa ben de onun cılız sesini tanıyamazdım. 'Evet, benim, yukarı gel. En üst katta.

Yalnız olup olmadığını kontrol etmek için kapıyı biraz açmadan önce asansörün açıldığını duyana kadar bekledim, ardından örtebileceğinden daha fazlasını ortaya çıkaran siyah, dantelli geceliğin tüm ihtişamını bana göstermek için tamamen açtım.

Açık ağzı ve kocaman gözleri beklediğim tepkiydi. Geride durdum ve içeri girmesi için el salladım, geçerken parmaklarımın sırtından aşağı kaymasına izin verdim. Takım elbise giyyordu. Resmi olarak ofiste olduğunu tahmin ettim. Aptal karısı muhtemelen ona söyleyeceği her şeye inanacaktı.

"Çok güzel bir daire," dedim onu oturma odasına kadar takip ederken. 'Ve bak,' dedim balkona açılan kapıyı açarak, 'dışarıda oturup dünyanın geçip gidişini izleyebiliriz.

"Çok güzel. Ceketini silkeledi, kravatını çıkardı ve ikisini de kanepeye fırlattı. "Ama sen... çok güzel görünüyorsun.

Memnuniyet vericiydi ama gözlerinde saklanan o suçluluk parıltısını görmemeyi tercih ederdim. Elini tutarak onu yatak odasına götürdüm ve belki bir süreliğine de olsa şok edici keşfimi aklımdan çıkarmasını sağlayabilirdim.

Sanırım Mark'ın akşama kadar benimle kalacağını ummak aptalcaydı. Gece kalacağını ve bana yumurta kırma becerimi gösterme şansı vereceğini ummak daha da zayıf bir umuttu.

"Yapabilseydim yapardım, biliyorsun," dedi, gömleğinin düğmelerini yanlış ilikledi ve yeniden başlarken nefesinin altında hafifçe küfretti.

Dönüp duran o konuşmalardan birini başlatmak kolay olurdu. *İstersen, gerçekten istersen yapabileceğini* söyleyen ve yüzünü buruşturup karısını incitmek istemediğini, zamana ihtiyacı olduğunu, beni sevdiğini ama... Ve kelimelerin öylece bittiği. Bu her zaman başarısız olmaya mahkum bir konuşmaydı, öyleyse neden başlayalım ki? Mark'ın karısını aldattığı için kendini daha suçlu hissetmesini sağlamak anlamsızdı ve beni üzdüğü için onu suçlu göstermek kendi kalesine gol atmaktı. "Biliyorum, sevgilim," dedim, yataktan kalkıp kollarımı boynuna dolamak ve çıplak bedenimi ona bastırmak için yaklaştım. Ona bırakmak istediğim anı buydu. "Geri döndüğünde burada olacağım.

Elleri sırtımda gezindi ve kalçalarımın kabarıklığında oyalandı. 'Keşke gitmek zorunda olmasaydım,' dedi. Geri çekildi, sonra beni öyle nazıkçe öptü ki içim titredi. "Bir şeyler ayarlayacağım, söz veriyorum.

Bir şeyler bulabildiniz mi? Doğru yönde atılmış bir adım belki ama bir platoya ulaşmış gibiydik. Belki de benimle kalmalıydım.

Annemle daha uzun süre görüştü, durumuma sempatisini artırdı, bana bağlanmaya hazır olana kadar onu seks yapmaktan mahrum bıraktı.

Üzerime bir tişört geçirdim ve balkonda durup onun caddede yürüyüşünü izledim. Karısına orada olduğunu söyleyebilmek için ofisini arayıp aramayacağını merak ediyordum.

Saat beşi biraz geçiyordu, önümde uzun bir akşam vardı, annemde öğrendiklerimle ne yapacağıma karar vermek için saatlerce zamanım ve boşluğum olacaktı. Balkon sandalyeleri rahat değildi, bu yüzden orada oyalanmadım, ayağa kalktım ve manzaraya son bir bakış attım. Biri gözüme çarpmadan önce arkamı dönmüştüm. Yıllar boyunca birlikte olduğum tüm erkekler aklımda kalmamıştı ve yüzleri ya da bedenleri kalsa bile isimleri kesinlikle kalmamıştı.

Ama bu adamı tanıyordum ve onu orada gördüğümde hemen şüphelenerek kaşlarımı çattım.

Tesadüfler olur, ama bu seferki berbattı. Ve eğer bir şey kokuyorsa, genellikle fare kokusu almak akıllıca olur.

Susan için kahvaltı hazırlamak bir Pazar geleneğiydi. Yazın verandada, hava serinlediğinde kış bahçesinde ve şimdi de kışın ilk ışıklarıyla birlikte mutfakta yapıyorlardı.

Önceki geceki reddedilme, Mark'ın bir ilişkisi olduğuna dair korkularını doğruluyor gibiydi. Her şey olağanmış gibi davranmak tuhaftı. Ve rol yapmak da tam olarak öyleydi, her ikisi de diğerinin etrafından dolaşıyordu, Mark'ın sesi uzlaşmacı, Mark'ınkı kırılıyordu, sanki çoktan bir milyon parçaya bölünmüş ve sadece dağılmayı bekliyormuş gibi hissettiğinin bir yansımasıydı.

Otomatik olarak, kendini bildi bileli her Pazar yaptığı kahvaltıyı pişirdi. Aptalca bir şekilde, ikisi yemek yeme havasında görünmeyen üç kişiye yetecek kadar pişirdi. Pişirdiği şeylerin çoğu çöpe atılmıştı.

Mark masayı toplamasına yardım ederken, "Bugün yine ofise gitmem gerekiyor," dedi. Gözlerine bakmadan ekledi: "Sadece birkaç saatliğine. Geç kalmam.

O zaman bir şeyler söylemeliydi, ona kendisini aptal mı sandığını sormalıydı. Sözcükler oradaydı, bekliyordu ama ağzını açarsa, çıkacak olanın sözcükler değil, çaresizliğin, yenilginin, mide çalkalayan kederin uzun bir çığlığı olacağını biliyordu.

Beklemek daha iyi. Özel dedektiften kanıt almak için. Mark'la sakın bir şekilde yüzleşmek, ele geçirilmiş bir kadın gibi değil. Belki de

Düzgün bir şekilde ele alındığında, aptalca yoldan çıktığını itiraf eder, özür diler ve af dilerdi.

Ve belki de bunu yaparsa, Susan bu kadının yaşadığı yeri bulmak zorunda kalmazdı. Onu bulur ve gözlerini oyardı.

* * *

O akşam Mark'la tekrar yüzleşemezdi, aynı numarayı yapamazdı. Dondurucuda bir porsiyon lazanya vardı. Onu çıkardı ve bir notla birlikte tezgâhın üzerine bıraktı.

Kötü migren. Ben yattım. Bunu bir süreliğine mikrodalgaya koy. Sabah görüşürüz.

Mesajı alırdı. İnce bir mesaj değildi.

Yatağa gitti, yatak odasının kapısını kilitleme isteğine direndi, Mark'ın ona ulaşmak için kapıyı kıracağı düşüncesiyle gülümsedi, Mark'ın rahatlamış olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu fark edince gülümsemesi kayboldu. Duş alma zahmetine de girmesine gerek kalmayacaktı.

Kendini birkaç yastıkla destekleyerek Kindle'ının düğmesine bastı ve birkaç gün önce başladığı bir kitabı açtı. Kitap dikkatini çekecek kadar sürükleyiciydi ama Mark'ın eve gelişini duymasını engelleyecek kadar değil. Söz verdiği için daha geç gelmişti. Yoldan gelirken yatak odasındaki ışığı görmüş olacaktı ve notu okuduğunda migren hikâyesinin yalan olduğunu anlayacaktı. Sık sık migren ağrısı çeken biri olarak, migreni olduğunda uyguladığı rutin basitti ve yıllar boyunca değişmemiştir: ilaç tedavisi ve karanlık bir odada birkaç saat.

Yalan olduğunu biliyordu, ama geç dönüşünü açıklamak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı, araştırmaya gelmeyecekti. Ne kadar nazik bir eşt ki ona hapisten çıkış kartı verdi.

Bir süre adamın akşamına devam ederken çıkardığı sesleri dinledi. Mikrodalga fırının ping sesi, dolap kapağının şangırtısı, oturma odasının kapısının arkasından kapanırken çıkardığı tıkırtı, sonra televizyondaki seslerin yükselip alçalması. Sesler doğal görünmüyordu. Bir radyo oyunu için yapılmış ses efektleri. Herkesin sesinin ahşap ve gerçek dışı olduğu kötü bir oyun.

Saat çok erkendi ama Kindle'ını kapattı ve ışığı söndürdü. Başını yastığa gömüp uykunun gelmesi ve hafta sonunun bitmesi için dua etti. Yarın, Ethan ilerlemek için ihtiyaç duyduğu kanıtlarla birlikte gelecekti.

Yan tarafına doğru kıvrıldı. Perdeler hâlâ açıktı. Yatağa girdiğinde hava aydınlıktı. Şimdi karanlıktı ve sokağın karşısındaki evin üzerinde bir ay yükselmişti. Bir dolunay. Düşüncelerine sızan alışılmadık şiddetin, bıçakların, kanın, göz oymanın suçlusu bu muydu?

Kim olduğu değildi.

Ama kimdi?

Belki yarın, içinde olmayı hiç beklemediği bir kulübe katılabilecekti. Haksızlığa uğramış kadınlar kulübüne.

Gözlerini aya sabitledi. Kendini hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olarak görmemişti ama bunun nedeni hiçbir zaman şiddet yanlısı olma ihtiyacı duymamış olması mıydı? Şimdi ise şiddetin bir hastalık gibi derisinin altında dolaştığını hissedebiliyordu. Sahip olduklarını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Erken uyandı. Hava hâlâ karanlıktı ve sessizliği bozacak Mark'ın nefes alıp verme sesi bile yoktu. Garip bir şekilde, ne bu sesi ne de Mark'ın her zaman gereğinden fazla yer kaplayan kollarını ve bacaklarını özlemediğini fark etti. Aslında, her zaman çok düşünceli bir eş olduğu için uyurken onu rahatsız etme endişesi olmadan uzanabilmek güzeldi.

Düşünceli bir eş ve şefkatli bir anne olmak onun için pek de iyi sonuç vermemişti. Acı... yüzünü buruşturduğunu, *atılmış, istenmeyen, değersiz* kelimelerini heceleyecek derin çizgiler çizdiğini hissedebiliyordu.

Yüzünü yastığa gömmek için döndü, çığlık atma arzusu kaybolana kadar orada tuttu, gözyaşları yastık kılıfını ıslatırken orada kaldı. Sonunda döndüğünde çarşafın kenarını tuttu, gözlerini kuruladı ve burnunu sümkürdü. Değersiz ve iğrençti. Yorganı arkaya attı, hareket ederken çarşafı da kendisiyle birlikte sürükledi. Çarşafı topladı ve daha sonra ilgilenilmek üzere çamaşır sepetine attı. Keşke her şey bu kadar kolay ayıklanabilseydi.

Saat daha beşti. Mark en az bir saat daha kıpırdamayacaktı. Üzerine bir bornoz geçirdi, kapıyı sessizce açtı, sonra parmak uçlarında sahanlığı geçip merdivenlerden indi.

Yıllar boyunca erken kalktığı ve gün, beraberinde getirdikleriyle birlikte gelirken kahve içmek için aşağı indiği başka sabahlar da olmuştu. Bunun *kendi* zamanı olduğunu düşünmüştü. Kocasını yok, oğlu yok,

Bir önceki günün gazetelerini ya da okumayı bitiremediği dergileri, bazen de geri dönmek için can attığı bir kitabı karıştırmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bazen de sadece otururdu.

Mark ya da Drew aşağı inene kadar bekler, o günkü planlarını, akşam yemeğine evde olup olmayacaklarını, ne yemek istediklerini konuşurdu. Ve onlara kahvaltı hazırlar, meyve suyu, mısır gevreği koyar, kaseleri kaldırır, kupaları doldurur, süt ve şeker ekler, kaşıklar iş başında şingirdar. Bilgi, sevgi ve uzlaşmadan gelen karmaşık adımlarla normalliğin hoş bir dansı.

Bazı anılar o kadar nettir ki, sesle birlikte gelirler. Susan mutfakta durup gözlerini kapadı ve o sabahların yankılarını, Drew'un kahkahasını, Mark'ın sabahları çıkan gür sesini dinledi. Anılarında her zaman kahkahalar olduğunu fark etti. Bunun ne zaman sona erdiğini merak etti.

Kahve yaptı ve kış bahçesinde oturdu. Rahat edemeyeceği kadar soğuktu, titredi ve ellerini fincana sardı, arada bir yudumluyor ve hiçbir şeye bakmıyordu. Mark'ın ayağa kalktığına işaret eden ayak seslerini duyana kadar ayağa kalkmadı. Soğuk kemiklerine kadar işlemişti, kaskatı kesilmişti, hareketleri sarsıntılıydı.

Mutfak daha sıcaktı. Kış bahçesinin kapısını kapattı ve ışıkları söndürdü. Sessizlikte düşün hafif uğultusunu duyabiliyordu. Mark banyodaydı; o aşağı inmeden önce yaklaşık otuz dakikası vardı. Bir kahve daha yapıp yatak odasına dönmek için bolca zamanı vardı. Ethan'dan haber alana kadar onunla konuşmaya niyeti yoktu. Böylesi daha iyiydi.

Banyo kapısının açılma sesini duyduğunda yeni bir çarşaf almak için havalandırma dolabına uzanmıştı. Odasına koşacak zamanı yoktu. İçgüdüsel olarak geniş dolabın içine bir adım attı ve kapıyı kapattı. Ya yeni bir havlu ararken kapıyı açıysa? Olası değildi ama imkânsız da değildi. Kapıyı açıp kendisini orada dikilirken bulduğunda yüzünde belirecek ifadeyi hayal etti ve kıkırdamaya başladı, yükselen histeri dalgası onu açığa çıkarmakla tehdit ediyordu. Havluyu kaptığı gibi ağzını kapattı ve kontrolü yeniden ele almaya çalıştı. Kapıyı açıp yatak odasına doğru ilerleyebilmesi için bir dakika geçmesi gerekti.

Orada tekrar kıkırdadı ve başını sallayarak yatağı yeni bir çarşafı örttü. Birkaç dakika sonra sahanlıkta ayak sesleri duydu. Kapının önünde durdular ve kadın çelişkili duygular içinde nefesini tuttu. Onun kapıyı açmasını, içeri girmesini ve

Onu kollarına almak, aşkına dair güvence vermek istiyordu ama bunu yapsa bile ona gerçekten inanabilir miydi? Önemli değildi; ayak sesleri uzaklaştı. Kızın ölü mü diri mi olduğunu görmek için içeri bakmamıştı bile.

Yorganın altına girdi ve kollarını, onu yutuyor gibi görünen acının neredeyse dayanılmaz ağrısına doladı.

Evden çıkmadan önce de ona bakmamıştı. Olaya bardağın dolu tarafıyla bakıyor olsaydı, onu rahatsız etmediği için övebilirdi ama bir süredir bu pozitiflikle hareket etmiyordu ve onun ihmali olduğunu gibi gördü: önceki gece geç dönüşünü açıklama konusundaki isteksizliği. Bu şekilde, ona tekrar yalan söylemesine gerek kalmamıştı. Birbirlerine karşı her zaman dürüst olmuşlardı. Onu, suçluluk duygusunun içini kemireceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bir ilişkisi olduğu için suçluluk mu, yoksa onu terk etmeyi planladığı için suçluluk mu? O kadar ileri gitmiş miydi?

Yorganı başının üzerine çekti. Ethan birkaç saat içinde gelecekti ve o zaman emin olacaktı.

Yatağının karanlığında, birden bu bilgiden korkmaya başladı. Çünkü öğrendiğinde harekete geçmesi gerekecekti ve aniden derisini kaşıntıran şiddetle ne yapabileceğinden korkmaya başladı. Ama ya gerçeği öğrenecekti ya da karanlıkta, korku içinde ve sefil bir halde kalacaktı.

* * *

Ethan saat on demişti. Susan saat dokuz kırk beşe kadar yorganın altında saklandı, dakikalar ilerledikçe daha da sıcaklıyor ve terliyordu. Daha fazla erteleyemeyeceğini anlayınca yorganı arkaya attı ve hızlı bir düş almak için yataktan fırladı. Kıyafetleri üzerinde fazla düşünmedi, eline ne geçerse onu giydi. Belki de siyah kot pantolon ve siyah kazağı seçen bilinçaltıydı. Solgunluğunu vurgulamalarına rağmen ruh haline kesinlikle uyuyorlardı. Aslında, saçlarını tararken aynaya baktığında ölü gibi göründüğünü düşünüyordu.

O da kendini yürüyen ölü gibi hissediyordu. Korku midesini bulandırıyor, sonunda bildiği şeyi Ethan'a söylediğinde şeytan çıkarma numarası yapıp karnındakileri ona fırlatma ihtimaline karşı yemek yiyemeyecek kadar endişelenmesine neden oluyordu.

Kahve yerine bir fincan bitki çayı yaptı. Midesini yatıştırması umuduyla zencefil. Kokusu rahatlatıcıydı ve mutfak saatinin saniye ibresinin yavaşça yüzünde gezinmesini izlerken çayını yudumladı.

Kapı çalınana kadar saat onu neredeyse on beş dakika geçmişti. Susan, zencefil infüzyonundan arta kalanların üzerine eğilmiş, iri gözlerle kapıya doğru bakıyordu. Bir kez emin olduktan sonra asla geri dönemez, gerçeği asla öğrenemezdi.

Ayağa kalkıp yerde ağır adımlarla ilerlerken kendini ağırlaşmış hissetti. Koridora, ön kapıya kadar normalden daha uzun bir yol varmış gibi görünüyordu. Kapıya ulaşmadan zil tekrar çaldı. Belli ki Ethan kötü haberi almakta isteksiz olduğu kadar ondan kurtulmak için de sabırsızlanıyordu.

"Merhaba," dedi, onu içeri almak için geri çekildi.

"Günaydın. İçeri girdi ve herhangi bir yönlendirme olmadan mutfığa doğru yöneldi.

Daha şık giyinmişti. Koyu renk takım elbise, beyaz gömlek ve koyu renk kravat. Neredeyse korkutucu. Belki de kötü haber vermek için giydiği kıyafet buydu. Ama onun bakışlarını yakalayan ve üzerinde tutan şey elindeki ince çanta oldu.

Kapıyı kapattı ve onu takip etti, sorulmasını beklemeden oturduğunu görünce biraz sinirlendi. Çanta beyaz masanın üzerinde düz bir şekilde duruyordu. Tuhaf bir şekilde, durduğu yerden sanki yüzeyinde bir kara delik açılmış gibi görünüyordu. Belki de son zamanlarda *Exorcist* hakkında düşündüklerinden kaynaklanıyordu ama ona karanlık maddeyle titreşiyormuş gibi geldi. Kendisini pislikle kaplamak için püskürdüğünü, pis kokunun derisine işlediğini ve sonsuza dek yanında taşıyacağını hayal etti.

Ethan kara gözlerinde merakla ona bakıyordu. "İyi misin?"

Cevap vermek yerine arkasını döndü. "Ben de kahve yapacaktım; ister misin?"

"Bu harika olur, ta. Yiyecek bir şeyiniz varsa, bu daha da iyi olur. Bu sabah yine kahvaltıyı kaçırdım."

Yiyecek bir şey? Lanet olası peynirler vardı. Buzdolabını açtı, paketlere baktı ve hepsini çıkardı. "İşte," dedi ve onları masanın ortasına bıraktı. "Yanına biraz tost yapayım."

Beş dakika sonra Ethan tostun üzerindeki kalın peynir dilimlerini çiğniyordu. Ağzı açık yiyor, kırıntılar dikkatsizce uçuşarak masanın yüzeyine saçılıyordu.

Susan hiçbirinin kara deliğe düşmemiş gibi görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Ya da inmişlerse bile içine çekilip yok oluyorlardı. Bunu yapabilmek güzel olurdu. Atla ve yok ol. Her neyse onunla yüzleşmek zorunda kalmamak.

geliyor. Yaptığı ama istemediği kahve fincanını kavradı ve özel dedektifin yemeyi bırakıp haberi kendisine vermesini bekledi.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Ethan, eliyle ağzını silerek ve ağzının kenarlarında biriken kırıntıları temizleyerek. Kupasını kaldırdı, bir yudum aldı, sonra bıraktı ve peynir paketleri kulesine doğru başını salladı. "Peynirini seviyorsun, değil mi?"

"Oğlum. Onun için alıyorum."

Şaşırmış görünüyordu. Ona Drew'un taşındığını söylemiş miydi? Hatırlayamıyordu ama her neyse, hayatını kendi isteğiyle terk eden adam hakkında konuşmakla ilgilenmiyordu; ondan çalınan adam hakkında bilgi edinmek istiyordu.

"Eminim çok meşgulsünüzdür," dedi ve ellerinden birini fincanı ölümüne kavradığı yerden kurtararak, hayatını emen kara deliği işaret etti. "Yemeğinizi bitirdiyseniz, belki bana ne bulduğunuzu söyleyebilirsiniz."

Öfkelenmeye karşı bağıışıklığı var gibiydi. Kahveyi bırakıp çantaya uzandı ve fermuarını açtı. Yavaşça. Ses onun içine işliyordu. Adamın içeri uzanıp bir tomar kâğıt çıkarmasını izledi. Hayır, kâğıt değil: fotoğraflar. Adam onları elinde tutarken onlara odaklandı, düz, beyaz tersinden ona acı verecek görüntüyü görmeye çalıştı.

Mark'ın peşinde geçirdiği saatleri, bekleyerek geçirdiği zamanları, parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu bilgileri elde etmek için gösterdiği çabaları anlatmaya başladı. Henüz talep etmediği para için iyi bir argüman oluştuyordu.

Ona umursamadığını haykırmak istiyordu; çenesini kapatıp kocasının zamanını birlikte geçirmeyi tercih ettiği kadından bahsederse ona iki katını ödeyeceğini söylemek istiyordu. Susan'ın kafasında bu kadın uzun boylu, zayıf, şaşırtıcı derecede güzeldi ve şampuan reklamlarındaki o aptal kadınlar gibi savurduğu uzun, kalın, kıvrırcık saçları vardı. Neyse ki, Susan'ın akıl sağlığı için Ethan konuşmayı bıraktı ve fotoğrafları masanın üzerine koydu.

"Bu seçkiden de görebileceğiniz gibi onu çeşitli yerlerde çektim."

Onları Susan'a doğru kaydırıldı. Onunla alay edercesine oturuyorlardı. Parmaklarını fincandan ayırmak, onu bir kenara itmek ve onlara uzanmak için yoğun bir çaba harcadı. Birbiri ardına koleksiyona baktı. Sonra tekrar, daha yakından bakarak, bir tür tuhaf görme yeteneği geliştirip geliştirmedini merak ederek

Çünkü... 'Hiçbir Şey yok,' dedi, elindekileri bırakıp masanın öbür ucuna bakarak Ethan'ın gözleriyle buluştu.

"Sadece kocanız ofise gidip geliyor. Kahve içmek için dışarı çıkmak, işe dönmeden önce yalnız oturmak. Birkaç iş arkadaşıyla bir barda.'

"Ama..." O kadar emindi ki. şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir ilişkisi olduğuna inanmak istemiş, ona olan ilgisini kaybettiğine, onu sevmeyi bıraktığına inanmaktansa gizemli bir kadını suçlamayı mı tercih etmişti? Çünkü bu çok daha kötüydü, yürek parçalayıcı, yıkıcı derecede daha kötüydü. "Kadın yok mu?

Ethan başını salladı. "Dediğim gibi, gittiği her yerde onu takip ettim ve senden başka hiçbir kadın görmedim.

"Doğru. Fotoğraflara tekrar baktı, onları havaya kaldırdı, korkularını bağlayabileceği bir Şey görmek için aresizdi. Hiçbir Şey yoktu. Hepsi onun aptallığıydı. "Doğru," dedi tekrar çünkü kullanacak başka bir kelime bulamamıştı. "Teşekkür ederim. Bu iyi bir haber. Öyle miydi? Kafası karışmıştı, Noel Baba'nın var olduğuna inandırılmış ama Noel sabahı öyle olmadığı söylenmiş bir ocuk gibiydi. Bunu sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyaı vardı. "Teşekkür ederim. Size ne kadar borcum var?

Kadının gözlerini kırptıştırmasına neden olan bir meblağdan bahsetti. Hiçbir Şey olmadığını kanıtlamak için çok fazla görünüyordu, şüpheli, aptal, aptal bir kadın olduğunu kanıtlamak için çok fazla para.

"demeyi banka havalesiyle yapabilirseniz, en iyisi bu olur. İ cebinden bir kart çıkardı ve ona uzattı.

Kadın kıpırdamayınca gülümsedi, ağzını hoş olmayan bir şekilde bükerek kadının ona farklı bir gözle bakmasını sağladı. "Korkarım," dedi sessizce, "bir iş tamamlandığında ödeme yapılması kuralımızdır.

"Evet, tabii ki. Telefonuna uzandı. Her zamankinden daha uzun sürdü ve masanın üzerinde yuvarlanan sabırsızlığı hissedebiliyordu. Gözlerini dolduran yaşlar ya da beynine işlemiş gibi görünen, düşüncelerini körelten ve her hareketini bir deneme haline getiren sis yüzünden olabilirdi.

"Bu kadar," dedi sonunda.

"Sakıncası yoksa..." Telefona uzandı.

şüphe duymanın bu işin doğasında olduğunu düşündü ve ona uzattı. Adam ekrana baktı, memnuniyetle başını salladı ve geri verdi. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Bayan Shepherd. Fotoğraflara doğru el salladı. "Sizin için onlardan kurtulmamı ister misiniz?

Fotoğrafları tekrar eline almıştı. Başparmağı Mark'ın yüzünde, sanki onu yok etmek istercesine içbükey bir çukur açıyordu. Mark, yanlış bir şey yapmamıştı. Suçsuz. Tutuşunu hafifçe bıraktı ve verdiği zararı geri almaya çalışarak bir parmağını Mark'ın yüzünde gezdirdi. Belki de ne kadar aptal olduğunu kendine hatırlatmak için fotoğrafları saklamalıydı. "Hayır, sorun değil, onları saklayacağım, teşekkür ederim.

"Peki," diyerek ayağa kalktı. "O zaman ben gidiyorum.

Ayağa kalkmadan önce ön kapının kapandığını duyana kadar bekledi. Masanın ortasındaki peynir yığını, düzgün düşünmekten ne kadar aciz olduğunun üzücü bir kanıtıydı. Bir dolaba gitti, bir çöp torbasını yırtıp açtı. Sonra ziyaretçisinden kalan her izi içine süpürdü - peyniri, iki bardağı, kırıntıları, hatta o lanet fotoğrafları bile. Utancının kaçmayacağından emin olmak istercesine poşeti iki kez düğümledi, sonra dakikalarca düğümleri çözerek içine uzandı ve fotoğrafları tekrar çıkardı, titreyen bir eliyle kırıntıların tozunu aldı.

Onları koyacak başka bir yer bulamayınca üst kata çıkardı ve iç çamaşırı çekmecesinde bir yığın külotun altına yerleştirdi. Eğer kendini bu kadar uyumuş hissetmeseydi, bu klişeye gülümseyebilirdi.

Onun nesi vardı? Rahatlamış olmalıydı. Bunun yerine kendini aldatılmış, kafası karışmış ve şaşkın hissediyordu.

Mark beni arayıp işten sonra uğramak istediğini söylediğinde şaşırmıştım ama 'Belki de kalmamın zamanı gelmiştir' dediğinde şaşırdım ve alışkın olmadığım bir şekilde ne diyeceğimi bilemedim. Sen ne dersin?

Ben ne düşündüm? Heyecandan havayı yumruklamak istedim. Önceki gece işi batırdığımı düşünmüştüm. Benim kurnazca baştan çıkarmam sayesinde planladığından daha geç kalmıştı ama ayrılırken yüz hatlarına bir suçluluk maskesinin yerleştiğini gördüm. Acaba yanlış hesap yapıp onu tekrar karısının kollarına mı ittim diye düşündüm. Suçluluk duygusu metresin en büyük düşmanıdır.

Ama şanslıymışım gibi görünüyordu. Belki de karısı eve geç geldiği için ona zor zamanlar yaşatmış, onu ihmal ettiği için bağırmış, hatta belki de canına tak ettiğini ima etmişti. Belki de işler kızışmış ve öfke suçluluk duygusunu bastırmayı başarmıştı. Ne biliyordum ne de umursuyordum. Tek önemsedığım, bir süredir durmuş gibi görünen planımın aniden ileriye doğru fırlamasıydı. 'Bence bu kesinlikle harika olur. Ben yemek sipariş edeceğim; sen de şarabı getir.

"Sanırım şaraptan daha iyisini yapabilirim," diye güldü. "Kesinlikle şampanya zamanı.

Yüzümde bir gülümsemeyle telefonu kapattım. Bunu kim beklerdi ki? Ben kesinlikle beklemiyordum. Gülümsemem soldu. Bunu hiç beklemiyordum. Cep telefonumu çeneme vurdum.

Daha önce aldığım mesaja baktım. Cevap vermemiştim, ama şimdi beni bir ödül karşılığında mecbur bırakmayı kabul eden adamdan kurtulmam gerekiyordu.

birkaç gece vasat seks. Benim için işe yarayan bir tanesine karar vermeden önce birkaç deneme yaptım, birkaç mesaj yazdım ve sildim.

En iyisi bir daha görüşmememiz. Sen bir ribaund aşığıydın.
Hayattan ne istediğimi bulmak için boşluğa ihtiyacım var.

Gerçek ve yalanın hoş bir karışımıydı... aslında çoğunlukla yalandı ama o bunu bilemezdi. Tahmin edebilirdi ama aptal değildi; yoluna devam ederdi. Mesajımı bir kez daha okudum ve kaşlarımı çattım. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Sevgiliden* sonra bir cümle ekledim:

Sana karşı adil değildim.

Bu işe yaramalı. Gönder tuşuna bastım, sonra onu unuttum.

Saatler sonra, sipariş ettiğim yemek fırında sıcaklığını koruyordu, şampanya kadehleri bekliyordu, özenle seçilmiş seksi bir elbise kıvrımlarımı örtüyordu, saçlarım yıkanmış ve parlıyordu, makyajım mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Birlikte geçireceğimiz bu ilk geceyi o kadar mükemmel kılmak için her şey hazırды ki Mark doğru şeyi yaptığını bilerek rahatlayabilecekti.

Olması gerektiği gibiydi.

Yirmi yıl önce bir hata yapmışım. Bunu düzeltmenin zamanı gelmişti.

Mark geldiğinde bir elinde bir şişe şampanya, diğerinde kocaman bir buket çiçek ve bir kolunun altına sıkıştırılmış evrak çantası vardı. Evrak çantası - bavul değil - bu beni bir an düşündürdü ama hafif endişemi bir kenara bıraktım. Her şey yoluna girecekti. Karısı için zerre kadar suçluluk hissetmedim. O sadece geçici bir süre için gelmişti -tamam, yirmi yıllık bir süre için- ama o her zaman benim olacaktı.

Şampanyayı açmak için yaygara kopardı, mantar odanın bir ucundan diğerine uçarken güldü ve bekleyen bardaklara doldururken baloncuklar köpürdü. Bana verdiği karardan memnunmuş gibi geldi ve uzun zamandır soğuk olan içimde bir parıltı hissettim.

Bardaklardan birini elime tutuşturarak, 'Balkonda içelim,' dedi.

Küçük alanda yan yana oturduk, birbirimizin gözlerinin içine bakmak uğruna manzarayı görmezden geldik. Mark alışılmadık derecede ciddiye.

kadehini benimkine koydu. "Birlikte geçirdiğimiz ilk geceye. Bunu bir dua gibi söyledi, yoksa bir dilek miydi?

Niyetini sormaktan çekinmiyordum ama yanlış bir adım atmaktan da çekiniyordum, umudum korunmaya muhtaç, kırılğan bir şeydi. Bir de zihnimin hassas bir bölümünü kemiren o evrak çantası meselesi vardı. "Birçoğunun ilki mi? Ne olacağını sormaya ancak bu kadar yaklaşabildim.

Şampanyasını yuttu ve kadehlerimizi yeniden doldurmak için şişeye uzandı. Benimkinden bir yudum bile almamıştım ama yine de doldurdu. Belki de sorunun baloncuklarla birlikte uçup gideceğini umuyordu. Dönüp güneşin son ışıklarıyla parıldayan suya baktı.

İstedğim şeyi beklemekte iyiydim. Bunca zamandan sonra, meleklerin ya da şeytanların adım atmaya korktuğu yere aceleyle girmenin bir anlamı yoktu.

Şampanyasından birkaç yudum aldıktan sonra hüzünlü bir gülümsemeyle döndü. "Keşke *her* gece diyebilseydim.

İçgüdüsel olarak, "*Neden sen de yapmıyorsun?*" sorusunu reddettim ve onun yerine daha düşünceli olan, "Keşke sen de yapabilsen" sorusunu sordum. Gözyaşları için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu, bu yüzden gelmelerine izin verdim, makyajıma çok fazla zarar vermeden önce bir tanesini fırçaladım.

"Hannah!" Bardağını yere bıraktı ve beni beceriksizce ve aniden kollarına çekti. Gafil avlandığım için hâlâ dolu olan bardağım devrildi ve ben daha telafi edemediğim şampanya göğüslerimin üzerine boşaldı, soğuktan nefesim kesildi. Bu sesi kollarının beni sarmasına bir tepki olarak yorumlayan Mark, tutuşunu sıkılaştırdı, böylece kendimi kurtarabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Şampanya elbisemin kumaşına işlemiş, onu ikinci bir deri gibi yapmıştı. Çekiştirdim ve yüzümü buruşturdum.

"Çok özür dilerim," derken dehşete düşmüş görünüyordu ve sanki elinin sihirli kurutma güçleri varmış gibi elini ıslak yamanın üzerinde gezdirdi.

"Gidip üstümü değiştireyim," dedim ve ayağa kalktım. İçimi bir öfke kapladı. Elbisem mahvolduğu için değil - şampanya ipeği lekeliyor muydu? - Ama boşa giden fırsat için. Gözyaşları, eğer aşırıya kaçılırsa, etkisini yitirir. "Her neyse, içeri girmeliyiz; yemek bekliyor.

Döndüğümde işe yaradığını, tabakları fırından çıkardığını ve her birinin yanına servis kaşıkları dizdiğini görmek beni memnun etti. "Mükemmel," dedim ve bir tabak alıp kendime servis yaptım. Onu bana bakarken yakaladım. Başka bir elbise yerine bir bornoz giymiştim.

boyun çizgisi hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Ne de olsa sahip olduğum tek silah gözyaşları değildi.

"Öylesin," dedi, bir elini popomun kıvrımlarında gezdirerek.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Önce yemek, açlıktan ölüyorum. Acıkmıştım ve yatakta takla atmanın şüpheli zevkleri için yemeğimi geciktiremezdim. Eğer cinsel jimnastik yapacaksa, önce benim yemek yemem gerekiyordu. Ayrıca konuşmanın bundan sonra ne olacağına dönmesini istiyordum ve buna ihtiyacım vardı.

Ama Mark ben yokken sorumu düşünmüş gibi görünüyordu. Çatalıyla oynadıktan sonra onu yere bıraktı ve dirseklerini masaya dayadı.

Kesinlikle bir dua. Söyleyeceği şeyi beklerken ağzıma biraz kuzu eti tıktırırsam bu anı mahveder mi diye düşündüm. Belli ki doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Karısına söylediğinde de bu kadar zorlanmış mıydı? Ona söylemiş miydi?

"Seninle birlikte olmak istiyorum," dedi, "buna inanmak zorundasın.

'Ama'nın geldiğini duyabiliyordum ve yüz hatlarımın gerildiğini, yukarı doğru kıvrılmış dudaklarımın köşelerinin donup kaldığını hissettim. Gülümsüyormuşum gibi görünebilirdi. Rol yapmakta iyiydim.

'Bu Susan. Henüz bizden haberi yok.'

Neden bavul getirmediğini şimdi anlıyordum. Zavallı aptal karısı nerede olduğunu sanıyordu?

Sanki yüksek sesle konuşmuşum gibi, 'Bir müşteriyle birlikte olduğumu sanıyor,' dedi.

"Eve geç gelmene ve hafta sonu saatlerce benimle vakit geçirmene rağmen şüphelenmiyor mu?"

'Bazen talepkâr müşterilerim oluyor. Bu işimin bir parçası; o da bunu kabul ediyor.

"Yemek soğuyor," dedim ve çatalımı tekrar elime aldım. Kuzu eti yumuşacıktı ve ağzımda dağıldı. Ama dudaklarımı şapırdatıp yutkunurken, suçluluğun beklenmedik acılığını tattım. Bu benim için alışılmadık bir duyuydu; dış görünüşüm platindi... ya da en azından keşfedene kadar öyleydi... hayır, oraya gitmiyordum. Annemin yatak odasına hiç girmemiş olmayı, o lanet çekmeceyi hiç açmamış olmayı diledim.

Her neyse, diye düşündüm, düşüncelerimi günümüze geri döndürmeye çalışarak, Mark'ı istiyordum çünkü o bana iyi davranan, beni mutlu eden birkaç erkekten biriydi. Ben hayatına tekrar girene kadar onun da özünde iyi biri olması ironik değil miydi?

Tabii ki aptal karısı şüphelenmiyordu. Şimdiye kadar şüphelenmesi için ona hiç sebep vermemişti. Suçluluk duygusunu bir kenara ittim. Bir hata yapmıştım; onun kaderi her zaman benim olmaktı. Ben sadece tarihi yeniden yazıyordum.

Benim kuzum tatsız olabilirdi ama Mark'ın çıkardığı küçük miyavlama seslerinden onunkinden zevk aldığı belliydi. Biraz daha denedim, tatsız et parçasını bir ağız dolusu şampanyayla yıkadım. Tabağı bir kenara iterek sarımsaklı nan ekmeğine uzandım ve ondan bir parça kopardım, tadının yeterince sarımsaklı olduğunu görünce rahatlardım.

"Hiçbir şey getirmemişsin. Yarın işe biraz dağınık gitmeyi nasıl açıklayacaksın?"

Nan ekmeğine uzandı, bir parça kopardı ve ağzına atmadan önce tabağındaki sosta gezdirdi. "Onlara evden çalışacağımı söyledim. Yüzümde şaşkınlık ifadesi belirmiş olmalı çünkü birden endişeli göründü. "Sorun değil, değil mi?"

Öyle miydi? Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlandığımdan emin değildim. Çalınan birkaç saatten tam bir geceye ve şimdi de bir güne büyük bir sıçrama olmuştu. Heyecanlanmalıyım, değil mi? "Bir yerlere gidebiliriz. Hava durumunu kontrol edeceğim; arabayla gezintiye çıkabiliriz, belki sahile gideriz. Sahil boyunca yürürüz falan. Bu harika olurdu.

"Hayır, bunun için zamanım olmayacak; gerçekten çalışmam gerekiyor. Evrak çantasının köşede sarktığı yeri başıyla işaret etti. "Dizüstü bilgisayarım yanımda.

"Doğru. Peki o çalışırken benim ne yapmam bekleniyordu? Ev işi mi? 'Belki öğle yemeği için dışarı çıkabiliriz. Yemek yemelisin.'

Cevap vermeden önce bir parça nan ekmeği daha sosun içinde sürükledi. "Evden çalışmam gerekiyorsa, buralarda görünmeyi göze alamam; ofise biraz fazla yakın. Sosa bulanmış ekmeği ağzına attı, çiğneyip yuttuktan sonra masaya doğru gülümsedi. "Yine de öğleden sonra burada biraz eğlenebiliriz.

Yüzüme nötr ve oldukça hoş bir ifade yerleştirdim. Benden hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolanmam ve o boş olduğunda da bir şeyler içmek için hazır olmam bekleniyordu. Ne istediğine dikkat et, öyle demezler miydi? Ama ben bunu istememiştim. 'Aslında, eğer çalışacaksan, Windsor'a bir gezi yapabilirim. En son gittiğimde her şeyi toplamayı başaramamıştım.

Mark'ın alnının endişeyle kırıştığını görmek beni memnun etti. "Eski kocan geri dönmene bir şey demiyor mu?"

'Ivan istediğim kadar sık aramama aldırıyor. Aslında henüz eski sevgilim değil. Bu küçük itirafı yapmanın zamanı geldi diye düşünđüm. "Evrak işlerinin nasıl olduğunu bilirsin. Bunun kafama dank etmesini bekledim. "Ben dönene kadar gitmiş olacaksın.

"Evet.

"Ve...?

Bardağındakileri iki lokmada yutmadan önce bir elini saçlarında gezdirdi. 'Susan'la konuşacağım, söz veriyorum. Sadece bana biraz daha zaman ver.

Bu bir danstı. Adımları biliyordum; sadece ona öğretmem gerekiyordu. "Bu gece ve sabah var. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "En iyi şekilde değerlendirelim.

OceanofPDF.com

Uzun bir süre Mark'ın kendisine gönderdiği mesaja baktı. Çok fazla kelime yoktu. Belirsizlik yoktu. Olmasını diledi. Satır aralarında bir şeyler, gizli bir kod olmasını diledi.

Aynı müşteri bana sorun çıkarıyor. Bu gece eve gelemeyeceğim. Kusura bakma. Yarın görüşürüz.

Yıllar önce uzak kalmak zorunda kaldığı zamanlar olmuştu ama onu arayıp konuşmuş, ona güven vermiş, açıklama yapmış, onu sevdiğini ve özleyeceğini söylemişti. O zamanlar kısa mesajlar var mıydı? Başını salladı; belki de yoktu, hatırlayamıyordu. Bunun bir önemi yoktu. O zamanlar telefon ederdi ve sonunda fısıldayarak sevgi sözcükleri söylerdi. Bu soğuk, neredeyse kişiliksiz mesaj değil.

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca, sadakatinden şüphe etmesi için ona hiçbir neden vermemişti. Son zamanlarda kafasında neden şüphe uyandırdığından emin değildi. Belki de Drew'un gidişiyle çılgınca bir bağlantı. Sevdiği iki adamı da kaybedebileceğine dair köklü bir korku. Sıkıcı hayatını heyecanla doldurmak isteyen hayal gücü. *Ama onun o kahkahayı attığı telefon konuşması ve Prosecco'nun faturası?*

İkisini de bir kenara itti.

O özel dedektif şüphelerinin doğru olmadığını kanıtlamıştı. Başka bir kadın *yoktu*. Sadece aynı puro içen, talepkar müşteri. Zavallı Mark. Kendi iyiliği için fazla vicdanlıydı. Sinirlenirdi ama bunu ona bile belli etmemeye çalışırdı. Kontrolü elinde tutuyor gibi görünmeyi severdi. Bu yüzden aramamıştı; kızın onun rahatsızlığını tahmin edeceğini biliyordu. Bunu kafasında netleştirmek onu rahatlatmıştı.

Önünde uzun bir akşam uzanıyordu. Drew'u aramak istedi ama eğer dostça bir ses arıyorsa, aramak için en uygun kişi o olmayabilirdi. Bunun yerine kısa ve dostça bir mesaj göndererek ne kadar meşgul olduğunu, havanın son zamanlarda ne kadar alışılmadık derecede sıcak olduğunu anlattı ve yemeye gelmeyeceğini unutarak aldığı peynirlerden bahsederek bitirdi. Bu onu gülümsetmeliydi. Nasıl olduğunu, düzgün beslenip beslenmediğini, kendine iyi bakıp bakmadığını sormamak için büyük çaba harcadı.

Kız kardeşleriyle birlikte bir WhatsApp grubundaydı, ama zili çaldığında ikisi de cevap vermeyince pes etti ve telefonu kapattı. Arayabileceği birkaç arkadaşı vardı ve parmağı birbiri ardına birinin üzerinde gezindi. Ancak söyleyecek bir şeyi olmadığını fark edince ikisini de aramadan vazgeçti.

Zamanı doldurmak için bir sonraki saatini lazanya yaparak geçirdi ve hazırlığı rahatlatıcı buldu. Bittiğinde, kabarcıklı ve çıtır çıtır olduğunda, Drew'un ikinci kez istemeden önce kocaman bir porsiyonu yuttuğu anıyı hatırlayarak gülümsedi. Kendisi için küçük bir porsiyon kesti, sonra geri kalanını böldü ve kaplara koydu. Soğuyunca dondurucuya koyacaktı.

Mark lazanya yediklerinde bir bardak kırmızı şarapta ısrar ederdi. Susan bir bardak suyla da mutlu oluyordu. Oturma odasına bir tepsi götürdü ve onu sehpanın üzerine koyarken televizyonu açtı ve izleyecek bir şeyler bulmak için kanallar arasında gezindi. *Morse*'un eski bir bölümü mükemmel bir seçimdi.

Ayakkabılarını çıkarıp tepsisini kucağına alarak kanepeye uzandı. Lazanya şimdiye kadar yaptıklarının en iyisiydi, *Morse* ise hatırladığı kadar iyiydi. Rahatlayabilmeli, kimsenin ondan bir şey talep etmediği keyifli ve sessiz bir akşamın tadını çıkarabilmeliydi.

Tabaktaki son makarna lokmasını da sıyrır sıyırmaz tepsiyi yere bıraktı ve ayağa kalktı. John Thaw konuşuyordu, derin, kusursuz sesi odadan çıkıp merdivenlere yönelirken onu takip ediyordu.

Onu rahatsız eden bir şey vardı. Sinir bozucu. Belki de *Morse*'u izlememeliydi. Bariz olanın arkasını görmek gibi bir alışkanlığı vardı. Bariz olan... yatak odasından geçerek çekmeceli dolaba gitti ve en üsttekini çıkardı. Elini iç çamaşırının altına soktuğunda, fotoğrafların da Mark'ın metresi gibi hayal gücünün bir ürünü olarak yok olup gittiğini düşünerek paniğe kapıldı. Parmakları zarfın kenarını hissettiğinde rahatladı.

Yatağın kenarına oturdu ve fotoğrafları eliyle yayarak çıkardı. Mark'ın bir montajı. Queen Square'deki ofisten çıkarken. Bir kafede otururken. Tanımadığı bir binanın kapısında dururken. Bir elinde çantası, bir caddede yürürken.

Görünenin ardında... her bir görüntüyü aldı ve daha önce yaptığı gibi ona baktı. Ama o zaman orada *olmayan* bir şeyi arıyordu, bu sefer incelemek istediği şey *oradakiydi*.

Mark'ın yüzü. Yanağının kıvrımını, kaşlarının arasındaki derin olukları, yedi yaşındayken bir okul arkadaşının taş attığı kulağının altındaki küçük yara izini, hafifçe çarpık burnunu, düzgün kulaklarını kendininkinden daha iyi tanıyordu. Her özelliği tanıdıktı.

Peki onu rahatsız eden neydi?

Adamın bilinmeyen bir binadan çıkarken çekilmiş fotoğrafını eline aldı. Kravatı biraz yamuk, saçları biraz dağınıktı. Bu onu gülümsetti. Stresli olduğu zamanlarda kravatının düğümüyle oynamak ve parmaklarını saçlarında gezdirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Fotoğrafi ışığa tuttu. Neyin canını sıktığını şimdi görebiliyordu. Başını hafifçe yana çevirmiş, dudaklarını biriyle konuşuyormuş gibi ayırmıştı. Ama orada kimse yoktu.

Fotoğrafi yere bırakarak, adamın bir kafede oturduğu fotoğrafı eline aldı. Masada sadece bir fincan vardı, bu da orada yalnız olduğunu gösteriyordu. Ama bu tedirginlik daha yakından bakmasına ve iki şeyi sorgulamasına neden oldu - neden gün boyunca dışarıda tek başına kahve içiyordu? Ofisinde mükemmel bir kahve makinesi vardı; sık sık çok iyi olduğunu, çok fazla içtiğini söylerdi. Ve ikinci soru, resmi elinde buruşturacak kadar sıkı tutmasına neden olan soru: eğer orada tek başınaysa, kime gülümsüyordu?

Ve o şekilde gülümsüyordu. Sanki çekici bulduğu birine bakıyormuş gibi. Onun da kendisine bu şekilde gülümsediğini hatırlıyordu. Bir zamanlar, uzun, çok uzun zaman önce.

Birbiri ardına fotoğrafları gözden geçirdi. İnançsızlık kızgınlığa dönüştü, sonra da fotoğrafların havaya uçmasına, dönerek yatağa ve yere düşmesine neden olan öfkeye dönüştü. Onları orada bıraktı ve odada volta attı.

O dedektife para ödemişti ve o da ona yalan söylemişti. Facebook'ta ve başka yerlerde istenmeyen kişileri fotoğraflardan silmenizi sağlayan uygulamaların reklamlarını görmüştü. Reklamlara göre bunu yapmak zor değildi. Ethan'a verdiği onca parayla en iyi yazılımı satın alabilirdi. Asıl soru şuydu: Neden?

Tek bir nedeni vardı.

Mark bir şekilde öğrenmiş ve ona yalan söylemesi için o iki yüzlü piç kurusuna para vermişti. Ve kocasının böyle bir şey yapmasının tek bir nedeni vardı. Bir ilişkisi vardı. Ve ciddiye.

OceanofPDF.com

Bir duygu selinin ağırlığı altında yatağa çöktü. Başından beri haklı olduğu için rahatlama, Mark'a bir ilişkisi olduğu için öfke. İyi niyetle tuttuğu ve parasını ödediği özel dedektife öfke. Her ikisi tarafından da aldatıldığına dair sersemletici bir inançsızlık. Gözyaşları geldi, kendini böyle bir karmaşanın içinde bulduğu için kendine acımdan, nefes kesici bir üzüntüden ve sonra ruhunu yakıp kavuran öfkeden sıcak gözyaşları.

Yorgunluk diğer duyguları bastırdığında geriye kalan öfkeydi. Yatağa uzandı ve kafasının içinde kaynamasına izin verdi. Günler önce ne düşünmüştü? Haklı olduğunu anlarsa onun için savaşacağını, ne gerekiyorsa yapacağını mı? Elinde hissettiği bıçağı, sıcak kan hissini ve kokusunu hatırladı.

Kendisini asla şiddet yanlısı bir kadın olarak görmezdi ama asla diğer kadın olarak da görmezdi.

Diğer kadın.

Hayır, bu yanlıştı. O karısıydı. Öteki olan bu davetsiz misafirdi, değil mi?

Kolunu yüzüne doğru savurarak ışığı kapattı. Ne çok yalan vardı. Mark'ın hafta sonu ofiste olmadığını, o gece zor bir müşteriyle uğraşmadığını tahmin etti. Nerede olduklarını merak etti. Belki de bir otelde. Yan dönüp doğruldu ve odanın etrafına dağılmış olan fotoğraflara bakarak bir tane aradı. Mark

bir binadan çıkıyordu. Onu bulduğunda, tanıdık bir şey aramak için ona baktı.

Hiçbir şey yoktu ama kapının iki yanındaki sütunlar dikkat çekiciydi. Fotoğrafi da yanına alarak aşağı indi, koltuğun altından dizüstü bilgisayarını aldı ve açtı.

Google Maps'i açarak Mark'ın ofisinden bir daire çizdi, her otelde durdu, giriş kapısının fotoğrafını getirdi ve fotoğrafla karşılaştırdı. Beşinci otel olan Yüzen Liman Otel'i'ni bulduğunda 'Bingo' dedi.

"Beş yıldızlı, butik bir otel," diye okudu, dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. Kocam ve diğer kadın orada mıydı? "Metresi. Bu kelime dudaklarında garip, anlaşılmaz bir his uyandırdı. Dizüstü bilgisayarını bir çırpıda kapattı. Şimdi ne olacaktı?

Cep telefonu diğer odadaydı; içeri girdi, onu aldı ve bir Uber çağırdı. Hiçbir planı yoktu. Tek bildiği, kocası beş yıldızlı bir otelde fahişesini eğlendirirken öylece oturmayacağıydı.

On dakika sonra bir takside oturmuş Bristol'a doğru gidiyordu. Tek yaptığı bir çift ayakkabı giymek, bir ceket ve bir çanta almaktı. Saçını taramamış, dudaklarına ruj bile sürmemişti. Bunun pek bir anlamı yok gibiydi. Kocasının düzüştüğü kadının kime benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama muhteşem, güzel, genç olduğuna şüphe yoktu - tabii ki - çizgiler, kahkahalar ya da başka bir şey yoktu.

Taksi Bristol'un her zaman kalabalık olan yollarında ilerlerken, aklını kaçırıp kaçırmadığını düşünmeye başlamıştı. Onları otel odalarında yakalayarak ne elde etmeyi umuyordu? Onları birlikte çıplak bulup, yüksek sesle soluyarak elini alnına götürüp, Viktorya döneminden kalma üzgün bir hanımefendinin geçirdiği kriz gibi mi davranacaktı?

Taksi otelin önünde durduğunda, girişe baktı ve Mark'ın yanında çarpıcı bir kadınla orada durduğunu hayal etti. Kadın fotoğraftan fırçalanarak çıkarılmıştı. Susan birden bunun nasıl bir his olduğunu anladı. Sanki vücudunun kenarları parıldıyor, saydamlaşıyor, çevresine karışıyordu. Yakında görünmez olacak, Mark'ın hayatından silinecekti.

Daha önce hissettiği öfke, Mark'ın ve bu kadının görüntüsü katılaştıkça azalmıştı. Susan'ın onunla başa çıkma konusundaki tüm cesur konuşmalarına, bıçak ve kanla ilgili tüm şiddetli düşüncelerine rağmen, bir kenara atılıp bir kenara atılırken hasarı durdurmaya çalışmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu,

Boş bir gevrek paketi, dikenli tellere takılmak ya da dikkatsiz ayaklar tarafından ezilmek için sokak boyunca dönüyor.

"Çıkıyor musun?"

Şoförün kafasının arkasına baktı. O muydu? Eve gitmeliydi. Bu çılgınca bir fikirdi. Kapıyı itip dışarı çıkarken yine delilik diye düşündü.

Madem oradaydı, kendini aptal yerine de koyabilirdi. Girişin en üst basamağına tırmandı ve Mark'ın yanında, o kadına gülümsediği gibi kendisine gülümsediğini hayal ederek döndü. Öfke kuyusuna geri dalmaya çalıştı ama kuyu kurumuş gibiydi.

Lobi küçüktü ve alanı en iyi şekilde kullanmak için bir köşeye çapraz olarak yerleştirilmiş bir resepsiyon masası vardı. Masanın arkasında bir kadın durmuş, kaşlarını çatmış bilgisayar ekranına bakıyordu. Otomatik kapı açıldığında kadın başını kaldırdı ama kaşları daha sıcak bir ifadeye dönüşmedi.

Susan şaşırmadı. Beş yıldızlı bir butik otel görüntüsü vermiyordu. Tanrı aşkına, saçlarını bile taramamıştı. Öfke geri döndü ve ilk kez, birlikte olduğu bilinmeyen kadınla paylaşılacak yerine yalnızca Mark'a yöneldi. Bunu ona o yapmıştı. Onu bu pislige dönüştürmüştü. Bu atılmış, istenmeyen, gereksiz pislige.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Sözlerinin tonu pek de cesaret verici değildi. Susan çantasını daha sıkı kavradı ve yaklaştı. Oradaydı, en kötüsünü de öğrenebilirdi. Resepsiyon görevlisi yakından bakıldığında Susan'ın hem büyüleyici hem de korkutucu bulduğu türden bir kadındı. Mükemmel uygulanmış makyajı, düzgün bir topuzla geriye tutturulmuş parlak saçları, çenesinin kıvrımının altında ustaca kıvrılmış sadece birkaç tutamı, giydiği kedi fiyonklu bluz ürkütücü bir beyazlıktaydı. Bu yardım edecek bir kadın değildi.

Susan cebindeki fotoğrafın kenarlarını yokladı. Yukarıda, süslü yatak odalarından birinde, ağzını Mark'ın kulağının altındaki yara izine dayamış olan kadınla mı birlikteydiler? Fotoğrafı cebinden çıkarıp masaya öyle bir kuvvetle vurdu ki, resepsiyonistin ağır makyajlı gözleri irileşti ve eli masanın kenarında hareket etti. Belki de orada bir alarm vardı. Belki de otelin her yerinde çalacak ve bir tahliyeyi tetikleyecekti. Bu mükemmel olurdu. Mark'ın ve fahişesinin utançlarını örtmek için alelacele giydikleri kıyafetlerle dışarı koştuklarını görmek.

Bir polis karakoluna bağlı bir alarm da olabilirdi ve kendini tutuklanırken bulabilirdi. Bu düşünce elini kaldırmasına neden oldu. "Özür dilerim, lütfen dinleyin.

Resepsiyon görevlisi onun tehlikeli olmaktan ziyade deli olduğuna karar vererek başını salladı. Ancak eli olduğu yerde kaldı.

Kaybedecek bir şeyi olmadığına karar veren Susan gerçeği söyledi. "Bu benim kocam. Sanırım bir ilişkisi var. Fotoğrafı masanın diğer tarafına doğru itti. "Bu dışarıda çekilmiş. Kadının fotoğrafı silinmiş ama onunla birlikte olduğunu biliyorum. Sanırım bu gece buradalar. Kadının yüz ifadesini izledi. Değişmemiştir. Belki de değişemez, diye düşündü Susan, sinsi düşüncenin aklından geçmesine izin vererek. "Pekala, bekleyip görmem gerekecek gibi görünüyor, değil mi? Resepsiyon görevlisinin elinin hâlâ durduğu yere doğru başını salladı. 'Beni dışarı attırabilirsin, doğru, ama caddenin karşısında durup beklememi engelleyemezsin. Uzun bir gece olacak. O kadar çaresizim.

Güzelce boyanmış ağzı büzüldü, sonra bir iç çekişin dışarı çıkmasına izin vermek için ayrıldı. "Onu tanıyorum. Ve evet, buraya bir kadınla geldi ama bu gece kalmayacaklar.

Susan masanın kenarını kavradı. "Emin misin?"

"Kesinlikle.

Onları orada bulacağından o kadar emindi ki, aniden kaybolmuş hissetti. Yoksul. Bu, alışması gereken bir duyguydu. "Çok emindim. Fotoğrafa uzandı. "Ne yapacağımdan bile emin değildim, biliyorsun. Düşündüm ki...' omuz silkti ve fotoğrafı cebine geri koydu. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Belki de onları utandırıp ayrılmalarnı sağlamak ve böylece bana geri dönmesini sağlamak. Düşündüğü şey bu muydu? Fark etmezdi; orada değillerdi. Hepsi zaman kaybıydı. "Bana onun adını verebileceğinizi sanmıyorum, değil mi? Resepsiyon görevlisi başını sallamadan önce cevabı biliyordu.

'Korkarım müşteriler hakkında bilgi vermek otel politikasına aykırı. Size gerçekten söylemem gerekenden fazlasını söyledim.

'Evet, anlıyorum. Teşekkür ederim. En azından Susan tamamen delirmediğini biliyordu. Mark orada bir kadınla kalmıştı. Fotoğraftan fışalanmış olan kadınla aynı kadın. "Bu çok zor. Bu konuda onunla yüzleşmem gerektiğini biliyorum ama bunu yaparsam beni terk etmesi için gereken itici gücün bu olacağından korkuyorum. Titrek bir gülümseme verdi. O ne yapıyordu? Bir otel lobisinde durup bir kadına içini dökmek ne kadar üzücü ve acınası bir durumdu

tanımadığı ve muhtemelen umursamayan biri. Çoktan arkasını dönmüş ve klavyesine dokunarak çalışma moduna geri dönmüş olan biri.

Otomatik kapı kayarak açıldı. Susan, Mark'ın metresiyle birlikte durduğu basamağa doğru baktı. Ne hakkında konuştuklarını merak etti.

"Affedersiniz!"

İçini çekti ve özür dilemek için elini kaldırarak döndü. "Ben gidiyorum.

Resepsiyon görevlisi elini uzatarak, "Bunu yanınıza almalısınız," dedi.

Şaşkınlık içindeki Susan tekrar döndü ve ondan aldı. Otel için bir el ilanıydı.

"Bir ara burada kalmak isteyebilirsin.

Susan'ın aklına bir kez daha şiddetli düşünceler üşüştü. *Elindeki broşürü buruşturdu, sonra uzandı, resepsiyon görevlisini o aptal, kıvrık saç tellerinden yakaladı, masanın üzerine sürükledi ve boğulana kadar dar, boyalı dudaklarının arasına sıkıştırdı.* "Teşekkür ederim," dedi ve broşürü cebine koydu.

Dışarıda şanslıydı ve yoldan geçen bir taksiyi durdurdu. Arkasına yaslandı ve bir yudumda ürperen derin bir nefes aldı. Neredeydiler? Cinsel jimnastik için bir otele gitmek zorunda kalmaları, hovardanın yakınlarda yaşamadığını gösteriyordu. Belki de bu değişmişti. Belki... Susan kalbinin üzüntüyle kabardığını hissetti... belki birlikte bir daire kiralamışlardı.

Belki de otelin yatak odaları butik otel tanımına uymuyordu ve başka bir yere gitmişlerdi. Resepsiyon görevlisinin kendisine verdiği el ilanını almak için elini cebine attı. Lüks ve pahalı bir otele yakışacak kadar kaliteliydi, ön yüzünde otelin güzel bir fotoğrafı vardı ve gerçekte olduğundan daha görkemli görünüyordu. İçinde yemek odasının ve yatak odalarından birinin fotoğrafı vardı. Mark yatağın üzerine yığılmış aptal minderlerden nefret ederdi. Ne işe yaradıklarını asla anlayamazdı ve onlar gittiklerinde Susan'ın yaptığı ilk şey onları kaldırmak olurdu. Bunu onun için floozie'si mi yapıyordu, yoksa tutkuya o kadar kapılmışlardı ki onları fark etmemiş miydi?

İçini çekti, broşürü katlayıp kapattı, sonra da ikiye büktü. İşte o zaman gördü. El ilanının arkasındaki yol tarifi ve sosyal medya bilgilerinin üzerinde küçük, düzgün bir yazıyla yazılmıştı.

Bir isim.

Hannah Parker.

Hannah Parker. Susan'ın bildiği bir isimdi bu. Mark'la ilk tanıştığında soğuk davranmış, arkadaş grubuyla dışarı çıkmaktan mutlu olmuş ama daha fazlası için isteksiz davranmıştı. Susan onun kötü biten bir ilişkisi olduğunu duymuştu. Film yıldızı görünümlü, düşünceli bir adam olan Mark'ı sağlığına kavuşturmakla ilgilenen tek kadın Susan olmamıştı.

Bir arkadaşının barbeküsünde onun yanına oturması şans eseri olmamıştı. Tabağını doldurduktan sonra ayağa kalktı ve onun da aynı şeyi yaptığını görene kadar bekledi, oturacak bir yer bulmak için büyük bahçeyi taramasını izledi. Yanlarındaki koltukları okşayan kadınları görmezden gelmiş ve karmaşadan biraz uzakta bir banka yönelmişti.

O oturur oturmaz Susan koşmamaya çalışarak, gözlerini ondan önce davranabilecek birine karşı açık tutarak yanına gitti. Ama o zamana kadar kadınların çoğu onu kötü bir neden olarak görmeye başlamıştı.

"Oturmamın sakıncası var mı?"

Ağzı hamburgerle doluydu, bu yüzden sadece başını salladı.

Haftalardır aynı arkadaş grubuna karışıyorlardı, bu yüzden adam onun adını biliyordu ve tabii ki kadın da adamın adını ve daha fazlasını biliyordu: hangi üniversiteye gittiğini, hangi hukuk fakültesine devam ettiğini, nereli olduğunu. Ve tabii ki son felaket ilişkisini de.

"Nasıl biriydi?"

Hamburgerinden bir ısırık daha aldı ve ağzı doluyken konuştu. "Kim? Kaybedecek bir şeyi yoktu. "Herkesin hayatını sonsuza dek mahvettiğini söylediği bu kadın.

"Sonsuza dek ve bir gün mü?" Elini ağzına sildi ve ona bakmak için döndü - gerçekten baktı, onu ilk kez görüyordu. "Kim söyledi lan bunu?

Toplanan grubun etrafında bir el salladı. "Seç bakalım. Elindeki plastik çatala bir sosis mızrakladı, bir sosis gibi kaldırdı. kupa ve bir ısırık almadan önce ona salladı. "Bana ondan bahset.

Eğlenmiş görünüyordu. "Ne bilmek istiyorsun?

"Yeni başlayanlar için adı.

"Hannah... Hannah Parker.

"Güzel isim. Nasıl biriydi?" Adam uzaklara baktı ve kız onun cevap vereceğini düşünmedi. "Bazen konuşmak iyi gelir.

Tabağını temizleyip Bud şişesini bitirene kadar tekrar konuşmadı. 'Çok güzel, neredeyse egzotik. Beni güldürdü ve çılgınca şeyler yaptırdı.

"Sevmek mi?

"Mesela..." Gülümsedi, sonra yüksek sesle güldü. "Mesela bir keresinde Hawkesbury'deki bir teyzemi ziyarete gitmiştik. Bölgeyi ve kiliseyi göstermek için onu yürüyüşe çıkarmıştım. Kilise açıktı ve çanları görmek için yukarı çıkabiliyordunuz ama o kuleye tırmanmamız ve manzarayı seyredebilmek için en tepede inmemiz konusunda ısrar etti. Çıkış kapısı sadece üç ayak yüksekliğinde. Zayıf ve çevik bir kadındı, hiç sorun yaşamadan çıktı ve beni de peşinden gitmem için teşvik etti. Büyük zorluklarla başardım ve manzara muhteşemdi. Tekrar güldü, daha uzun, daha yüksek sesle ve meraklı bakışları üzerine çekerek. 'Asıl sorun aşağı inmekti. Kapıda sıkışıp kaldığımda yardım çağırmak zorunda kalacağımızı düşündüm.

Neredeyse bir metre boyundaki adamın bir metre yüksekliğindeki kapıdan manevra yapmaya çalıştığını hayal ettim ve ben de güldüm.

Hikâye üstüne hikâye anlattı. Hannah'nın yaptığı şeyler, söylediği şeyler, ne kadar komik olduğu, hayatının onunla ne kadar daha iyi olduğu, onu birdenbire terk ettiğinde ne kadar şaşırdığı. Onu öylece bırakıp gitmişti.

"Sormuştun," dedi sonunda.

Belki de sersemlemiş görünüyordu. Muhtemelen öyleydi. Bir kadın böyle bir tanrıçayla nasıl rekabet edebilirdi ki? "Ettim. Elini onun çıplak koluna koydu. "Ve paylaştığın için teşekkür ederim. Adamın kolundaki kasların gerildiğini, sonra da gevşediğini hissetti.

"Haklıydın, bu işleri kolaylaştırıyor.

Hepsi bu kadardı. Bir dahaki sefere kız grupta dışarı çıktığında, adam kızın yanına gitti. "Sana bir içki getireyim mi?"

Birkaç dakika önce boş bardağını yere bırakmıştı. Su içiyordu. Ama su içen dünyalıların tanrıçalarla rekabet etme umudu yoktu. "Teşekkür ederim. Prosecco lütfen."

Hannah'nın vizyonu ile rekabet etmek imkânsızdı, bu yüzden Susan bunu denemedi. Güzel ya da egzotik değildi ama güzel ve güvenilir. Hatta belki sıkıcıydı. Daha sonra, bir çift olduklarında, Mark'a çekici gelen şeyin bu olup olmadığını merak etti. Onun çok farklı olduğu gerçeği. Bir zıtlık. Mutlak zıtlık.

Hannah bölgeyi terk etmişti. Bu işi kolaylaştırmalıydı ama bazen dışarıda bir yerde olurlardı ve Mark'ın gözlerindeki uzak bakışı fark ederdi. Nereye gittiğini sormasına gerek yoktu, bir şeyin Hannah'yla ilgili bir anıyı tetiklediğini hemen anlıyordu. Bir anıyla yarışmak zordu. İkinci en iyi hissetmek acı vericiydi. Mark'ın ona ihtiyacı olduğunu fark etmeseydi vazgeçebilirdi.

"Hukuk fakültesini bitirdiğinde ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu ona bir gece, kollarında yatarken.

"Pek düşünmedim.

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu, elini adamın göğsüne koydu ve gülümsemesini bekleyerek yüzüne baktı. Gülümsemedi, gözleri kapalıydı, derin ve rahat nefes alıyordu. "Başlamalısın," dedi. Ama o çoktan uyumuştı. O anda adamın yakışıklı ve nazık ama zayıf olduğunu fark etti. Güçlü bir kadına ihtiyacı vardı. Güzel, egzotik, uçarı bir kadına değil. Susan gibi birine ihtiyacı vardı.

Bir yıl sonra Mark ona evlenme teklif ettiğinde, onu sevdiğinden emin olmamasına rağmen, evet demekte tereddüt etmedi. Aşk gelmişti ve sürmüştü çünkü onlar birbirleri için yaratılmışlardı. Mark'ın yakışıklılığı, çekiciliği ve eğitimi, Mark'ın gücü, kalkıp gitmesi ve saf kararlılığı.

Ortak olduğunda, kariyerinin zirvesine ulaştığında, rahatladı.

Belki de yapmamalıydı... Belki de Mark gibi zengin, başarılı, yakışıklı, kariyerinin zirvesinde bir adamın kolunda göz kamaştırıcı birine ihtiyacı vardı. Susan zamanında yeterince güzeldi. Son zamanlarda kendisinin hoş görünümlü bir kadın olarak tanımlandığını duymuştu. *Hoş*.

Güzel, onca yıl önceki güzel ve egzotikle kıyaslanamazdı. Hannah elbette yaşlanmıştı ama belki de Mark'ı onun için çıldırtan o özelliğini korumuştı.

Belki de hala ondaydı.

Ve şimdi geri dönmüştü.

OceanofPDF.com

Eve döndüğünde yaptığı ilk şey dizüstü bilgisayarını açıp Hannah Parker'ı aramak oldu. Kadını hiç görmemişti - Mark tanışmalarından önce tüm fotoğraflarını yok etmişti - o halde bugün neye benzediğini nasıl bilebilirdi? Ayrıca hâlâ aynı soyadını kullandığının da garantisi yoktu; evlenmiş olabilirdi. İkisi de Susan'ı aramaktan alıkoymadı. Facebook'ta birkaç Hannah Parker vardı ama hiçbirisi olası bir aday gibi görünmüyordu. Susan ne ummuştı - *Koca Hırsız Hannah* adında bir Facebook sayfası bulacağını mı?

Bildiği her sosyal medya platformunda arama yaparken, kadınların küçük resimlerine bakarken, onların floozie olup olamayacaklarını merak ederken zaman kayboldu. Bunun bir zaman kaybı olduğunu biliyordu ama kadın üstüne kadın bakmaktan kendini alamıyordu. Kendini her biriyle karşılaştırıyor, her karşılaştırmada kendini küçültüyordu.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp kanepeye yığıldığında saat ikiyi geçiyordu. Kalkıp yukarı çıkmalı, biraz uyumaya çalışmalıydı. Bunun yerine ayakkabılarını tekmeledi ve olduğu yerde uzandı.

Rüyalarında yüzlerce güzel kadın, kan damlayan keskin bıçaklar, Susan'ın yaşlılıktan buruşmuş, çizgilerle kaplı ve bitkin yüzü, ağzı ardına kadar açık, Mark küçüldükçe küçülen ve yok olana kadar Mark'ın adını çağıran görüntüler vardı.

Bacağına kramp girmiş ve boynu ağrıyarak uyandı. Ayağa kalkmaya çalışırken kendini rüyasındaki kadın kadar yaşlı hissediyordu. Oda zifiri karanlıktı.

Karanlıktı, daha önce çektiği ağır perdeler dışarıdaki sokak lambalarının ışığını kapatıyordu. Körlemesine, hareket ettikçe elleriyle önündeki havayı sıvazlayarak, topallaya topallaya odadan çıktı, merdivenleri çıktı ve yatak odasına girdi. Soyunmanın bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden yorganın altına girdi, kendini yorganın içinde kundakladı ve Mark'ın kollarının onu tuttuğuna inandı. Belki hayal gücü o kadar iyiydi ya da o kadar yorgundu ama Mark'ın ellerinin sıcaklığını, omzunu okşayan yumuşak nefesini hissetti ve kendinden geçti.

Tekrar uyandığında gün ışıdı. Ev doğal olmayan bir sessizlik içindeydi. Mark'ın ofise gitmeden önce üstünü değiştirmek için eve gelip gelmeyeceğini merak etmişti. Belki çantasına yeni bir gömlek ve tıraş bıçağı sıkıştırmayı başarmıştı ya da belki de floozie ona yeni kıyafetler ve tuvalet malzemeleri sağlamıştı.

Yataktan kalkmak için bir neden yok gibiydi. Yapacak bir şey yoktu. Uğruna bir şey yapılacak kimse yoktu. İlgisizlik, belki de depresyona doğru ilerliyordu. Her şeye sahip olduğunu düşünmüştü. Şimdi bir serap gibi görünüyordu. Bir süreliğine yuvarlanıp gitmekte yanlış bir şey yoktu. Bunun için bir nedeni vardı. Ama genellikle kendine acıyan bir kadın değildi, yatakta hiçbir şey yapmadan yatmayı da sevmezdi. Yorganı geriye atarak yataktan kalktı. Uykuda geçirdiği saatler boyunca bir yerlerde kot pantolonunu açmış, gömleğini ve sütyeninin askılarını çıkarmıştı. Belki de beline dolandığı için çıkarmayı denemiş ama başaramamıştı.

Her şeyini çıkardı ve duş aldı. Akan suyun pozitif gücüne inanan biri olarak uzun süre spreyin altında kaldı ve en sevdiği duş jelini kullanarak saçlarını yıkadı. Kendini biraz daha iyi hissederek yeni bir kot pantolon ve gömlek giydi ve ıslak saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlamak için bir bant kullandı.

Saat sadece dokuzdu. Önünde doldurulmayı bekleyen koca bir gün vardı. Kahve yapabilir, kahvaltı edebilir, belki televizyon izleyebilirdi. Saatleri hiçbir şey yapmadan geçirebilirdi. Daha da kötüsü, bütün günü Mark'ın geceyi nerede geçirdiğini merak ederek, onu Hannah'yla, çıplak uzuvları birbirine dolanmış halde hayal ederek geçirebilirdi. Oturup kendini delirtebilirdi.

Bir kase mısır gevreğinin yarısını yemiş, bir fincan kahveyi ellerinin arasına sıkıştırmıştı ve kapı çaldığında düşüncelere dalmıştı. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Postacılarının gelmesi için çok erken bir saatti ve bir teslimat beklemiyordu.

Yapacak bir şeyinin olmaması, esnafla ya da bir şey için para toplayan biriyle ya da din propagandası yapan biriyle uğraşmak istediği anlamına gelmiyordu. Birkaç kez kapısını çalmışlardı, temiz giyimli, takım elbiseli, nazik ve samimi yüzlü genç adamlardı ve onlara ilgilenmediğini söylerken her zaman kibar davranmıştı ama o gün muhtemelen onlara siktirip gitmelerini söyleyecekti. Cevap vermemek daha iyiydi - eninde sonunda giderlerdi.

Ama çalmadılar. Kapı zili çaldı, sonra bir kez daha çaldı, sonra orada her kim varsa parmağını kapıya bastırdı. Susan bıçakların durduğu tahta bloğa baktı. Parmaklarını yüzünde gezdirirken elleri titriyordu, sanki aklına gelen kan görüntüsünü silmeye çalışıyordu.

Kapı zili hâlâ çalışıyordu. "Lanet olsun," diye homurdanarak ayağa kalktı, koridora ve ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp içerideki kişiye bağırmaya hazırlanırken, gelenin kim olduğunu görünce çenesi gıcırdayarak kapandı. "Sen!

"İçeri girebilir miyim, lütfen?

"Neden, bana biraz daha yalan söyleyebilmek için mi? Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. 'Evet, şaşırmış görünebilirsin. Bana yalan söylediğini biliyorum. Kocamın bir ilişkisi var. O fotoğraflara airbrush yapman için sana para verdi. Çok zekice, değil mi? Ondan para, benden para. Senin için ne güzel bir kazanç kaynağıydım.' Ne kadar aptalmış. Ne kadar aptalca bir güven. Eli kapının kenarına dayanmıştı, kapıyı itti, bir el onu durdurduğunda ve özel dedektif, güvenilmez olduğunu çoktan kanıtlamış bir adam eve girip kapıyı arkasından kapattığında şok içinde bağırdı.

İyi bir geceydi; Mark'a onun için tam olarak neler yapabileceğimi göstererek bundan emin oldum. Sonrasında bana sarılmak gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı, terli kollarını bana doluyor ve beni daha da terli göğsüne çekiyordu. Belli ki karısıyla yaptığı bir şeydi bu. Belki o bundan hoşlanıyordu. Bense cinsel jimnastikten sonra biraz yalnız kalmayı seviyordum. Onun teknesini sallamak yerine, kucağından kayarak yatağın serin kenarına doğru sürünmeden önce uykuya dalmasını bekledim.

Sabah daha fazlası için hazırды. "Sana doyamıyorum," diye fısıldadı, bana doğru kaydı, bir elini karnımda, bacaklarımın arasında gezdirdi.

İnledim. Sabah seksi hiçbir zaman bana göre olmamasına rağmen bu uygun bir tepki gibi görünüyordu. Yine de o hazırды, istekliydi ve açıkça yapabiliyordu, bu yüzden gerçekten yapmak istediğim tek şey bir iki saat daha uyumakken üzerime düşeni elimden geldiğince büyük bir gusto ile yaptım.

Hatırladığımdan çok daha romantikti. Sanırım karısının etkisi vardı. Birlikte duş almamızı önerdiğinde, kötü bir piliç romanından senaryo öğrenmiş gibiydi ve karısının onları okuyup okumadığını sormak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Ona bu kadar aptal olmamasını söylememek için kendimi daha fazla ısırarak zorunda kaldım. "Hayır, sen devam et; beni çok yoruyorsun, sadece birkaç dakika uyuyacağım.

Yatağa doğru bir hamle yaptığında, hemen gözlerimi kapattım ve ipucunu anlamasını umarak başımı hafifçe eğdim. Anlamış olmalıydı,

ve iddia ettiğim kadar yorgun olmalıydım çünkü uyuyormuş gibi yapmam gerçeğe dönüşmüştü. Uyandığımda sessizlik ve yatak odasının soğuk, beyaz, süssüz duvarları kafamı karıştırdı ve nerede olduğumu merak ettim. Yıllar boyunca yabancı bir yatak odasında ilk kez uyanmıyordum. Ancak sessizlik bir erkek sesinin belirgin gürültüsüyle bozulduğunda rahatlardım. Yeni dairem... ve Mark burada benimle birlikteydi.

Kendimi mutlu hissetmeliydim. Planım işe yarıyordu. Ama düşüncelerim sürekli annemin yatak odasında bulduğum şeye dönüyordu. Bunun sonuçları o kadar sarsıcıydı ki, onları kabullenemiyordum. Henüz değil... belki de asla... çünkü eğer haklıysam, tüm hayatım bir yalandan ibaretti.

Bu korkunç bir düşünceydi. Yataktan fırladım, çarşafı da yanımda sürükleyerek Mark'ı aramak için odadan kaçtım, daha önce istemediğim kadar şimdi onun varlığını istiyordum.

Tavandan tabana pencerenin önüne yerleştirdiğim küçük masada oturuyordu. Telefonunu kulağına dayamıştı ve dinlerken söylenenleri başıyla onaylıyordu.

"Sorun değil," dedi, "bunu bugün sizin için alabilirim. Bir kez daha başını salladı ve bağlantıyı kesip telefonu yere bıraktı. Yüksek sesle iç çekişi, alçak pencere pervazının köşesindeki bir bitkinin yapraklarını karıştırdı.

"Kötü haber mi? Dönüp bana karısı olduğunu, üzgün olduğunu ve ona gitmesi gerektiğini s ö y l e m e s i n i isterdim. Kızgın olmak için bir nedenim olsun isterdim, hala bana ulaşmaya çalışan korku yerine herhangi bir duygu hissetmek isterdim.

Döndü ve bana elini uzattı, yüz ifadesi rahatlamıştı. Karısı olmadığını tahmin ediyorum.

'Sadece işle ilgili şeyler. Yapmam gereken evrak işleri.'

"Yine de biraz ara verebilirsin, değil mi? Elini çekiştirdim. Eğer beni şeytanlardan kurtaracak bir öfke uyandıramazsam, yıllardır yaptığım şeyi yapacaktım; onları seksin getirdiği yakınlık, sıcaklık ve bağlantıyla silip atacaktım. Geçici bir rahatlama ama işe yarayacaktı.

On beş dakika sonra Mark işinin başındaydı ve ben hâlâ garip bir şekilde huzursuzdum. Öylece oturup onun boş olmasını bekleyeceğimi sanması beni de rahatsız ediyordu. Onu kendi haline bırakmak en iyi fikir gibi görünüyordu.

Bir gecelik çantamı hazırladım ve ön kapıya bıraktım. Ceketim bir sandalyenin arkasına asılmıştı. Üzerime geçirdim, cebini yokladım ama içinde ne olduğunu düşünmek istemedim. Onun yerine Mark'ın arkasından yaklaştım. Yanağına kondurduğum bir öpücük onu ürküttü, parmakları bir

dizi harfe çarparak

Ekranda anlamsız şeyler uçuşuyordu. "Lanet olsun," dedi ve bana dönmeden önce dikkatlice sildi. "Özür dilerim, beni korkuttun. Monitöre doğru başını salladı. "Bunu gerçekten halletmem gerekiyor.

"Sizi yalnız bırakayım," dedim soğukkanlılıkla. 'Ben Ivan'ın evine gidiyorum. Sanırım bir, belki de iki gece kalacağım. Bu sana karınla konuşmak için bir şans verir.

Ayağa kalktı, bana ulaşmak ve beni kollarına sürüklemek için aceleyle tökezledi. 'Bir ya da iki gece mi? Sanırım...' Ağzını açıp kapattı, sanki birden söyleyeceği sözlerle hakkı olmadığını fark etmiş gibiydi.

Ne olacağını çok iyi biliyordum. Bir dairem olduğunda, istediği gibi gelip gidebileceğini düşünmüştü. Ne zaman karısından ayrılmak istese orada onu bekliyor olacağımı. Bir karar vermek zorunda kalacağına hiç inanmamıştı. "Pekala," dedi, gitmeme izin vererek. 'Susan'la konuşacağım, söz veriyorum. Döndüğünde bana haber ver; buluşabiliriz. Seni yemeğe götüreceğim ve konuşacağız. Tamam mı?'

Kırpığı kullanmışım, şimdi sıra kadife eldivendeydi. Yaklaştım, elimi yanağına koydum ve gözlerinin içine baktım. "Uzakta olduğum her an seni düşüneceğim, ne kadar harika bir aşık olduğumu ve beni ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayacağım. Ve sonra onu öptüm, uzun, yavaş, şehvetli bir öpücüktü bu, onu tahrik ettiğini biliyordum. Onları her zaman daha fazlasını ister halde bıraktım. Gülümseyerek uzaklaştım, sonra döndüm, çantamı aldım ve çıktım.

Berbat bir gündü, yoğun yağmur ve alçak bulutlar sabahın ortasından ziyade akşamın erken saatleri gibi hissettiriyordu. Windsor'a gitmek yerine yorganımın altında güzel bir kitapla kıvrılıp kalmaktan mutlu olacağım türden bir gündü. Mark ve onun kendi kendine hizmet eden evden - benim evimden - çalışma fikri bunu imkânsız hale getirmişti.

Bir süreliğine uzaklaşmak ona düşünmek için zaman kazandıracaktı. Bir gece planlamıştım; belki birkaç gece daha kalmalıydım. Ivan şikayet edecek değildi ya. Bu fikir beni güldürdü. Radyonun sesini açtım ve uzun bir nefes verdim. Az önce beni neredeyse boğacak olan korku geri çekilmişti. Mark'tan uzakta kendimi daha iyi hissettiğim fikrine inanmayı reddediyordum. O benim için mükemmeldi ve beni mutlu ediyordu.

Hayatım bundan sonra güzel olacaktı. Elimi direksiyondan kaldırdım ve neredeyse takıntılı bir şekilde cebimi yokladım, sonra düşüncelerimi bastırmak için umutsuzca sesi açtım. İşe yaramadı. Tek başardığı, Ivan'ın evinin önüne geldiğimde kapının açık bırakılmış olduğunu görüp minnettar olurken zonklayan bir baş ağrısına neden olmak oldu.

Söz verilen yağmur gelmişti. Kapının olabildiğince yakınına park ettim, çantamı kaptım ve sığınağa doğru koştum. Anahtar kilidin içinde kolayca döndü ve ben de içeri girdim, üzerime sinsice gelmeyi başaran birkaç damlayı silkeliyordum.

Sadece birkaç gün önceki son ziyaretimde fark ettiğim koku daha yoğun ve mide bulandırıcıydı. Gitmek akıllıca bir hareket gibi görünüyordu.

ve tüm pencereleri sonuna kadar açtım. Evet, yağmur içeri girecek, perdeleri ve Ivan'ın değerli İran halılarını ıslatacaktı ama daha da önemlisi, pis kokunun dışarı çıkması için bir yol olacaktı. Eğer bir ya da iki gece geçireceksem, nefes alabilmeliydim.

Kötü kokunun kabul edilebilir bir seviyeye inmesi birkaç saat sürdü. Sadece yatak odasında değil, salonda ve mutfakta da pencerelerin açılması ve cereyan sağlamak için ön kapının desteklenerek açılması gerekiyordu. Ev eskiydi ve gıcırdayıyordu ama bu kadar çok pencere açıkken uğursuz bir çingirak sesi çıkıyordu. Rüzgâr çıkmıştı; perdeleri ıslatacak ve gürültülü bir şekilde sallanmaktan öteye geçemeyecek kadar ağırlaştıracak kadar yağmur yağana kadar her açık pencerede dans ettirdi.

Ceketimi çıkarmadım ve kendime bir fincan kahve yaptım. Biraz yiyecek getirmeyi düşünmeliydim. Dondurucuya bir göz atınca iç geçirdim. Aç değildim ama daha sonra aç olabilirdim. Ivan paket servisi hiç sevmezdi, bu yüzden orada yaşadığım süre boyunca hiç sipariş vermemiştik ama siparişi teslim edecek birini bulacağımdan hiç şüphem yoktu. Ya bunu yapacaktım ya da bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda en yakın süpermarkete doğru yola çıkacaktım. Pencereden karanlık gökyüzüne ve rüzgârda çılgınca sallanan ağaçlara baktım ve başımı salladım. Bu şekilde dışarı çıkmayacaktım.

Kaçınılmaz olanı erteleyerek kahveyi yavaşça yudumladım, sonra boş bardağı lavaboya bıraktım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Ivan'ın yatak odasının kapısı hafif aralıktı. Yaklaştıkça, rahatsız edici koku arttıkça burnum savunmaya geçti. Vücut atıkları, ölüm ve umutsuzluk kokuyordu. Kapı aralığından daha ileri gitmeme gerek yoktu ve gitmedim de. 'Merhaba, Ivan. Birkaç gece kalacağım. Umarım senin için sorun olmaz. Sana engel olmayacağım.

Cevap vermedi. Cevap vermesini beklediğimden değil. Görevimi tamamlamıştım. Koridora geri döndüm ve kapıyı kapattım.

Birdenbire yorulmuştum. Önceki gecenin maskaralıkları etkisini göstermişti. Sanırım bütün gece cinsel jimnastik yapmak için çok yaşlanmıştım. Mark ve ben evlendiğimizde, ilk yapacağım şey bu olacaktı.

Yatak odama döndüğümde hava daha taze kokuyordu ama rüzgâr açık pencereleri tıkırdatıyor ve artık ıslak olan perdeleri gürültüyle duvara çarpıyordu. Onları kapattım ve ben uyurken kokunun kapının altından sızıp beni boğmamasını umdum.

Yatak rahattı. Yastıklar da öyle, dairedekilerden çok daha rahattı. Ayrılırken onlar da benimle gelecekti. Bu olumlu notla, şaşırtıcı derecede rahatlamış bir şekilde uykuya daldım.

Kokuşmuş, çürümüş cesetlerin ve yağmur gibi yağarak pencerelerden içeri dolan yoğun, kötü kokulu atık suların rüyalarıyla dolu derin bir uyku. Bacaklarını uzatıp evin içinde geziniyor ve ardında pis bir koku bırakıyordu. Ve herkesi yaklaşan korkunç yaratığa karşı uyaran çanlar çalmaya başladı. Yüksek sesli çanlar ama insanlar onları görmezden geldi ve kaçmak yerine gulyabaninin elini sıkmak için ona uzandılar, ellerini sıkarken uzuvları koptuğunda yüz ifadeleri dehşete dönüştü.

Elimdeki yumuşak, kokuşmuş kütleyi hissettim ve tiksinti dolu bir çığlıkla fırlatıp attım. Bu beni rüyadan uyandırmaya yetti ve parmaklarıma yapışan çürümüş bir şey olmasından korkarak ellerimi kontrol ederek yukarı doğru sıçradım.

Ellerimi birbirine sildim. Hissettiğim şey çok güçlüydü.

"Merhaba.

Bir an için hâlâ uyuduğumu sandım, sonra kelime tekrar geldi, daha yüksek sesle, daha sert.

"Merhaba.

Hâlâ vücudumda rüyamdaki gulyabaniye dair bir kanıt arıyordum ama bu ikinci selamlamayla başımı kaldırıp karanlık odaya baktım. Kapının yanında bir şey vardı. Vücudu ve uzuvları arkasındaki karanlık duvara karışmış puslu bir form. Sadece solgun yüzü göze çarpıyordu, sanki odadaki tüm ışık tek bir ovalde yoğunlaşmış gibi garip bir şekilde parlaktı. Belki de hâlâ uyuyordum ve hortlağım insan şeklini alıyordu.

"Sen Hannah Parker mısın?

Adımı bilen kâbus gibi bir hortlak mı? Yatakta kambur durduğum için kendimi dezavantajlı hissediyordum. Bu davetsiz misafir her neyse ya da her kimse, onunla ayaklarımın üzerinde yüzleşmek daha iyi görünüyordu. Ayağa kalktım ve başucumdaki lambaya uzandım, bir yandan da gözlerimi hâlâ kapının yanında duran figürden ayırmıyordum. Lamba pek aydınlatmıyordu; aksine, daha fazla gölge oluşturuyor ve sahneyi korkunç bir şekilde gerçek dışı hale getiriyordu. Ana ışığı açmam gerekiyordu ama düğme kapının yanındaydı ve figüre yaklaşmak anlamına geliyordu. Kendimi her zaman cesur bir kadın olarak görmüştüm; ne de olsa öyle olmak zorundaydım. Ama o gerçeğe yüzleşmekti, bu... şey, bunun ne olduğundan emin değildim.

Belki de davetsiz misafir de aynı şeyi hissetti, çünkü aniden hareket etti ve ışık yandı ve karşımda bir kadın vardı. Sadece normal bir kadın.

Mark'ın karısı.

OceanofPDF.com

Ethan zorla evine girdiğinde dehşete düşmüştü. Çıkışı onun tarafından engellenince arka kapıya koşmak için döndü ve anahtarı Mark'ın ısrarla saklanmasını istediği dolaptaki kancada değil de kilitte unutmuş olduğunu umdu.

Düşünceleri karmakarışıkken, Ethan'ın onu dinlemesi için yalvaran sesini fark etmesi birkaç saniye sürdü.

"Lütfen sakın ol," dedi ellerini avuç içleri önde olacak şekilde uzatarak. "Sana zarar vermeyeceğim; sadece söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum.

Kapı aralığından baktı. Anahtar kilidin içinde değildi; kaçış yoktu.

Ethan, 'Lütfen, sadece dinle,' dedi.

Sesi tehlikeli olmaktan ziyade kederli geliyordu. Kadın ona döndü, korkusu biraz azalmıştı. "Bana fazla seçenek bırakmadın, değil mi? Mutfığa gitti ve onu takip etmesi için bıraktı.

Masaya oturdu; günler önce ona güvenebileceğini düşündüğünde oturduğu koltuğa. Dolaba uzandı, anahtarı çıkardı ve arka kapının kilidine soktu. Çevirerek, rahatlamadan önce kapının açılıp açılmadığını kontrol etti. Sonra kollarını savunmacı bir tavırla kavuşturarak ona baktı. "Birinin evine zorla girmek, onun sana güvenmesini sağlamanın en iyi yolu değildir, biliyorsun.

"Biliyorum ve özür dilerim.

Üzgün görünüyordu. Kederli, üzgün ve aptalca üzgün. Bu ifadeyi biliyordu; o sabah aynada görmüştü. "Kahve ister misin?"

'Bu iyi olur. Uyumadım ve uyanık kalmak için ana hatlara ihtiyacım olacak.

Eğer sempati umuyorsa, yanlış eve gelmişti. Kaşlarını çattı. Onun orada ne işi vardı ki? Kahveyi yaptı ve adamın önüne bir fincan koydu. 'Pekala, şimdi, ne istiyorsun? Eğer bana Mark ve başka bir kadın hakkında yalan söylediğini anlatmaya geldiysen, artık çok geç; zaten biliyorum.

Kahveyi höpürdeterek içti ve bardağı yere bıraktı. "Nasıl öğrendin?"

"Mark dün aradı ve evde olmayacağını, zor bir müşterisi olduğunu söyledi.

biraz yardıma ihtiyacı vardı. Ona inandım. Ne de olsa bana bir ilişkisi olmadığı söylenmişti. Kahvesine şeker karıştırdı ve gözlerini dönen sıvıya dikti. Beyninin içinde de aynı hisler vardı. "Belki de sana gerçekten inanmamışımdır. Omuz silkti. "Bilmiyorum, ama bir şey beni o fotoğrafları tekrar çıkarmaya ve daha yakından bakmaya itti. İlk seferinde gözden kaçırdığım şeyi fark ettim. Mark birine gülümsüyordu; kafasını çevirmiş birine *bakıyordu*. Ama orada kimse yoktu. Bu adama güvenmek için hiçbir nedeni yoktu ama konuşacak birinin olması iyi bir şeydi. "Dışarıda durduğu binanın bir otel olduğunu tahmin ettim. İnternette bir arama yapıp hangi otel olduğunu bulmam uzun sürmedi. Sonra da oraya gittim.

Ethan homurdandı. "Otele mi gittin?"

Kocasını onu aldatıyor olabilirdi, dünün gazetesi gibi bir kenara atılmış olabilirdi, ama bu küçük pislik tarafından küçümsenecekse lanetliydi. 'Eğer bir şeyin yapılmasını istiyorsam, bunu kendim yapmanın başkasına güvenmekten çok daha iyi olduğunu keşfettim. Yani evet, otele gittim. Ve hayır, yüz ifadenizden onları orada bulamadığımı bildiğinizi görebiliyorum ve haklısınız, bulamadım, ama Mark'ın orada bir kadınla birlikte olduğunu keşfettim ve adını öğrendim. Hannah Parker.' Konuşurken, cesur davrandığı ve istediği bilgiyi bulduğu aklına geldi. Kimseye ihtiyacı yoktu. Uzun zamandır ilk kez omuzlarından bir yük kalktığını ve sahip olduğunu unuttuğu omurgasının dikleştiğini hissetti.

"Etkileyici," dedi Ethan. "Eğer bir işe ihtiyacınız olursa, gelip bizi görmelisiniz. Kupasını aldı, yudumladı, yere bıraktı, başını

Ellerini etrafına doladı, sapıyla oynadı. Bir yandan da Susan'ın gözlerinden kaçıyordu.

Ona Drew'un yanlış bir şey yaptığı zamanları hatırlatıyordu. Oğluyla uğraşırken, ona yeterince ip verirse, sonunda itiraf ederek kendini asacağını öğrenmişti. Yapacak başka bir şeyi de yoktu. Hannah'nın adını öğrenmek bir adımdı. Susan'ın bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ethan'ın ceketinin cebine uzandığını gördüğünde yapabileceği bir şey düşünmeye çalışıyordu. Masanın üzerine bir zarf koydu ve ona doğru itti.

Düzeltilmemiş fotoğraflar. Tam olarak tahmin ettiği gibiydi. Mark karşısında oturan kadına gülümsüyor, yanında yürüyen kadınla konuşuyor, onun gözlerinin içine bakıyordu. Susan fahişenin güzel olacağını tahmin etmiş ve genç olduğunu varsaymıştı. Her iki konuda da yanılmıştı. Fotoğraftaki kadın onun yaşlarındaydı, hatta belki bir iki yaş daha büyüktü ve güzel değildi; baş döndürücüydü. Susan fotoğrafı kaldırdı, yüksek elmacık kemiklerine, omuzlarına doğru kıvrılan parlak, siyah saçlarına, dolgun dudaklarına imrenerek baktı. Onda egzotik bir şeyler vardı, yatakta bir vahşi olacağını haykıran şehvetli bir cinsellik.

"Demek Hannah bu? Çok güzel, değil mi? Adam cevap vermeyince Susan ona baktı ve ağzının ince bir çizgi halinde kenetlendiğini görünce şaşırdı. Birden burada da yanıldığını anladı. Ethan'a rüşvet veren kocası değildi; Hannah'ydı. "Fotoğraflarla oynaman için sana para verdi. Haklıyım, değil mi? Neden böyle bir şey yapsın ki? Onların bu adi ilişkisini öğrenmem ve Mark'ı onun pis ellerine teslim etmem kesinlikle onun çıkarımaydı.

"Bana ödeme yapmadı.

Susan ondan tekrar fotoğrafa baktı. Hayır, başka her şeye sahipken neden para gibi iğrenç bir şeyi kullansındı ki? "Sanırım bana her şeyi anlatsan iyi olur. Fotoğrafı yüzü aşağı gelecek şekilde masanın üzerine koydu. "Eğer işine devam etmek istiyorsan tabii.

Bir elini tıraşsız yüzünde gezdirdi. Susan onun kıllarının törpülenişini dinledi ve bunun yalancı yılan için ne kadar uygun bir ses efekti olduğunu düşündü. Aklına bir fikir gelmişti. Onun işine devam etmesine, hatta paranın onda kalmasına izin verecekti, ama karşılığında bir şey istiyordu. Önce onun hikayesini dinleyecekti.

"Hannah ile on beş yıl kadar önce tanıştım. Bir gece bir bardaydım ve onu yaşlı bir morukla biraz tartışırken gördüm. Adam ona vurunca araya girdim, arama emri kartımı gösterdim ve bir tane yapmasını söyledim. Güldü ve başını salladı. "Tipik bir kabadayı, küçük bacakları onu taşıyabildiği kadar hızlı kaçtı.

"Seni Hannah ile bırakıyorum.

"Evet. Bardağına uzandı ve boş olduğunu gördü. Ellerinin arasında tutup ileri geri yuvarladı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Seksi. Eliyle yüzünü yelpazeledi. "Çok sıcaktı.

"Ve onu kurtardığınız için size minnettar mı?

Buna güldü. "Öyle olduğunu söyledi. Kirpiklerini kırıştırdı, zor durumdaki genç kızı oynadı, beni bir kahraman gibi hissettirdi. O harika bir oyuncu.'

"Ah. Duymaya ihtiyacı olan şey buydu. Kullanabileceği bir şey.

"Hiçbir yanılsama içinde değildim. Kovaladığım adam bir kabadayıydı, ama çok zengin bir kabadayıydı. Asla benim gibi biriyle ilgilenmeyecekti, yarı makul bir ücret kazanmak için çok çalışmak zorunda olan biriyle.

Adam durduğunda Susan sabırsızlıkla bekledi, sonra onu dürttü. "Ama bir süredir birlikteydiniz?

Birkaç hafta. Hannah'nın güzel olduğu kadar sert olduğunu keşfedecek kadar uzun bir süre. Ne istediğini çok iyi biliyordu ve benim gibi biri o değildi.

"Senden ayrıldı mı?

"Ayrıldınız mı?" Başını sallayarak bir tutam yağlı saçını geriye savurdu. 'O kadar nazik bir şey değil, sadece yörüngemden kayboldu. Haber vermeden ya da adres bırakmadan dairesinden kaçtı. Anahtarlarını ev sahibinin posta kutusuna bıraktı ve gittiğini belirten bir not bıraktı. Öylece çekip gittiğine inanamadım. "Veda bile etmeden. Bu son birkaç sözcükte acınacak bir şey vardı; bunu fark etmiş gibiydi ve Susan'ın bakışlarına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ona öylesine tutulmuştum ki, birlikte olduğumuz, müdavimi gibi görüldüğü yerlere dadanmıştım, ama o hiç görünmedi. Kimse onu görmemişti ve günler içinde neden olduğu dalgalanma sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. Onu bir daha hiç görmedim.

"Mark'ı takip edene kadar mı?

"Evet. Boş kupasına uzandı. "Biraz daha alabilir miyim, ne dersin?

Ona devam etmesini söylemek istedi ama sesindeki hüznü, bugünlerde kendisinininde de duyduğu aynı değersizlik tonunu fark etti. Belki de çok ortak noktaları vardı.

Kahve fincanı önüne geldiğinde bir yudum aldı ve hikâyesine devam etti. 'Uzun zamandır gözetleme yapıyorum. Öncelikli olan hedefin net bir fotoğrafını çekmektir. Fotoğrafları çekerim, odaklanıp odaklanmadıklarını kontrol ederim, ama hepsi bu; üzerinde fazla durmam. Kocanızın yakışıklı bir kadınla birlikte olduğunun farkında olmam dışında, ona pek dikkat etmedim, bu yüzden Hannah'yı tanıyamadım.

"Kocanızı Bristol'da Queen Square'den çok uzak olmayan bir daireye kadar takip ettim. Birkaç dakika sonra eşinizle birlikte balkonlardan birinde belirdi. Zarfı gösterdi. Fotoğraf orada. Bir süre sonra balkondan kayboldular, birkaç saat sonra da adam gitti. Eve, sana doğru gideceğini tahmin ettiğim için onu takip etme zahmetine girmedim. Hannah dışarı çıktığında arabama yaslanmış sigara içiyordum. El salladı ve bana doğru koştu. Bir an için bana yumruk atacağından emin oldum ama sonra...' gülümsedi. "Sonra onu tanıdım. Sanki birbirimizi sadece bir gün önce görmüşüz gibi, sanki yıllar önce ortadan kaybolmamış gibi çılgılık attı ve ellerini bana doladı.

Susan sahneyi net bir şekilde hayal edebiliyordu: Kendini kaptırmış bir adam, işbirlikçi, çıkarıcı, şaşırtıcı derecede güzel bir kadın.

"Beni dairesine davet etti, bana bir içki doldurdu ve tek kelime etmeden beni terk ettiği için ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Ellerini bardağın etrafına sardı.

Susan onun parmaklarına, beyazlaşan eklemlerine baktı. Hannah'yı boğduğunu mu hayal ediyordu? Belki de öyleydi. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gözleri endişeyle arka kapıya kaydı, kilidi açtığı için rahatlamıştı. "Ne oldu?

"Bana o kadar güçlü yaklaşıyordu ki, kocanızla ilişkisini bitirmiş olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bu sadece bir kaçamaktı. Alkol hepimizi aptallaştırır, ben de bir istisna değilim. Neden dışarıda dolaştığımı sorduğunda dürüst olmaya karar verdim. Ne de olsa,' diye alay etti, 'ilişkiler bunun üzerine kurulmaz mı? Dürüstlük.

"Yani ona söyledin mi?

Evet. Her şeyi. Senin hakkında, otelin dışında, kafede çektiğim fotoğraflar. Pazartesi günü seninle buluşacağımı ve sana kanıt vereceğimi söyledim.

istedim. Dehşete düşmüş, hatta utanmış gibi görünmesini bekledim ama sadece omuz silkti ve bir hata olduğunu ve her şeyin bittiğini söyledi.

Bitti mi? Umut Susan'ın yüreğini hoplattı.

"Aptalca küçük bir kaçamak" dediği şey için seni üzmenin bir anlamı olmadığını, onu kimseyle görmediğini sana söylemem gerektiğini söyledi. Uzandı ve zarfa dokundu. "Bir uygulamam var; bir kişiyi silmek çok kolay.

Susan hâlâ evliliğini neredeyse mahveden o *aptalca kaçamağın* kavramıyla mücadele ediyordu ama kafası karışmıştı. 'Neden bana onu kimseyle görmediğini söylemedin? Bu daha mantıklı olmaz mıydı?

"Tek başına çekilmiş fotoğraflarının daha ikna edici olduğunu düşünmüştüm.

Ona ödediği çılgın parayı hatırladı ve gerçeği tahmin etti. "Faturanı gerekçelendirmek zorundaydın, değil mi? Yapabileceği herhangi bir tartışmayı durdurmak için bir elini kaldırdı. Para umurunda değildi. "Bunu benim iyiliğim için yapmaya seni o mu ikna etti? Belki de erkeklerin kalbini kıran Hannah'nın merhametli bir yanı vardı.

"O da öyle dedi.

Umut kırılğan bir ruh haliydi. Etrafında çökerken çatırdadığını ve çınıladığını hissedebiliyordu. "Öyle demek istemedi, değil mi? O fotoğraflara doktorluk yapman için söyledi.

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. 'Daha iyi bilmeliydim ama çok ikna edici, onunla ilk tanıştığımdan bile daha iyi. Vahşi birkaç gece geçirdik; birlikte olduğumuz zamandan beri bazı numaralar öğrenmiş. Aklına bir anı geldiğinde dudaklarını yaladı. "Beni seveceğimi bildiği yerlere götürmekten bahsetti. Ziyaret etmenin haftalar, aylar alacağı yerlere. Beni inandırdı...' Aniden durdu. "Sonra dün öğleden sonra ondan bunun bir hata olduğunu söyleyen bir mesaj aldım. Çok üzıldüm. Ona mesaj attım ama cevap alamadım.

"Seni kullandı.

Kupasına bakıyordu. İç çekerek başını kaldırdı ve başını salladı. "Kendimi çok aptal hissettim. Neydi o eski deyiş; *beni bir kere kandırırsan kendinden utanırsın, beni iki kere kandırırsan benden utanırsın...* işte ben buyum, *bir* aptal. Daireye gittim, nöbet tuttum, kocanızın geldiğini görünce hiç şaşırmadım. Bütün gece orada kaldım, gidip onunla yüzleşebilmek için gitmesini bekledim ama gitmedi.

Hâlâ oradaydılar. Birlikteydiler. Susan'ın gözleri bıçak bloğuna kaydı. Elindeki büyük bıçağın sapını neredeyse hissedebiliyordu. Belki de hayalini gerçekleştirmenin zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

Ethan, "Hannah yaptı ama," dedi.

Susan hâlâ bıçaklara bakıyordu. Dönüp ona baktı. "Ne?" "Hannah, gitti. Beni gafil avladı, bu yüzden ona bakmaya fırsatım olmadı. Arabasına atlayıp uzaklaşmadan önce onunla konuştum. Bir gecelik çanta taşıyordu, bu yüzden bir süre uzakta olacağını tahmin ediyorum.

'Ama Mark hala orada? Ve o iyi mi?'

Kadının sesindeki endişe Ethan'ı eğlendirmiş olmalı ki güldü. "Onu öldürmüş olabileceğinden korkuyorsun, ha? Bunun ona bir faydası olmazdı; onunla evli değildi. Yine de yetenekli biri. Yüz ifadesi çirkinleşti. "Yapabileceğinden de fazlasını. Susan'ın dehşetle açılmış gözlerini yakaladı ve başını salladı. "Sakin ol, o iyi. Onu uğurlamak için balkona geldi.

"Peki nereye gitti?

"Annesine geri döneceğini düşündüm ve onunla konuşma fırsatı bulmayı umarak takip ettim ama M4'e doğru döndüğünde yanıldığımı anladım.

M4 mü? Peki nereye gidiyor?' Adamın cevap vereceğinden emin değildi. Kaypak ve sinsî görünüyordu. Söylediği tek bir kelimeye bile güvenebilir miydi? Herhangi bir erkeğin söylediklerine. Mark'ı o dairede, belki de balkonda oturmuş dinlenirken hayal etti. Onu hiç düşünmüş müydü? O akşam evde olacağını söylemişti ama şimdi bildiklerini bilerek onunla nasıl yüzleşebilirdi? O bir

Hâlâ Ethan'ın cevap vermesini bekliyordu. "Pekâlâ," diye dürttü. "Bildğin çok açık, o yüzden neden bana söylemiyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye geçiştirdi. "Ama Pazar günü Hannah uyurken biraz araştırma yapma fırsatım oldu. Suçluluk duygusundan sıyrıldı. "Buna mesleki bir tehlike diyebilirsiniz; burnumu sokmayı severim. Yeni taşındığı için her şey düzenli ve tertipliydi, bu da işini kolaylaştırdı. Kocasının adresini buldum-"

"Kocacığım!"

"Evet," diye kaşlarını çatı. "Bana yalan söyledi. Sürpriz, sürpriz. Hiç evlenmediğini söyledi. Ama ondan Ivan Butler adında birinin karısı olarak bahseden bir vasiyetname kopyası buldum. Eve döndüğümde onu aradım. Zengin bir toprak sahibi ve bazı zekice finansal anlaşmalarla kendini daha da zenginleştirmiş.

"Mark'la birlikte olmak için ondan boşanmayı mı planlıyor?"

Ethan odanın etrafına bakındı. "Kaba olmak istemem ama pek de zengin sayılmazsınız, değil mi?" Ethan ona özür dileyen bir bakış attı. "Sizi çok rahat olarak sınıflandırırdım, ama Hannah çok bakımlı bir kadın; rahatlık ona alıştığı şeyi getirmez.

"Ben de kabalık etmek istemem," dedi Susan, "ama onunla bir şansın olduğunu düşündün ve ben de rahatlığın birkaç adım altında olduğunu söyleyebilirim.

"Evet, kendimi kandırmakta çok iyiyim, değil mi? Ayağa kalktı, sonra tekrar ağır bir şekilde oturdu, sandalyenin ayakları karo zemine sürtünüyordu. "Onunla hiç şansım olmadığını biliyordum. Susan'a baktı. "Sanırım Mark'ı istiyor ve ondan emin olmadan önce senin bu işe çomak sokmanı istemedi.

Ne yazık ki bu mantıklıydı. Adamın kaçamayacağından emin olmak istiyordu. "Ama dediğin gibi, biz zengin değiliz.

"Hayır." Bir tırnağını masaya vurdu. "Ama kocası öyle ve ondan çok daha yaşlı. Belki de kocasının nalları dikeceğini ve parasının kendisine kalacağını umuyordur.

Güldü, duyması acı veren alaycı, acı bir sesle. Susan'ın üzerine bir yorgunluk dalgası yayıldı. Her şey çok fazlaydı.

"Kahretsin," dedi Ethan, "onun yoluna devam etmesine yardım etmesini beklemezdim.

Bunun Susan'ı şok etmemiş olması nasıl hissettiğinin bir ölçüsüydü. Elinde bir bıçakla o daireye gittiğini hayal etmişken nasıl şaşırabilirdi ki? "Gerçekten bunu yapacağını, yani onu öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

'Eğer çoktan yapmadıysa. Emekli oldu ve eski, müstakil bir evde yaşıyorlar; orada ölü yatıyor olabilir, kim nereden bilebilir ki?

Korkunç bir düşünceydi. Elbette Hannah onun çizdiği kadar kötü olamazdı. Mark bir canavara aşık olmazdı. Hoş, sessiz kadınları severdi. Öyle değil miydi? Yoksa Susan da karşısında oturan adam gibi kendini mi kandırıyordu? İnsanlar aşk için ne kadar aptal olabiliyorlardı. "Onu bir tür kara dul ya da onun gibi bir şey gibi gösteriyorsun.

"Bak. Masaya doğru eğildi, yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuştu. "Bildiğim tek şey, onun istediğini elde eden ve elde etmek için ne yapması gerektiğini umursamayan çıkarıcı bir kadın olduğu. Tekrar ayağa kalktı ve bu kez bir adım uzaklaştı. "Buraya ne için geldiysem onu yaptım. Sana gerçeği söyledim. Özür diledim. Hepsi bu kadar.

"İşte bu kadar! Susan ayağa kalktı ve ona doğru baktı. 'Çekip gidiyorsun ve beni neler olup bittiği konusunda endişelenmeye bırakıyorsun. Gerçekten bu kadar mı?

Ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten de öyle.

"Kocasını nerede yaşıyor?

"Bilmiyorum. Windsor yakınlarında bir yerde.'

Susan öfkesinin kabardığını hissetti. O anda bir bıçağa uzanabilseydi, bu adama kendisine aptalmış gibi davranmaması gerektiğini öğretirdi. Artık kim olduğunu bilmiyordu, şiddet dolu bu öfkeli kadın. Derin bir nefes yardımcı oldu. "Dinle," dedi sesini sakın tutarak. 'Seninle bir anlaşma yapacağım. Bana adamın adresini ver, ben de patronuna gidip ne yaptığını anlatmayayım. Bana verirsen parayı alıp gidebilirsin. Ve bir daha benden haber alamazsın. Bakışlarını onunkilerden ayırmadı, ihtiyacı olanı ona vermenin ne kadar mantıklı olduğunu anlamasını bekledi. Ivan Butler'ın tam olarak nerede yaşadığını bildiğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

"Sizi lanet olası kadınlar," diye mırıldandı, "hepinizi vurduğuma memnun olacağım. Elini kargo pantolonunun cebine attı ve bir defterle kalem çıkardı. Masaya yaslanarak bir sayfaya adresi karaladı, yırttı ve kadına uzattı.

Hızlıca taradı ve başını salladı. "Teşekkür ederim.

Kalemi ve defteri cebine geri koydu ve kapıya yöneldi. Merak onu durdurdu ve arkasına baktı. "Ne yapacaksın - oraya mı gideceksin?

Ne yapacaktı ki? Adresi sorduğunda, Google Haritalar'dan bakmak gibi belirsiz bir fikri vardı. Belki daha yakından bakmak için Sokak Görünümü'ne bile girebilirdi. Ama bu neyi başarır ki? Kesinlikle

Hiçbir şey. Ama oraya giderse iki şey yapabilirdi. Kadınla yüzleşmek, Mark'ı rahat bırakması için yalvarmak ve Ethan'ın kocasına zarar vermiş olabileceğine dair sözlerinde doğruluk payı olup olmadığını öğrenmek, çünkü eğer varsa Mark tehlikede olabilirdi ve aldatmasına rağmen onun için her şeyi göze alabilirdi.

"Bana fazla seçenek bıraktığını sanmıyorum. Adresi katladı ve kot pantolonunun cebine soktu. "Eğer endişeleniyorsan, benimle gelebilirsin. Onun da gelmesini diledi. Cesaretinin de şiddeti gibi geçici bir şey olduğuna ve Ivan Butler'ın kapısını çalar çalmaz muhtemelen yok olacağına dair belli belirsiz bir fikri vardı.

Ama Ethan başını salladı. "Özür dilerim. Hannah Parker'la üçüncü bir raunda dayanabileceğimden emin değilim. Tavsiyemi dinle: Uzak dur. Eğer kocanı istiyorsa, onu alacaktır. Yerinizde olsam şimdi vazgeçerdim. Ve bu sözlerle birlikte gitmişti, ön kapı çarparak ardında bıraktığı sessizlikte yankılandı.

OceanofPDF.com

Oyulanmanın bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Üzerindeki tişört ve kot pantolona baktı, daha şık, daha pahalı bir şeyler giymesi gerekip gerekmediğini düşündü. Sonra güldü, sesi sessizliği yarararak geçti. En güzel kıyafetlerini giyse bile Hannah'yla yarışamazdı. Zamanını anlamsız bir egzersizle harcamak istemeyerek ceket standına gitti ve ilk ceketini, genellikle bahçe işlerinde giydiği yıpranmış, pasaklı bir ceketini aldı. Cüzdanını, anahtarlarını ve telefonunu alacak kadar geniş cepleri vardı.

Yolculuk beklediğinden daha uzun sürdü, şiddetli yağmur trafiği yavaşlattı, zaman zaman görüş mesafesini azalttı, böylece silecekler sağanağı temizlemek için savaşırken yağmurla yıkanmış ön camdan bakmak zorunda kaldı.

Ağrıyan beynini dinlendirmek için arabaya bir ABBA CD'si yerleştirdi ve kendini tüm şarkılara eşlik etmeye zorladı. Varış noktasına ulaştığında boğazı düğümlenmişti ama daha sakin hissetmek yerine, açık kapıdan eski eve bakarken damarlarındaki endişenin cızırdadığını hissedebiliyordu.

Susan kısa araba yoluna dönmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Girişin hemen önüne bir araba park etmişti, bir başkası da yan tarafa park etmişti. Bu arabanın yanına yanaştı ve motoru kapattı.

Arabadan inerek arabanın tavanına yaslandı ve eve baktı. Çok güzeldi ve giriş kapısının aksine iyi bakılmıştı

Yıllar boyunca. Boyalar tazeydi, evin etrafındaki araba yolu otlardan temizlenmişti. Birileri burayı sevmiş.

Ivan Butler. Sadece kendini seven Hannah'yı değil.

Arabalara rağmen, belirgin bir yaşam belirtisi yoktu. Yağmur hafifçe çiselemeye başlamıştı. İçeride Hannah'nın orada olup olmadığını öğrenmek varken orada durup ıslanmak biraz aptalcaydı. Eğer değilse, Ivan Butler'la konuşur, kendini onun merhametine bırakırdı. Hannah'yı Mark'tan uzaklaştırmak için elinde koz olarak kullanabileceği bir şey olabilirdi.

Ivan'ın hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak. Yolculuk Susan'a Ethan'ın Hannah hakkındaki acımasız değerlendirmesini bir perspektife oturtması için zaman vermişti. Parmakları ikinci kez yanmıştı, ona övgüler düzecek hali yoktu, bu yüzden Susan onun söylediklerini bir tutam tuzla karşılayacaktı.

Susan şık, kırmızı BMW'nin etrafından dolanarak ön kapıya ulaştı ve kapı zilini aradı. Hiçbir şey göremeyince kapıya yaklaştı ve tokmağı kaldırmak için elini uzattı ama tokmağa dokunduğu anda kapı açıldı.

Zaten gergin olan kadın kıkırdadı, geri çekildi ve artan boşlukta birinin belirmesini bekledi. Çiseleyen yağmur tekrar şiddetli yağmura dönüşmüştü. Kapı aralığında çok az barınak vardı; giydiği ceket, yaşlılıktan incelmış kumaş, çok az koruma sağlıyordu ve kısa sürede derisine kadar ıslandı. Onu titreten de buydu. Uzaktan gelen gök gürültüsü ya da önünde uzanan kara uçurumla hiçbir ilgisi yoktu.

Arabanın tavanından kendi arabasının durduğu yere baktı. Koşarak geri dönebilir, uzaklaşabilirdi. Eve gitmeden ve bu saçma fikri unutmadan önce ısınabileceği bir kafeye.

Ya da içeri girebilir. Biraz keşif yapabilir. Cesur olabilirdi. Hiçbir şeyi yoktu, kaybedecek neyi vardı ki?

Arkasından esen rüzgârın etkisiyle yağan yağmur karar vermesini kolaylaştırdı ve hızla ilerleyip kapıdan içeri girdi. Kapıyı arkasından iterek kapattı, mandalın devreye girmesiyle çıkan tıkırtı yüksek sesle duyuluyordu. Eli hâlâ kapının üzerindeyken etrafına bakındı. Meşe panelli duvarlarıyla giriş holü kasvetli bir yerdi. Kara bulutlar kötü bir alamet gibi evin üzerinde asılı durmasaydı, ışık merdiven dönüşündeki pencereden gelecekti.

Eli hâlâ kapının üzerinde olan Susan, son birkaç saat içinde iyice katılaşmış olan kaygısının bir korku okuyla renklendiğini hissetti. Bu çok kötü bir fikirdi. Tekrar ürperdi. Karanlık yeterince kötüydü, ama asıl kötü olan kokuydu.

midesi bulandı ve eli kapının mandalını kavradı. Keskin bir et kokusu yayılıyordu, çürümenin o eşsiz kokusu.

Ethan önyargılı olabilirdi ama haklı olması mümkün müydü? Hannah kocasını öldürmüş olabilir miydi? Cesedi bir odada çürüyor olabilir miydi?

Boştaki eli cep telefonunun üzerine kapandı. Polisi aramalı ve onlara... ne söylemeliydi? Tanımadığı ve ölmüş olmasından korktuğu bir adamın evine zorla girdiğini mi? Ensesindeki tüyler diken diken olsa ve boğazını yakan o koku midesini bulandırsa bile, kulağa saçma geldiğini kabul etmek zorundaydı.

Bu çok saçmaydı. Ethan'ın acı sözlerinin düşüncelerini renklendirmesine izin vermişti. Pis kokunun daha makul bir açıklaması olabilirdi. Kötü giderler ya da başka bir şey. Burası eski bir evdi. Bu mümkündü. İçindeki benliğin satmaya çalıştığı güvencelere inandığından emin değildi ama elini kapıdan çekti ve ilerledi. Koridorun iki yanında odalar vardı. Kapıları aralıktı, karanlıkta olduklarını görmek kolaydı. Arka tarafta bir mutfak olduğunu tahmin ederek merdivenin kıvrımının altındaki bir kapıya geçti ve iterek açtı. Arka bahçeye bakan pencereler içeri biraz ışık girmesine izin veriyordu. Oda boştu ama bir çaydanlığın yanına gidip elini hafifçe çaydanlığa dayadığında sıcak olduğunu gördü.

Evde biri vardı. Mesele sadece onları bulmaktı.

Koridora döndüğünde, merdivenin ilk basamağına bir ayağını koydu ve yukarı baktı. Her şey gölgeler içindeydi. Cep telefonundaki fener çok güçlüydü. Onu açtı ve ışını yukarı doğru yönlendirdi, birkaç şüpheli manzara resminden daha korkutucu bir şey göstermediğinde rahatladı.

Adım adım, her seferinde durup dinleyerek, yukarı bakarak, sonra tırabzanın üzerinden aşağı bakarak sahanlığa ulaşması birkaç dakika sürdü. Bir yerlerde açık pencereler vardı, rüzgârın aralıklardan ısılık çaldığını duyabiliyordu ama burada daha güçlü, daha saldırgan olan kokuyu dağıtmak için pek bir şey yapmıyordu. *Ethan haklıydı.* Susan tehlikede olabilirdi; oradan çıkmalıydı.

Bunun yerine durup her iki yönde de uzanan koridora baktı. Cep telefonundan gelen ışık huzmesi kapı aralıklarını seçiyordu ama hiçbir kapının altından bir odanın kullanımda olduğunu gösteren ışık çizgileri sızılmıyordu. Işığı birkaç kez sağa sola sallayarak durdu.

birkaç saniye sonra hayal kırıklığı içinde homurdanarak sağındaki koridora yöneldi.

Önüne çıkan ilk kapı büyük bir yatak odasına açılıyordu. Oda boştu. Bir elini duvar boyunca kaydırды, bir düğme buldu ve odayı ışıkla doldurmak için bastı. Güzel bir odaydı, güzel döşenmişti. Bir pencere, yağmurun tül perdeyi dövmesine izin verecek kadar açılmıştı. Perde duvarla cam arasında ıslak ıslak sallanıyordu.

Eviyle gurur duyan parmakları kapıyı açıp kapatmak için kaşındı. Sonra pis kokuyu hatırladı ve başını salladı. Belki de pencereleri açmak iyi bir fikirdi.

Bir sonraki kapı geniş ve şaşırtıcı derecede modern bir banyoya açılıyordu. Elini kabarık beyaz havlu yığınının üzerine koydu. Burada hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Bir sonraki odaya ulaşmak için ilerledikçe endişe seviyesi arttı. Elini kapı koluna dayadı ve kapıyı iterek açmadan önce derin bir nefes aldı.

Oda karanlıktı ama kimseyi göremese de yalnız olmadığını hemen anladı. Cep telefonunun fenerinin ışını yere doğru bakıyordu. Yavaşça kaldırdı ve odanın içinde gezdirdi. İlk yatak odasına benzer bir şekilde döşenmişti ama dramatik bir fark vardı. Burada yatağa uzanmış bir ceset vardı.

Birdenbire, onu ürküterek doğruldu. Işığı alçakta tutarak Susan fotoğraflardan tanıdığı kadına baktı. Hannah Parker. Ellerini birbirine sürtüyor ve sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyordu. "Merhaba," dedi Susan, çünkü söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

Hannah cevap vermeyince ya da onu onaylamayınca boğazını temizledi ve daha yüksek sesle, daha sert bir şekilde tekrar denedi. "Merhaba.

Hannah cevap vermek yerine yatağın başucundaki lambaya uzanıp onu yaktı ve yüzünün yarısını rahatlattı.

Şeytan gibi görünüyordu. El fenerini duvara doğru çevirip bir elektrik düğmesi bulmak için çabalarken Susan'ın içine panik ateşi düştü.

Mark'ın karısını tanıdım elbette, ama hatırladığımdan daha donuk ve sade görünüyordu. Ama onu sadece bir kez görmüştüm. Görmem gereken kadarını görmüştüm. Bana rakip olmadığını söylemeye yetmişti.

Onu tanıdım ama orada ne aradığını ya da beni nerede bulacağını nasıl bildiğini anlayamadım. Belki de onu hafife almıştım. Hayır, diye homurdandım yatağın kenarına doğru sürünüp ayaklarımı yere doğru sallarken. Hafife aldığım o değildi; Ethan denen aptal herifti. Belli ki ben uyurken etrafı gözetlemiş, hakkımda paylaştığımdan çok daha fazlasını öğrenmişti.

Onu nazikçe bıraktığımı düşünmüştüm, bu yüzden kindar olmasını beklemiyordum, ama belli ki yanılmışım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ağzı kurtlu bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyordu. Cidden, Mark kadar güzel ve zeki bir adam neden bu moronla bu kadar uzun süre birlikte kalmıştı. Ayaklarımı birkaç saat önce tekmelediğim ayakkabılarımın içine soktum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Çok güzel göründüğüme şüphe yoktu ama o zaman bile bu kadın müsveddesini gölgede bırakırdım. "Eee? Sabrım tükenmeye başlamıştı.

"Mark'ı rahat bırakmanı istiyorum.

Zavallı aptal. "Mark'ın istediği bu değil.

'Sen ortaya çıkmadan önce mutluyduk...'

Söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi, ben de ona yardım etmeye karar verdim.

"Memelerim mi?"

Sanki bu kelimedenden rahatsız olmuş gibi ağzı daha çok açılıp kapanıyordu. "Biraz bariz olan özelliklerin," dedi. 'Bazılarının doğuştan gelmediğini tahmin ediyorum ve bazıları da senin yaşındaki bir kadında biraz gülünç görünmeye başlıyor.

Yıllarım! Neredeyse kırk yaşındaydım, ama yeni tanıdıklarına otuz altı olduğumu itiraf ediyordum. Ama Susan sanki bir kadın belli bir yaştan sonra en iyi şekilde görünmeye çalışmaktan vazgeçmek zorundaymış ve gerektiğinde biraz yardım almak suçmuş gibi konuşuyordu. Mark'ın bu kadar kolay kandırılmasına şaşmamalı. Onun için neredeyse üzüliyordum. Ama sadece neredeyse. 'Belki de yetersiz özelliklerinden daha fazla yararlansaydın, Mark başka bir yere bakma ihtiyacı hissetmezdi. Bunu hiç düşündün mü?

'Onu seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Eğer çekip gidersen, her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum.

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim. Fark etmezdi; ondan sıkılmışımdı. Gitmesini istiyordum, böylece bir paket servis sipariş edebilir, bir şeyler yiyebilir ve rahatlayabilirdim. "Şey, üzgünüm. Ben gitmiyorum. Mark dün geceyi benimle geçirdi. Seni terk ettiğini söyleyeceğine söz verdi.' Neredeyse söz vermişti. Beni bir ya da iki gün özlemesi her şeyi değiştirebilirdi. İhtiyacım olan şey, onun suçluluk duygusunu uyandıracak ve iki kez düşünmesini sağlayacak mızımız bir eş değildi. Şu lanet Ethan var ya, onu fena halde yanlış değerlendirmiştım.

"Lütfen, sırf yapabiliyorsunuz diye onu almayın.

Az önce bana bir Dolly Parton şarkısından alıntı mı yaptı? "Benim adım Jolene değil. Şaşkın şaşkın baktı, ben de geçiştirdim. 'Dinle, evine git. İyi olacaksın. Sıkıcı günlerini geçirecek daha uygun bir sap bulursun. Mark her zaman benim oldu. Yirmi yıl önce gitmesine izin verdim ve bu bir hataydı.

'Gitmesine izin verdin. Ben aynısını yapmaya niyetli değilim.'

Onu baştan aşağı süzdüm, gözlerimin pasaklı ceketinde, fare kuyruğu saçlarında ve vücuduna hiç uymayan kot pantolonunda oyalanmasına izin verdim. Koklamam küçümseyici ve umursamazdı. "Evet, o burada değil, o yüzden neden tipinin ait olduğu banliyölere geri dönmüyorsun? Sanırım bu kadar kolay gideceğine gerçekten inanmıyordum. Bu berbat havada Bristol'dan buraya kadar geldiğine göre bir planı olmalıydı. Ya da kocamı rahat bırakmaktan daha ilginç bir şey söyleyecekti. Bekleyiş içindeydim ama konuştuğunda, büyük planını açıkladığında çenem düştü. "Ne?

"Beni duydun. Kocanı öldürdüğünü biliyorum.'

OceanofPDF.com

Sırrının ortaya çıktığını anlayan Hannah'nın yüzünün düştüğünü görmek neredeyse eğlenceliydi. Evin güvenliğini sağlamamakla ne kadar kibirli, ne kadar aptalca davranmıştı. Susan'ın yaptığı gibi herhangi biri ön kapıdan içeri girebilir ve onunla aynı sonuca varabilirdi. Nasıl varmasınlardı ki; ev ölüm kokuyordu. Bir parça endişe, memnuniyetinde küçük bir delik açtı. Orada olduğunu kimse bilmiyordu ve bu kadın zaten öldürmüştü; bunu tekrar yapmasını ne engelleyecekti? Susan, Hannah'nın uyuduğunu fark eder etmez kanıtı aramak için oradan ayrılmalı, bir fotoğraf çekmeli, sonra da kaçmalıydı.

Garip bir şekilde, endişelenmesine rağmen korkmuyordu. Aslında, uzun zamandır kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Belki de kız kardeşleri haklıydı. Evde pinekleme yerine dışarı çıkıp bir şeyler yapması gerekiyordu. Kız kardeşlerinin evden kilometrelerce uzakta, ıssız bir evde koca hırsız bir katille yüzleşmeyi kastetmediğine dair belli belirsiz bir fikir bir kenara itildi.

Ne korkmuştu ne de aptaldı. 'Merak etme, polise gitmeyi planlamıyorum. Elbette gitmeliyim, ama bu beni senin hayatının içine sokar ve ben bunu hiç istemiyorum. O yüzden sana ne yapacağımı söyleyeyim, olur mu? Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Hannah cevap vermedi. Kontrolü elinde tutmak, güce sahip olmak, bu kadar zayıf olmayı bırakmak güzeldi. "Zavallı adamın bir fotoğrafını çekeceğim, sonra da gideceğim. Susan kadının yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü. Evet, bunu beklemiyordu,

O muydu? Şaşırdınız. Şaşırmamalısın. Senden tek istediğim kocam. Yani, bu bir değiş tokuş olacak, tamam mı? Ben senin suçunu gizli tutacağım, sen de kocamı rahat bırakacaksın.

"Benim suçum. Hannah başını salladı. "Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok.

Birden daha yaşlı, daha az egzotik göründü. Daha çok bana benziyor, diye düşündü Susan şaşırarak. Belki de sadece güç dengesinin Hannah'dan yana kaymış olmasıydı ve onu özel biri gibi gösteren de bu güçtü. Ya da belki o da Susan gibi her şeyden bıkmıştı. Belki de... ve bu ona bir olasılık olarak göründü... Mark'la birlikte olmak Hannah'nın umduğu gibi bir büyü değildi.

'Hayır, belki de değil. Ama biliyor musun, umurumda değil. Tek istediğim hayatımın sen gelmeden önceki haline dönmesi.

Hannah homurdandı. 'Çok mükemmel olduğu için mi? Mark oğlun için ıslak bir paçavra gibi evde üzüldüğünü söyledi. Görünüşe göre çocuk senin onu boğan baskından kaçmak için olabildiğince uzağa taşınmış. Gitmek istedi. Mark gitmek istiyor. Sence mutlu olsaydı kocanı uzaklaştırabilir miydin?'

Susan bir kez daha, sürekli kaynamakta olan ve sadece birinin ateşi yükseltmesini bekleyen şiddeti serbest bırakma arzusuyla doldu. Bunu yapabilir, bu kadını aptalca parlak saçlarından yakalayabilir, yüzünü duvara çarpabilir. Onu cezalandırabilir... ne için, sahip olduğu şeyi istediği için mi? Sadece istemekle kalmayıp, peşinden gidecek cesarete sahip olduğu için. Burada gerçekten hatalı olan kimdi? "Mutluluk üzerinde çalışılması gereken bir şeydir. Evlilik gibi. Mark'ı seviyorum ama hatalarına karşı kör değilim. O zayıf bir adam, kolay etkileniyor. Benim sayemde bu kadar başarılı oldu. Bugün onu mutlu edemiyorsam bile dün ettim, yarın da edeceğim. Sen mağazalarda test şeritlerine sıkılan parfüm gibisin; bir koklarsın, harika olduğunu düşünürsün, sonra atar ve unutursun. Mark için de böyle olacak.'

"Öyle mi düşünüyorsun? Hannah eğlenmiş görünüyordu.

"Biliyorum. Susan kapıyı açtı ve işaret etti. 'Zavallı kocanızın cesedini bulmak için her odayı arayabilirim ama ne kadar çabuk gidersem o kadar iyi. Ben gitmeden önce Mark'a bunun bir hata olduğunu ve onu bir daha görmeyeceğini söyleyen bir mesaj göndermeni istiyorum.

"Senden hoşlanmaya başlıyorum, biliyor musun; çok eğlencelisin. Hannah'nın sesi hiç de eğlenmişe benzemiyordu ama Susan parmağını kapı aralığına doğru sivri bir şekilde sokarak tekrar işaret edince, Hannah gürültülü, teslimiyetçi bir iç çekti ve

odadan çıktı. "Tamam, seni cesede götüreceğim ama kahve içmeden olmaz. Susan'ın kabul edip etmediğini görmek için beklemedi, kararlı adımlarla merdivenlere doğru yürüdü ve her seferinde iki basamak indi.

Susan aceleyle peşinden gitti, kadının kaçmaya çalışacağına dair yarım yamalak bir düşünce, Hannah mutfağa doğru döndüğünde kayboldu.

OceanofPDF.com

Merdivenlerden inip mutfağa yöneldim. Susan beni takip ederse ne âlâ; çılgınlık atarak evden kaçarsa daha da iyi. Arkamı döndüğümde onu orada dikilirken bulduğumda şaşırmadım. Rahatsız edici derecede ısrarcı olduğunu keşfetmeye başlamıştım. Yine de merak ediyordum. "Ivan'ı öldürdüğümü sana kim söyledi?"

Omuz silkmeden önce sadece bir an tereddüt etti. 'Sanırım sana söylememde bir sakınca yok. Ethan'dı. Senin tehlikeli olduğunu söyledi.

Zengin ve yaşlı erkeklere karşı hep bir şeyler hissettiğini. Sana kara dul dedi. Ethan! Ona nasıl davrandığının intikamını almıştı. Bunun için ona

hak vermeliydim. "Kahveye ihtiyacım var," dedim çaydanlığa doğru ilerleyerek. Çaydanlığı salladım, içinde birkaç fincana yetecek kadar su olduğuna karar verdim ve ocağı açtım. Susan etrafta dolanıyordu. "Tanrı aşkına, otur; hiçbir yere gitmiyorum. İki fincan ve bir kavanoz kahve aldım.

'Bu olmak zorunda

siyah; süt yok.'

Masanın altından gürültüyle bir sandalye çekti. "Peki.

Otururken kollarını göğsünde kavuşturdu. Belki de sert görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki korku fısıltısını, kollarını birbirine sıkıca bastırmayı unuttuğunda alt dudağındaki hafif titremeyi görebiliyordum. Onu önemsiz biri olarak görmüştüm; yanılmıştım ve ona yaptıklarım için bir kez daha pişmanlık duydum.

Çaydanlığın kaynaması sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu, bu da bana kendi kendime düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Kaynamaya başlamadan önce düğmeye bastım. Yeterince sıcaktı.

"Buyurun," dedim, önündeki masaya bir fincan koydum ve benimkiyle karşıdaki koltuğa oturdum. 'Korkarım yiyecek bir şey yok. Bisküvi ya da başka bir şey yok.'

'Bu bir sosyal etkinlik değil! Bisküvi falan istemiyorum.'

Eli kupanın etrafındaydı. Bir an için içindekileri bana fırlatacağını düşündüm. Aramıza daha fazla mesafe koymak için sandalyemde geriye yaslandım, ancak tutuşunun hafiflediğini görünce rahatladım.

'Ben sadece buraya ne için geldiysem onu istiyorum, sonra ben gideceğim ve sen de sonsuza dek hayatımızdan çıkacaksın. Tamam mı?'

Ne için gelmişti? Kocamı öldürdüğümün kanıtı. Titredim ve ellerimi soğumakta olan kahvenin etrafında gezdirerek sıcaklığını biraz olsun emmeye çalıştım. "O kadar kolay değil. Sonra, bu tuhaf kadına borçlu olduğuma karar verdiğim için, 'Sana bir hikaye anlatayım...' dedim.

Ivan'ın bana yaptıklarını net bir şekilde anlatacak doğru kelimeleri bulabildiğimden ya da o dehşet dolu dakikaları anlatacak kelimelerin varlığından bile emin değilim. "Ivan doğum kontrol hapı kullandığımı fark etti. Hoşnutsuzluğunu yumruklarıyla hissettirmeye karar verdi. Ve ayaklarıyla. Yüz ifadesinin suçlamadan şoka dönüştüğünü gördüm. 'Benden çok daha büyüktü ama iri bir adamdı ve mesajını net bir şekilde vermeye kararlıydı. Çok sayıda çürük dışında, bir tarafımda üç, diğer tarafımda bir kırık kaburgam ve günlerce kırmızı işlememe neden olan böbrek hasarım vardı. Doktorlar şanslı olduğumu söylediler çünkü formdaydım ve tüm kaslarım sağlamdı. Böbrek hasarı neyse ki geri döndürülebilirmiş ama kontrol altında tutmak için düzenli kan testleri yaptırmam gerekiyormuş. Karşımdaki gözlerdeki sempati yerini acımaya bırakmıştı. Bu takdir ettiğim bir şey değildi. "İşerken kendimi saplantılı bir şekilde klozeti kontrol ederken buluyorum," dedim ve ortamı yumuşatmak için bir kahkaha attım.

Karşılık veren bir gülümseme yoktu. Belli belirsiz Susan'ın espri anlayışı olup olmadığını merak ettim, sonra Mark'ın pek espri anlayışı olmadığını hatırladım ve muhtemelen ilk kez birbirlerine ne kadar uygun olduklarını fark ettim. "Hastanede yatarken beni ayakta tutan tek şey o piç kurusuna bana yaptıklarını nasıl ödeteceğimi planlamaktı.

Ona daha fazlasını anlatabilirdim, o eski kitapta Mark'la fotoğrafımızı bulmanın beni Ivan'ın acımasız saldırısından beri içinde bulunduğum derin bunalımdan nasıl çıkardığını. Dışarıda iyi adamların olduğuna dair bana umut verdiğini. Mark iyi bir adamdı ve ben ondan ne yapmıştım?

Ona çok daha fazlasını anlatabilirdim. Her şeye rağmen neden benden çok daha yaşlı erkeklere ilgi duyduğumu açıklayabilirdim.

Ceketim bir sandalyenin arkasına asılmıştı; annemin yatak odasındaki çekmecedен çıkardığım ceketin dış hatları ince kumaştan belli oluyordu. Ona baktım, hâlâ bana söylenen iğrenç yalanı kabullenmeye çalışıyordum. Belki de Susan'a anlatmam gereken hikâye buydu: beni ben yapan hikâye.

OceanofPDF.com

Hannah'nın hikâyesini dinlemek Susan'ın biraz sempati duymasına neden oldu ama bu onu karar verdiği hareket tarzından vazgeçirmeye yetmedi. Her neyse, polise gidecek değildi ya. Söylediklerinde ciddiydi; sadece Mark'ı istiyordu.

Sandalyesini geriye itti. "Kahvenizi bitirdiyseniz, devam edebilir miyiz? Belki de Hannah hüznü hikâyesinin daha etkili olmasını bekliyordu çünkü bir an için kıpırdamadı. "Şimdi," dedi Susan ayağa kalkarak, diğer kadının da onu takip ettiğini görünce rahatlamıştı, güç kullanmak zorunda kalacağından korkuyordu, bunu yapabileceğinden de pek emin değildi.

İki kişilik kafe merdivenlerden yukarı çıkıp uzun koridor boyunca Susan'ın araştırmadığı odalara doğru ilerlerken sessizlik vardı. Ölüm kokusu burada daha güçlüydü, boğazına takılıyor, gözlerini hızla kırpmasına neden oluyordu.

Hannah bir kapının önünde durdu. Kapının yanında yere yığılmış duran büyük, sarı bir çantayı tekmeledi. "Piç kurusu," diye mırıldandı Susan'a ters ters bakmadan önce. "Bunu görmek istediğine emin misin?

Susan yutkundu. Koku mide bulandırıcıydı. İçinin kıpırdadığını hissedebiliyordu. Bir ceset görmek *istemiyordu*. Hannah onu bu inanılmaz duruma zorlamıştı. "Olumlu," dedi sarsıla sarsıla yutkunarak. Ölü bedenler ona zarar veremezdi. Aslında bu ceset ona yardımcı olacaktı. Bir çeşit şantaj. Fotoğrafları çekecek, Hannah bu iğrenç yerden ayrılmadan önce Mark'a bir mesaj gönderene kadar bekleyecek ve tüm bu pisliği geride bırakacaktı. İşte böyle olacaktı. Ve hayatı

Normale dönmek... mutlu olmaya dönmek. Bu kez şiddetten ziyade öfke kabarmıştı. Zor bir dönemden geçerken ona destek olmak yerine şeker kavanozunu yağmalayan Mark'a duyduğu öfke. "Devam edelim, olur mu?" diye ısırdı.

Hannah omuz silkti ve kapıyı iterek açtı.

Geniş oda yarı karanlıktı. Garip bir şekilde, dışarıda çok yoğun olan koku burada neredeyse hiç fark edilmiyordu. Cumbada asılı duran ağır perdelerin üzerinden bir güneş ışığı süzülüyordu. Diğer tek ışık odanın bir köşesindeki Anglepoise lambadan geliyordu, ışını rahat görünümlü deri bir sandalyede uzanan bir kişinin tuttuğu kitabın sayfalarına yönelmişti. Adam ayağa kalkmadı ya da başını kaldırıp içeri girdiklerini onaylamadı.

Ama kesinlikle yaşıyordu. Lamba ışığında beyaz üniforması ürkütücü bir beyazlıkla parlıyordu. Susan yanındaki kadına bakıp yüzünün kötü niyetli bir eğlenceye büründüğünü gördüğünde, her şeyi yanlış anladığını anladı.

Oturan adamı görmezden gelen Hannah başıyla arka duvara yaslanmış olan hastane yatağını işaret etti. 'Gel ve sevgili kocama merhaba de. Onun her şeyi anlayabildiğini söylerler. Onu öldürdüğümü düşündüğünüzü söyleyin. Bu hoşuna gidecektir; onu güldürebilir.

Susan yatağın ucuna geçti ve yastıklara yaslanmış, kaşıntılı adamın korkunç görüntüsüne baktı. Loş ışıkta bile cildinde sağlıklı bir gri ton vardı. İnce, beyaz saçları yüksek alınından geriye doğru taranmıştı ve bu da yüzünün doğal olmayan bir şekilde uzun görünmesine neden oluyordu. *Çökmüş* yanaklarıyla, *Çılgılık* filmindeki acı çeken yüzle geçici bir benzerlikten fazlasını taşıyordu.

"Henüz ölmedi ama ölüyor," dedi Hannah, sesini alçaltma zahmetine girmeden. 'Koku sadece onun çürüyüp gitmesinden kaynaklanıyor. Sadece bir zaman meselesi, o zaman Dul Uşak olacağım ve epeyce para miras kalacak. Uzanıp adamın yanağını okşadı. "Sık sık ziyaret etmiyorum ama ziyaret ettiğimde, bana bu kadar iyi bir miras bıraktığı için ona teşekkür etmek ve her bir kuruşunu harcamaktan ne kadar keyif alacağımı söylemek istiyorum. Her kelimedede adamın yanağını okşuyor, son üç kelimedede adamın başını yastıkta zıplatacak kadar sert olana kadar gücünü artırıyor.

"Dur! Susan dehşete kapıldı. Destek almak için koltukta oturan adama baktı ama destek bulamayınca geri döndü. "Ona vuramazsın. O ölüyor, Tanrı aşkına!

"Yeterince hızlı değil. Ama Hannah elini geri çekti. Yakındaki bir masanın üzerinde bir mendil küveti vardı, içinden bir tane çekip ellerini sildi ve kullanılmış mendili çöp kutusuna attı. "Pekâlâ, hadi gidelim buradan.

Susan adama bir şeyler söylemek istedi. Güven verici, toplumca kabul edilebilir, boş sözler. Ama sonra adamın Hannah'ya attığı dayaağı düşündü. Belki de bu son sadece karmaydı. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve diğer kadının odadan çıkışını izledi.

OceanofPDF.com

Susan'ın şimdi ne yapacağını bilmiyordum. Belki de onu oyalamak, Ivan'ı öldürdüğüme inanmasına izin vermek zalimceydi, ama bunu yapabileceğime inandığı için bunu hak ettiğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Mutfağa geri döndüm ve masaya oturdum. Yarı yarıya gitmesini bekliyordum ve odaya girdiğinde kaşlarımı kaldırdım. Madem oradaydı, kafamı kurcalayan bir sorunun cevabını da alabilirdim. "Ethan aslında Ivan'ı benim öldürdüğümü söylemedi, değil mi? Utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. Ya da belki de sinirlenmişti. Kocasını ele vermem için bana şantaj yapmak için yaptığı saçma sapan plan geri tepmişti. "Sessizliğinize bakılırsa yapmadığını tahmin ediyorum. Ethan biraz aptaldır ama o kadar da aptal değildir. Ayağa kalktım, arka kapıya doğru ilerledim ve iterek açtım. Arkamda, masanın altından bir sandalyenin çekildiğini ve istenmeyen misafirim otururken yüksek sesle iç çektiğini duydum. Görünüşe göre ondan o kadar kolay kurtulamayacaktım.

"Anlamıyorum... Bu berbat kokuya ne sebep oluyor?"

Dönmeden önce temiz, taze havadan bir nefes daha aldım. 'Çürüyüp gitmesi konusunda sadece yarı şaka yapıyordum, biliyorsun; bası yaraları var. Biri kışında, biri de her iki topuğunda.

"Yirmi dört saat hemşirelik bakımınız var mı?"

"Ah evet. Hannah koltuğuna dönerken gülümsedi. 'Akrobalarına son günlerinde onu ihmal ettiğimden şikâyet etmeleri için bir neden vermeyeceğim. Yirmi dört saat bakım, paranın satın alabileceği en iyi bakım. Bol miktarda var; ben

gittiğinden emin olmak için biraz harcama yapmaktan çekinmeyeceğim.

"Hemşire..." Susan kaşlarını çatı. "Tek kelime bile etmedi. Hep böyle midir?"

Hannah burnunu çekti. 'İşinde iyi ve güvenilir ama domuzun teki. Birkaç hafta önce, koku şimdiki kadar kötü değilken, ondan şikâyet ettim ve yatak odasının kapısının önündeki sarı torbanın ağzını bağlamasını istedim. Hiç bağlamıyor. Sadece haftada bir kez özel bir klinik atık şirketi tarafından götürülüyor. Bu yüzden burası çok kötü kokuyor.

"Ama yatak odasının içinde değil, bu garip değil mi?"

"Muhtemelen fark etmediniz ama odasındaki neredeyse her yüzeyde koku nötrleştiriciler var; çok etkililer.

Hâlâ şaşkın görünüyordu. "Ama hemşire sizinle konuşmazsa, Ivan'ın nasıl olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Belli ki öyle değilmiş. Ivan ölüyor. Bu bir "eğer" meselesi değil, "*ne zaman*" meselesi. Hemşirelerin raporuna ihtiyacım yok. İşlerini yapmaları için para alıyorlar, onlardan tek istediğim bu.

"Doğru. Hâlâ kaşlarını çatıyordu. 'Ivan'ın sana ne yaptığını biliyorum ama o ölüyor; onunla bu şekilde mi konuşmalıydın? Ve ona vurmak... bu gerçekten doğru değil, değil mi?"

Orta sınıf gelenekleri, muhafazakâr, sıkıcı yaşam tarzı, banliyödeki evi ve yorgun evliliğiyle Bayan Yüksek ve Kudretli beni eleştirmeye mi cüret ediyordu? Hem de hakkımda hiçbir şey bilmeden. Belki de tüm bunlardan, herkesin hikayesindeki kötü adam olmaktan yorulmuştum. Benimkinde de kötü adam olmaktan. O çekmecedeki bulduğum şeyle ne yapacağıma karar vermeye çalışmaktan da yorulmuştum. Susan bir cevap bekliyordu; gözlerinin eğik başına dikildiğini hissediyordum. Tezgâhın üzerinde bir dizi bıçak vardı. Keskindiler - onları ilk kullandığımda parmağımı kesmişim. Ayağa kalkıp bir tane kapmak ve bu sinir bozucu kadını evden kovmak istedim. Bunun yerine içimi çektim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Neden bası yaraları olduğunu biliyor musun? Tabii ki bilmiyordu. Bayan Suburbia hiçbir şey bilmiyordu. Bir dirseğimi masaya dayadım ve gözlerinin içine baktım.

Sanki iğrenç bir şeyden bahsetmişim gibi rahatsız görünerek sandalyesinde ayaklarını sürüyerek oturdu.

Bası yaraları. İğrençtiler, genellikle ihmal ve kötü bakımı haykırıyorlardı. "Ne olduğunu açıklamama izin verin. Sandalyeye geri yerleştim ve

Kollarımda, kendimi rahat hissediyorum. "Sana beni nasıl dövdüğünü anlatmıştım, değil mi? Devam etmeden önce isteksiz bir şekilde başını sallayana kadar bekledim. "Görünüşe göre yaşlı piçten çok şey almış. Felç geçirmiş. Büyük bir felç. Ve tüm bu reklamların mümkün olan en kısa sürede tedaviye başlanması konusunda ne söylediğini biliyor musunuz? Ne yazık ki ona yardım edebilecek tek kişi üst katta baygın yatıyordu. Merdivenlerden inip onu bulmam ertesi günü buldu. Oturduğu yerin altındaki zemini işaret ettim. Uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu ve sanki Ivan hala orada yatıyormuş gibi sandalyeyi yerinden oynattığını görmek beni eğlendirdi.

"Aşağı yukarı on iki saat boyunca orada kalmış, hareket edememişti. Ambulans onu hastaneye götürmek için geldiğinde, tüm basınç noktalarında doku hasarı meydana gelmişti. Elimi başıma götürdüm. 'İyileşen tek şey kafasının arkasındaki kötü olanıydı. Diğerleri...' Omuz silktim. "Kendin de gördün.

"Yapabilecekleri bir şey yok mu?

Bu beni gülümsetti. 'İnsanlar yirmi birinci yüzyılda olduğumuz için her şeyin bir çaresi olduğunu düşünüyor. Ama yok. Ivan birkaç hafta hastanede kaldı. Çeşitli kişiler tarafından kapsamlı değerlendirmeler yapıldı ve hepsi aynı sonuca vardı. Rehabilitasyon şansı yoktu. En yakın akrabası olarak, onunla ilgilenen ekiple bir toplantı yaptım ve ilerlemiş yaşı göz önüne alındığında, doğanın akışına bırakılmasını önerdiklerini ayrıntılı bir şekilde açıkladılar ve kabul edip etmediğimi sordular.

"Tabii ki öyle yaptın.

"O piç kurusuna ötenazi yapıp yapamayacaklarını sormak istedim ama bunun pek hoş karşılanmayacağını tahmin ettim.

Susan ilk kez güldü. "Hayır, bu uyarı zillerinin çalmasına neden olurdu," dedi.

'Gerçekten de, Ivan'ın akrabalarına cephane vermemeye çok dikkat ettim. Dolayısıyla, yirmi dört saat hemşire ve paranın satın alabileceği her şey. İçimi çektim. "Yine de yaşlı piçin bu kadar uzun süre dayanmasını beklemiyordum.

"Uzman değilim ama bu kadar uzun süreceğini düşünmezdim. "Ama dediğiniz gibi, uzman değilsiniz. Sesim tahmin ettiğimden daha keskindi.

niyetlendi ve onun irkildiğini gördüm. Sandalyeyi geriye ittim, ayaklar gürültülü bir şekilde gıcırdayarak ani ve rahatsız edici sessizliği doldurdu. "Bir içkiye ihtiyacım var; sen de ister misin?

Başını o kadar kararlı bir şekilde salladı ki ince saçları yüzünü kamçılardı. "Araba kullanıyorum, kullanmasam iyi olur.

Göz devirmesi yaptım. 'Çay ya da daha fazla kahve demek istemiştim. Belki bir bardak su.

Yanaklarına renk geldi. Utanç ya da ateş basması. Ne biliyordum ne de umursuyordum.

"Bir bardak su iyi olur.

Onun için bir bardak doldurdum ve kendime biraz daha kahve yapmak için çaydanlığı açtım. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, ona söylediğim her şeyi tartıyordu. Bana inanıp inanmadığını merak ediyordum. Ona morluklarımla ilgili çektiğim fotoğrafları gösterebilirdim ama bunun bir anlamı yoktu. Bana inanıp inanmaması önemli değildi. Pozisyonlarımız ters olsaydı ona inanır mıydım? Muhtemelen hayır, ama o zaman kimseye güvenmiyordum.

OceanofPDF.com

Suyunu yudumladı ve tüm duyduklarını ve gördüklerini sindirmeye çalıştı. Ivan'ın ölümcül durumunu gizleyecek bir şey yoktu ama Hannah'yı gerçekten bu kadar kötü mü dövmüştü? Anlattıklarının herhangi biri doğru muydu? Masanın karşısındaki, kendisi gibi düşüncelere dalmış kadının oturduğu yere baktı. Susan'ın ne kadar yuttuğunu mu merak ediyordu? Bunun bir önemi var mıydı?

Hannah biraz sempati toplamaya çalıştıysa, bir süreliğine işe yaramıştı. Korkunç bir istismar tablosu çizmişti ama gözlerinde ve yüz ifadesinde ona güvenilmemesi gerektiğini söyleyen bir şeyler vardı. Bu zordu; Susan herkese güvenme eğilimindeydi. Sevecen bir Labrador gibi, derdi kız kardeşleri sık sık.

Ama en sevecen hayvan bile haklı bir sebepten dolayı dönebilirdi - *Cujo*'yu okumuştı. Buraya Mark için savaşmaya gelmişti ama A planı başarısız olmuştu ve bir B planı yoktu. Aklı başında, mantıklı bir kadının iyi bir fikir olduğunu düşüneceği bir plan değildi. Mutfığa girer girmez bıçak bloğunu fark etmişti. Kendisinininkine benzeyen bu blok, tezgahın köşesinde masum bir şekilde duruyordu; fırçalanmış, paslanmaz çelik sapları dikkat çekiyordu. Onunkilerden daha pahalı görünüyorlardı. Bıçaklar keskin olmalıydı.

Susan'ın orada olduğunu kimse bilmiyordu. Hemşire ona doğru zar zor baktığı için onu tarif edemezdi. Ethan dışında Susan'ı Hannah'ya bağlayacak kimse yoktu. Ethan'ı bir an için düşündü ve sonra onu reddetti. Onun ahlakına sahip bir adam sayılmazdı.

Susan ayağa kalktığında Hannah başını kaldırıp bakmadı. Neden baksındı ki? Herkes Susan'ı çok kolay gözden çıkarıyordu. Sanki yaptığı şey nadiren önemliymiş gibi. Belki de haklıydılar. Yardımı olacaktı, değil mi? Hiç kimse onun yapmak üzere olduğu şeyi yapabileceğini düşünmeyecekti. Mutfak lavabosuna doğru başını sallayarak, "Sadece bir bardak daha alacağım," dedi. "Kendime yardım edeceğim. Konuşmamak için ağzını kapatmak zorunda kaldı. Sinir, hepsi bu, daha önce hiç bu kadar korkunç, bu kadar inanılmaz bir şey yapmamıştı.

Ama henüz yapmamıştı.

Elindeki fincanın içindekileri evirip çevirirken kolu ritmik bir şekilde hareket eden Hannah'ya baktı. Gördüğü şeyden büyülenmiş gibiydi, yüzü eğik, gözleri sabitti.

Susan musluğu açtı ve bardağını dolana kadar suyun altında tuttu, sonra musluğu kapattı ve sanki o lanet şeyin tadına bakıyormuş gibi bir yudum aldı. Bıçak bloğu elinin erişebileceği bir yerdeydi. Daha büyük bıçaklar arkaya, daha kısa olanlar öne sıralanmıştı. Ortadaki geniş bir bıçak olacaktı, bir satır. En iyi seçenek bu muydu? Yoksa uzun, ince bir bıçak mı daha iyi olurdu? Karşılaştırmak için hepsini teker teker çıkarmak isterdi ama bunun hâlâ kahvesine gömülmüş olan kadını bir şeylerin yolunda gitmediği konusunda uyarabileceğini tahmin etti.

Bir dakika içinde, bir dakikanın tersine çevireceği kararlar ve revizyonlar için zaman vardır. Zaman yoktu. Bardağı yavaşça lavaboya koydu ve dönmeden satıra uzandı. Pahalı bir fısıltıyla dışarı kayd. Ağır bulutların arasından sızan güneş pencereden içeri girerek satıra vurdu; satır parıldadı ve Susan bir an için büyüldü.

Ölümcül olmaktan ziyade güzel görünüyordu.

Satırı göğsüne doğru sıkıca tuttu. Sapı iyi tasarlanmıştı ve eline rahatça oturuyordu, bıçağın ucu hafifçe çenesinin altına oturacak kadar uzundu. Döndüğünde Hannah, Susan kadını öldürmenin tek çıkış yolu olduğuna karar vermeden önceki hayatında olduğu gibi oturuyordu.

Yıllar boyunca, Drew uyurken ya da Mark çalışırken ve sonra Drew okurken, sessizce hareket etme sanatını, neredeyse görünmemeyi, fark edilmemeyi öğrenmişti. Bu onun kişiliğinin bir parçası haline gelmişti. İçinde bulunduğu çıkmazdan kurtulmak için sahip olduğu birkaç beceriyi kullanmak iyi bir şeydi.

Susan yerde ve arkasında süzülürken Hannah kıpırdamadı. Saçları bir elinde toplanırken ve bıçak boğazında sessizce kaydırılırken de kıpırdamadı. Kan ılıktı, Susan'ın beklediğinden daha yoğun ve çok fazlaydı. Masanın üzerine doğru fışkırdı ve kenarlarından yere damladı, Hannah'nın giydiği gömleği ıslatarak kumaşı tenine yapıştırdı.

Susan bıçağı kaldırdığında ucundan kan damlıyordu. Artık bıçağın güzel bir yanı yoktu.

Sağ tarafımdaki hareket başımı çevirmeme neden oldu. Susan. Onu unutmuştum. "İyi misin?"

"Biraz daha suya ihtiyacım vardı."

Hannah gözlerini kırptırdı. Elleri kupasının etrafında kıvrılmıştı; kupa neredeyse hiç ısınmamıştı. Ne kadar zamandır düşüncelerinin içinde kaybolmuştu? Başını iki yana salladı. Bugünlerde çok fazla şey kafasını karıştırıyordu. "Özür dilerim, biraz dikkatim dağınıktı."

"Ben de öyle," dedi Susan, koltuğuna dönerek. "Hayat eskiden daha basitti."

Bir kahkaha attım. "Korkarım benim değil. Elimdeki bardağı bırakıp iki kolumu masaya dayadım ve biraz öne eğilerek karşımda oturan üzgün yüzlü kadına yaklaştım. "Özür dilerim. Mark için. İfadesinde hiçbir değişiklik yoktu. "Ona bir mesaj göndereceğim, her şeyin büyük bir hata olduğunu söyleyeceğim, tamam mı? Hâlâ bir onaylama yoktu. Övgü istemiyordum ama doğru şeyi yaptığımı anladığımı bilmeye ihtiyacım vardı. Belki de günahlarımın bağışlanmasını istiyordum. "Susan? Ne dediğimi duydun mu?"

Sonunda Susan kıpırdandı ve gözlerinden öfke fışkırdı. "Bu senin için bir oyun muydu? Bu muydu yani? Eski bir erkek arkadaş bul, bakalım onu kendine yeniden aşık edebilecek misin? Evli olması önemli değildi. Öfkesi ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu ve yüzü mutsuzluk içinde sarktı. "Ve şimdi ondan bıktığın için onu geri veriyorsun ve her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorsun."

Birdenbire anlamasını sağlamak, o kadar da kötü olmadığımı inandırmak istedim. Çünkü değildim, değil mi? "Bir hata yaptım," dedim, ne yaptığımı açıklamaya yardımcı olabilecek kelimeler arıyordum. 'Ivan beni dövdükten sonra birkaç gün hastanede kaldım, sonra iyileşmek için buraya döndüm. Hâlâ acı çekiyordum, hâlâ sarsılmıştım. Ben bir aziz değilim, bunu ilk kabul eden ben olacağım, ama şiddet yanlısı biri değilim ve bana uyguladığı şiddetin seviyesi...' Titremelerini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Aylar sonra bile, bana yaptıklarını düşündükçe üzülmeden edemiyordum. "O günlerde pek bir şey yapmadım. Çok uyudum. Saçma sapan televizyon izledim ya da kitap okudum. Yandaki kitaplığa eklediğim, daha önce okuyup beğendiğim ve tekrar okumak istediğim kitaplar arasında okumak için bir kitap arıyordum. Birkaç yıldır okumadığım bir kitabı seçtiğimde Mark'la çekilmiş bir fotoğrafımı buldum. Onu yer imi olarak kullanmış ve unutmuştum. Onu gördüğümde hissettiğim o anki sakinliği hatırlıyorum. "Beni sevmiştin, mutluydun ve tam o anda bu duyguyu geri istedim.

Susan bir kahkaha attı. 'Şu haline bak! Çok güzelsin, istediğin kişiye sahip olabilirsin. Neden ona kafayı taktın ki? Gerçekten de özel biri değil. Nazik, kibar, ortalama bir yakışıklı. Eğer onu daha iyi tanısaydın, biraz zayıf ve sıkıcı olduğunu da görürdün. Onu neden bu kadar çok istediğini anlamıyorum.

"Ben onu istemedim! Sözcüklerin ağlayarak çıkması onun kadar beni de şaşırttı. Ayağa fırladım, sandalye arkamdan bir gürültüyle yere devrildi. Arkamı döndüm ama onun eleştirel gözlerinden uzaklaşmak o kadar da kolay değildi. Penceredeki yansıması netti. Kollarımı kendime doladım ve geri döndüm. "Fotoğrafi gördüğümde beni ne kadar sevdiğini, bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. Mark'ı istemiyordum, gerçekten istemiyordum; o mutluluk hissini yeniden yakalamak istiyordum.

Susan ayağa kalkıp benimle yüzleşti, ellerini masanın üzerine koyarak bana doğru eğildi, yüzü öfkeyle buruşmuştu. 'Mutluluk! Benimle dalga geçiyorsun! O kadar kolay gelmiyor. Ethan Bristol'a döndüğünde annenin yanına taşındığını söyledi. Bu senin için neden yeterli değildi? Seni Ivan'dan koruyabilirdi. Orada yeterince mutlu olurdun, değil mi?'

Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum. "Anlaman mümkün değil.

Doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Neredeyse militan görünüyordu. 'Düşündüğünüzün aksine, ben zerre kadar aptal değilim, bu yüzden

Neden beni denemiyorsun?

OceanofPDF.com

Aramızdaki öfke kabardı. Garip bir şekilde, tam o anda birçok ortak noktamız olduğunu fark ettim. İkimiz de bizi sevmesi ve koruması gereken insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmıştık.

Uzandım ve sandalyeyi kaldırdım. 'Otursan iyi olur. Bu uzun bir hikaye. Susan ağır bir alaycılıkla, "Bir tane daha," dedi.

Kapıya doğru baktı ve bir an için gideceğini düşündüm. Birden her şeyi biliyor olması önemli göründü. Bana inanması. Telefonuma uzandım, açtım ve fotoğraflarımı açtım. "İşte," dedim ona uzatarak. "Ivan'ın bana yaptıkları konusunda sana doğruyu söyleyip söylemediğimden emin olmadığını biliyorum. Fotoğraflar çektim. Almayınca öne uzandım, parmağımı ekranda kaydırarak o gün çektiğim fotoğrafları arka arkaya getirdim. "Kameranin göstermediği şey, tüm bunların ne kadar acı verici olduğu.

Sonunda telefonu benden aldı, başparmağı ekranda geziniyor, her bir görüntüye bakarken gözleri kısılıyordu. İyi bir telefonda; iyi çıkmışlardı.

"Son birkaç fotoğraf birkaç gün sonra, çürükler daha renkli hale geldiğinde çekildi.

"Doğru," dedi ve bana geri verdi. "Yani bana onun ne yaptığı hakkındaki gerçeği söyledin.

Telefonu bıraktım ve oturdum. "Sana gerçeği söyledim. Polise, hastanedeki doktorlara ve hemşirelere merdivenden düştüğümü söyledim. Bana inandıklarını sanmıyorum ama hikayeme sadık kaldım.

"Tanrı aşkına, neden onlara gerçeği söylemedin?

İçimi çektim. "Birçok aile içi şiddet mağdurunun anlatmamasıyla aynı nedenden dolayı; utandım, mahcup oldum. Her neyse, zaten durumunun kötü olduğu söylenmişti, bu yüzden hakkında dava açılması biraz anlamsız geldi. Ona intikamımı almaya kararlı olduğumu ama kaderin beni buna zorladığını söylemem için hiçbir neden yoktu. 'Her neyse, artık kanıtı gördüğüne göre bana inanıyorsun. Belki hikâyemin geri kalanına da inanırsın. Boğazımdaki yumruyu yuttum, o günleri her düşündüğümde otomatik olarak ortaya çıkan yumruyu. "Babamı çok severdim. Nazik, tatlı bir adamdı. Hatırlayarak gülümsedim. "Beni omuzlarına alır ve uzun arka bahçemizde bir aşağı bir yukarı koşar, sebze tarhlarının üzerinden atlar, meyve ağaçlarının dallarının altından eğilirdi. Kahkaha ve güneş ışığı. Büyülü bir dünya.

"Bana yatmadan önce masal okuyan oydu. Tek kişilik bir yatakta uyurdum ve ona yanımda oturacak yer açmak için duvara yaslanmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum. Susan'a onu neden anlattığımdan emin değildim. Belki de sadece kafamda çalışıyordum ve o da iyi bir dinleyiciydi. "Sonra gitti.

"Gitti mi? Öldü mü?"

Onun dünyasında her şey çok siyah ve beyazdı. Benim dünyamda da öyle olduğunu sanıyordum. "Annem ertesi sabah haberi verdi. Bana onun bir fahişeyle Tayland'a gittiğini söyledi. On yaşındaydım ve bu şekilde nasıl gidebildiğini anlamamıştım. Ne bir veda, ne bir açıklama, ne de takip eden yıllar boyunca benimle iletişime geçme çabası. "Beni sevdiğini söyleyen bu adam.

Belki de her zaman takınmakla övündüğüm poker suratım kaymıştı ya da belki de Susan sandığımdan daha empatikti, çünkü aniden elini masanın üzerinden uzattı ve benimkini tuttu. Eli sıcaktı, tutuşu beklediğimden daha güçlüydü, sanki gücünün bir kısmını benimle paylaşmaya, bana aşılamaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedi, sesi sessiz, sakın ve anaçtı. 'Ne olduysa oldu, benim babam da gitti. Ama ben daha büyüktüm ve kız kardeşlerim vardı. Yalnız olmak zor olmalı.

Onun nezaketi gözlerime aptalca yaşlar getirdi. Ellerimi onun rahatlatıcı sıcaklığından çekmeye isteksizdim, kısa sürede yanaklarımdan aşağı engelsiz bir şekilde süzıldüler ve masaya düştüler.

Sonunda elini geri çeken Susan oldu. Ayağa kalktı ve uzaklaştı. Dönüp ellerime bir avuç mutfak rulosu koymadan önce dolap kapaklarının açılıp kapandığını duydum. Birkaç dakika hıçkırmama izin verdi, burnumu silerken bekledi, boğazımı temizledi, sonra gözleriyle buluştum. "Teşekkür ederim. Genelde bu kadar korkak değilimdir.

'On yaşındaydın ve seni sevmesi gereken bir adam tarafından terk edildin. Sanırım onun neden olduğu hasar seni kendini yok etme döngüsüne soktu.

"Bana kötü davranıp sonra da iyi para veren yaşlı adamlarla ilişkiye girmekten bahsediyorsun. Gülümsedim. "Psikolojik saçmalık ama muhtemelen doğru.

Susan alınmadı. 'İtiraf etmeliyim ki, bildiğim tüm psikoloji kişisel gelişim kitaplarından geliyor ama sanırım haklıyım. Bence bir baba figürü aramaya başladın, ama sonra babanın yaptıklarından dolayı onları bildiğin tek yolla cezalandırmak istedin. Onlara bedel ödetmek.'

"Sanki fahişelik yapıyormuşum gibi konuşuyorsun," dedim, burnumu silmek için rulodan birkaç çarşaf daha çekerek. Gerçekten de öyle görmemiştim. Tüm para, tüm *eşyalar*... mücevherler, çantalar, giysiler... Hepsini hakkım olarak almıştım. Babamın yaptıklarının bedelini ödetiyordum. Hiçbir erkeğin beni bir daha terk etmeyeceğine kararlıydım. Kaçan ben olacaktım. "Mark benim için deli oluyordu, beni ne kadar çok sevdiğini söyleyip duruyordu. Başımı kaldırdım ve yüzümü buruşturarak onun gözlerine baktım. "Beni seviyordu! Oradaydım. Seni sevdiğini söyleyen erkekler terk eder. Tekrar incinmeyi beklemiyordum, bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yaptım. Önce bitirdim.' Ayağa kalktım ve ceketimin hâlâ sandalyenin arkasında asılı olduğu yere geçip cebine uzandım. Tekrar oturduğumda elimdekine baktım, sonra masanın üzerine koydum ve elimi düz tutarak karşıya kaydurdım.

"Sevgili annemin tanrısı saygınlıktır. Bizi oturduğumuz evden şimdi oturduğu eve taşıdı ve komşulara babamın öldüğünü söyledi. Yalanı hatırlamazsam tokat yiyordum. Ağlarsam ve onu özlediğimi söylersem tokat yedim. Unutursam tokat yedim. Titrek bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Annem tokadıyla gurur duyardı. Bir elimi kaldırdım ve başımın üzerinde gezdirdim. "Dikkatliydi ve yanaklarımı değil başımı hedef alırdı. Komşular morluk görmesin diye.

"Nasıl bu kadar zalim olabilir!

"Bütün anneler senin gibi değil. Sakladığım şeyi ortaya çıkarmak için elimi yavaşça kaldırdım. "Bakalım bundan ne çıkaracaksın.

OceanofPDF.com

Bordo-kırmızı pasaportu aldı ve ona baktı. Ona sıradan bir pasaport gibi görünmüştü ama Hannah'nın gözlerindeki beklenti ışıltısını görünce bundan daha fazlası olduğunu tahmin etti. Fotoğraf sayfasına geçerek resme bakmak için eğdi. Tipik bir pasaport fotoğrafıydı, gülümsemiyordu ama yakışıklı ve hoş yüzlü bir adam olduğu tartışılmazdı. Gözlerinde kolayca gülümsediğini gösteren bir şey vardı.

"James Parker," diye okudu, sonra başını kaldırıp baktı. 'Senin baban. Ona çekmişsin. Belki de bu yüzden senden bu kadar nefret ediyordu. Ona kendisini terk eden adamı hatırlatıyordun.

"Benden nefret ediyordu! Hannah bir an şaşırmış gibi baktı. "Evet. Biliyor musun, bunu hiç düşünmemiştim. Bana karşı herhangi bir sevgi beslemediğini biliyorum ama nefret... ama evet, sanırım haklısın. Uzandı ve pasaportun arkasına dokundu. "Ama yanlış sebepten dolayı. Tekrar bakın."

Yanlış neden mi? Belki de Susan yorgundu, bitkin düşmüştü, kafası kendi sorunlarıyla doluydu ama Hannah'nın neden söz ettiğini bilmiyordu. Susan onun gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu ve anlamaya çalışarak fotoğrafa tekrar baktı. Sonra aklına geldi. Aptal müfettişin ona ilk verdiği fotoğraflara benziyordu ama bu kez sorun görmediği şey değil, gördüğü *şeydi*. Pasaport. Çünkü James Parker Tayland'a gittiye, nasıl orada olabilirdi? O

tarihleri kontrol etti, sonra başını salladı ve yukarı baktı. "Baban Tayland'a hiç gitmemiş. Pasaportu kapattı. "Hiçbir yere gitmedi.

"Bana her zaman büyülü bir insan gibi göründü ama o bile uluslararası sınırları belgesiz geçemezdi.

"Demek hâlâ İngiltere'de. Yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifade geri dönmüştü. Susan Hannah'ya bağırarak, ona artık yettiğini söylemek istedi. Umurunda olmadığını, tek istediğinin Mark olduğunu söylemek istiyordu.

Hannah pasaporta uzandı, açtı ve babasının fotoğrafına baktı. "Anlamıyorsun, değil mi? Pasaportu kapadı. "Yorkshire'daki evimizden hiç ayrıldığını sanmıyorum.

Susan yorgun ve şaşkındı, aptal değil. Hannah'ya dehşet içinde baktı. "Sence onu o mu öldürdü? Bu ona büyük bir sıçrama gibi gelmişti ama sonra annenin yas tutan çocuğu nasıl tokatladığını, onu nasıl yalan söylemeye zorladığını hatırladı. Susan daha önce hiç böyle bir kadınla karşılaşmamıştı. Muhtemelen her şeyi yapabiliyordu.

"Sanırım dün gece onların yatağında oldu. Hannah sakın bir tavırla konuşuyordu ama Susan, elindeki peçeteyle gözyaşlarını kabaca silerken ne kadar zorlandığını görebiliyordu. "Taşınırken bunu neden yanımızda getirdiğini hep merak etmişimdir. Diğer her şeyi geride bıraktı. Bir kahkaha attı. "İnanır mısın, onun geri döneceğini umduğu için getirdiğini düşünmüştüm. Ne kadar aptalmışım.

"On yaşındaydın!

"On," diye başıyla onayladı. "Ve o zamandan beri, otuz yıl boyunca, beni terk ettiği için, asla veda etmediği için ondan nefret ettim. Ve şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum ve kendimi...' Gürültüyle burnunu çekti, '...mahrum ve kızgın hissediyorum. Farklı bir insan, iyi bir insan olabilirdim.

Susan öyle olduğunu söyleyebilirdi ama daha fazla yalan söylemek için artık çok geçti. "Ne yapacaksın?

Hannah'nın başını kaldırıp bakması uzun zaman aldı, parmakları neredeyse pasaportun kapağını okşuyordu. Susan ona ne düşündüğünü sormak istedi ama bilmek istediğinden emin değildi. Pek emin değildi. Onun düşünceleri Susan'ın kafasında dolaşanlardan bile daha karanlık olabilirdi.

"Öyle mi?" Hannah elindeki mendili gözlerine sürdü, sonra tekrar burnunu çekti. "Bunca yıl onun beni terk ettiğine inandım. Bütün bu yıllar boyunca...' Susan'a baktı, gözleri odaklanmış ve keskindi. "Bunca yıl ne halt aramışım ben, ha? Sen haklıydın. Baba kompleksi. Ve bütün

Bu sefer...' Derin bir nefes aldı ve koltuğunda doğruldu. 'Gerçekten yapılacak tek bir şey var. Orosu anneme bunu ödetmek.

Yüzü çarpık ve öfkeliydi, yumrukları sıkılıydı. Belki de Ivan'dan şiddet hakkında bir şeyler öğrenmişti. Susan masanın üzerinden ona doğru bir el uzattı. "Pişman olacağın bir şey yapma.

Hannah arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmadan önce bir süre ele baktı. 'Ivan'ı öldürdüğümü sanıyordun; şimdi ne yapacağımı düşünüyorsun? Annemi öldüreceğimi mi?

Susan yanaklarına renk geldiğini hissetti. Tam da düşündüğü gibi olmuştu. "Özür dilerim.

Hannah burnunu sildi ve mendili sandalyesinin yanında yerde biriken yığının üzerine bıraktı. "Üzülme. Elimde olsa onu öldürürdüm ama her şeye rağmen, gördüklerine rağmen-" Tavanı işaret etti. '-Ben gerçekten şiddet yanlısı biri *değilim*. Yapacağım şey pasaportu yerel karakoluma götürmek ve hikayemi polise anlatmak. Onlara pasaportu vereceğim, Yorkshire'dan ne kadar çabuk taşındığımızı ve oradaki bahçemizin sonundaki sebze tarlalarını anlatacağım. Annem hep kazardı. Sanırım onu orada bulacaklar.

Susan kocasının metresiyle karşı karşıya bir masada oturup babasının sebze tarlasına gömülüp gömülmediğini tartışmanın tuhaf olduğunu düşünmezken ne kadar ileri gitmişti. Tam Hannah'nın harika bir oyuncu olduğunu duyduğunu söyleyecek, anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadığını söylemek için ağzını açacaktı ki Hannah tekrar konuşarak onu susturdu.

"Bunu yaptığımda, nihayet kendi hikayemi yazabilirim.

Bunu söylemek o kadar tuhaftı ki, Susan sert bir kahkaha attı. "Kendi hikayeni yaz da ne demek?

"Kulağa bir hayat kurmaktan daha iyi gelmiyor mu?

Aslında Susan kabul etmek zorundaydı, öyleydi. "Çok daha iyi. Kız kardeşlerim, Mark, hatta lanet oğlum bile bana sürekli bir hayat kurmam gerektiğini söylüyorlar. Kendi öykümü yazmak kulağa çok daha iyi geliyor.

"Neden yapmıyorsun?

Susan, Hannah'nın gerçekten bilmek istediğinden ya da konuşmayı kendinden uzaklaştırmak istediğinden emin değildi. Ona biraz zaman tanımaktan zarar gelmezdi. "Kendi hikâyemi mi yazayım? Neden yazmıyordu? Yıllar boyunca kullandığı tüm bahaneleri düşündü. Kız kardeşleri, Mark, Drew, zaman yok, yapacak çok şey var. "Çukurlar, tehlikeli tuzaklardır. Kafanı çukura sokarsan

korkuluk, orası korkutucu görünüyor, bu yüzden güvenli bir yere geri çekil. Orada güzel ve rahat kal. Gerçekler yüzüne çarpınca başını salladı. "Okulu bıraktığımda üniversiteye gitmek istemiştim. O zaman gidememişim ama sonraki yıllarda gidebilirdim. Kahretsın, şimdi gidebilirim.

Hannah gülümsedi. 'Sen de benimle aynı yaşıldasın, değil mi? Kırk mı?'

"Kırk bir.

"O zaman çok geç değil, değil mi?

"Senin için de değil. Susan, Hannah'nın gülümsemesinin yerini yenilmiş bir hüzün ifadesinin almasını izledi. Muhtemelen en başından beri oradaydı, yıllardır koruduğu egzotik cazibe katmanının altına gömülmüştü. "Seni durduran ne?

Hannah derin bir nefes aldı. "Korkuyorum.

Sesi hafif, neredeyse çocuksuydu. On yaşındaki o küçük kızın nihayet korktuğunu itiraf edebilen sesiydi. Susan doğal olarak yapması gereken i yaptı: ayağa kalktı, Hannah'nın yanına gitti ve kolunu omzuna doladı. 'Bunu yapabilirsin, polise git, baban için adaleti sağla. Sonra da kendi öykülerini yazarsın. Son bir kez sıktı, sonra doğruldu. "Peki ya Mark? Sanki kocasının velayetini tartışacaklardı. Durum giderek daha da saçma bir hal alıyordu. Gitmek, bu kokuşmuş evden, bu hasarlı kadından uzaklaşmak istiyordu ama nerede durduğunu bilmeden gidemezdi.

Hannah cebinden telefonunu çıkardı. "Benimle asla mutlu olamazdı, biliyorsun, uzun vadede değil. Bir mesaja tıkladı. "İşte," dedi, ekranı öne eğilip gözlerini kısarak okuyan Susan'a doğru çevirerek.

Bu bir hataydı. Yaşadığımız şeyi yeniden yakalamaya çalışıyordum. İşe yaramadı. Güle güle.

"Benden bir daha haber alamayacak," dedi Hannah. 'Bana karşı çok naziktiniz, bunu çok takdir ediyorum ve ne kadar nazik olduğunuzu göstermek için bir daha benden haber almayacaksınız ya da beni görmeyeceksiniz.

Susan ona baktı. Başına gelenler için tek bir özür sözcüğü bile yoktu. Sözler içten geliyordu ve güzel yüzündeki ifadeyle de örtüşüyordu ama Mark'ı elde etmek için bunca zahmete girdiğine, sonra da onu elde edince bıraktığına gerçekten inanabilir miydi? *O harika bir aktris.*

Ethan'ın sözleri kafasında yankılandı. Ama sonra o da bir yalancı olmuştu. Güvenecek kimse yoktu. "Gitsem iyi olacak. İyi olacak mısın?"

"Evet. Hannah pasaportu aldı ve ayağa kalktı. 'Ivan'a veda edip Thornbury'deki polis karakoluna gideceğim.

"Doğru. Söylenecek başka bir şey yok gibiydi. Onlar arkadaş değillerdi. Susan bu düşünce karşısında ürperdi. Yapmak istediği şeyi yapmıştı, her ne kadar oraya ulaşma yolculuğu planladığından çok farklı olsa da. "İyi şanslar," dedi ve sonra başıyla kapıya doğru işaret etti. "Ben gidiyorum.

Hannah'nın gözlerinin kendisini takip ettiğini hissetti ve birdenbire sadece birkaç adım ötede duran bıçakların farkına vardı. Ya bir bıçak kapıp Susan'ı öldürürse? Orada olduğunu kimse bilmiyordu. Babasıyla ilgili hikâye doğruysa, anne-kız gibi bir durum söz konusu olabilirdi. Yakınlarda muhtemelen sebze tarlaları vardı. Susan gübre olabilirdi. Tam kapıya doğru koşacaktı ki Hannah'nın tekrar konuştuğunu duydu.

"Dikkatli sür.

İki basit kelime, ama sanki Hannah Susan'ın ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi içlerinde kötü niyetli bir neşe vardı. Dönmedi, sadece son bir veda için elini kaldırdı ve hızla ön kapıya doğru yürüyüp rahat bir iç çekerek kapıyı açtı. Sonra dışarıda, yağmurun altında, serin, taze, temiz havayı soluyordu.

Susan kapıyı arkasından çekip kapattı ve çakıllı garaj yolundan arabasına doğru ilerledi.

Eve gitme vakti gelmişti.

Susan'ı şaşırtacak şekilde, evlerinin garaj yoluna girdiğinde saat beş buçuğu biraz geçiyordu. O kadar tuhaf bir gün olmuştı ki, kafası hâlâ her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışıyordu. İmkânsız bir görevdi bu - yalanlar ve gerçekler içinden çıkılmaz bir şekilde birbirine karışmıştı. Hannah'nın Mark'a gönderdiği mesajı görmüştü, belki de şüphelerine rağmen Mark bu konuda doğruyu söylüyordu.

Ne tuhaf bir gün. Sadece birkaç saat önce Windsor'a giden kadından farklı hissediyordu. Gerçi iyi anlamda farklıydı. Hannah'nın *kendi hikâyesini yazma* fikri ilgisini çekmiş, eve dönüş yolculuğu boyunca zihnini meşgul etmiş, hem Drew'u hem de Mark'ı dışarıya itmişti.

Ev sessizdi. Daha önce bunu bir yokluk olarak görmüştü... oğlu yoktu, kocası yoktu... şimdi ise bir huzur cenneti olarak görüyordu. Çantasını merdivenin alt basamağına bıraktı, mutfağa gitti ve bahçeye bakarak durdu.

Sonunda sessizliği bozan telefonunun vızıltısı oldu. Telefona uzandı, ekrana baktı ve başını salladı. Drew.

Cevap vermek için bastırdı.

"Merhaba. "Anne, merhaba. Her şey yolunda mı?"

Kaşlarını çattı. Mark hiçbir şey söylememişti, değil mi? Oğullarına, onun planını kaybettiğini söylememişti. Daha da kötüsü, oğullarına biriyle tanıştığını ve ayrılacağını söylememişti. "Elbette, neden olmasın ki?"

"Sadece..." Hattan uzun bir iç çekiş geldi. "Şey, birkaç gündür senden haber alamadım, hepsi bu. Bu yüzden endişelendim.

Onun için endişeleniyordu! "Sadece meşguldüm; her şey yolunda. 'Tamam, sorun değil o zaman. Bir süreliğine eve gelebilirim diye düşünüyordum.

Hafta sonu. Sadece kısa bir ziyaret. Seni özledim.'

Susan gülmek ya da ağlamak istiyordu; uygun duygunun ne olduğundan emin değildi. Drew onu birkaç gün önce aramış olsaydı, mutluluktan ağlardı. Ama şimdi... mesajlarına verdiği tek kelimelik yanıtlar, o gizemli siyah nokta yüzünden kendi kendine konuşmak zorunda kaldığı bütün o telefon konuşmaları, tek istediği o küçük pisliğin mesajlarına *iyiyimden* biraz daha ayrıntılı bir yanıt vermesiyken, son birkaç ayda ona yaşattığı bütün o kalp ağrısı.

Bu, en iyi okullara giden, sadece tasarım kıyafetler giyen ve sadece en iyi spor ekipmanlarına sahip olan tek oğlu. Endişelenmeden üniversite hayatının tadını çıkarabilsin diye gereğinden fazla harçlık verilen bu sevgili çocuk. Herkes kibar bir çocuk olduğunu söylüyordu, öyleydi de ama düşüncesizdi de. Belki de kibar olduğu kadar nazik olmayı da öğrenmesinin zamanı gelmişti.

'Bu çok hoş olur, Drew. Hangi hafta sonu gelmeyi düşünüyorsun?'

'Henüz emin değilim, belki bir sonraki ya da ondan sonraki. Fark eder mi?'

Ve işte oradaydı. Paspas Susan. Ayaklarını ona sil. İstedğin zaman kullanırdın. İstemediğinizde üstünden atlar ve pisliği evin içine taşırdınız. Aslında evet, öyle. Dediğim gibi, son zamanlarda çok meşguldüm ve müsait olmayabilirim. Aslında şimdi gitmem gerekiyor. Seninle konuşmak güzeldi, hayatım. Beni ara ya da daha iyisi, eve gelmeyi düşündüğün zaman bana mesaj at, uygun olup olmadığına bakarım. Ve adamın cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Hemen kendini suçlu hissetti ve hızlıca bir mesaj yazdı.

Ben de seni özledim.

Başka bir şey değil. *Ne zaman istersen eve gel, ben burada bekliyor olacağım* gibi bir şey değil. Hızlı bir kahkaha attı. Belki de ona kendi hikâyesini yazmakla meşgul olduğunu söylemeliydi.

Ve bu notla birlikte, uzun zamandır hissetmediği bir enerjiyle yukarı çıktı. Windsor'dan buraya gelirken hayatını, o gün ve ondan önceki günler ve haftalarda olanları yeniden düşünmüştü.

İki bavulu hazırlaması beklediğinden daha kısa sürdü ve ön kapının açıldığını duyduğunda işini bitirmişti. Bavulları kapattı ve her iki kolundan birer tanesini sürükleyerek merdivenlerden aşağı indi. Mark hâlâ koridordaydı, bir elinde evrak çantası, diğer eliyle koridordaki masanın üzerinde yığın halinde bıraktığı postaları karıştırıyordu. Kadın bir bavulunu duvara vurarak, diğerini de tırabzanın meşe dikmelerine ritmik bir şekilde vurarak aşağı inerken Mark yukarıya doğru şaşkın bir bakış attı.

Elindekileri kapının yanındaki yere bıraktı ve dönüp ona baktı. Aşk ne tuhaf bir duyguydu... Bu adamı çok uzun zamandır seviyordu, hâlâ da seviyordu ama şimdi bu aşk hayal kırıklığıyla gölgelenmiş ve acıya dönüşmüştü. Adam solgun görünüyordu. Hannah'nın mesajı onu çaresiz mi yoksa rahatlamış mı hissettirmişti? Belki çaresiz, ama uzun süreliğine değil. O artık bir erkekti, toy bir çocuk değil ve Hannah söz verdiği gibi uzak durursa, kısa süre sonra gençliğinin bir parçasını yeniden yakalamaya çalıştığını anlayacak ve bu ilişki bittiği için rahatlayacaktı. Sevgili, sadık paspas karısının bu günahı hakkında hiçbir şey bilmemesi de onu rahatlatacaktı. Aşk ve nefret... İki duyguyu aynı anda bu kadar güçlü hissetmek ne kadar tuhaf.

Mark belli belirsiz bir merakla çantalara baktı. "Neler oluyor? Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Pek sayılmaz. Hafifçe gülümsedi. "Birisi bana kendi hikayemi yazmam gerektiğini söyledi, ben de bugün başlayabileceğimi düşündüm.

"Tamam," diye kelimeyi uzattı. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Nereye gidiyorsun?"

'Ah,' dedi, ayakkabısının burnuyla en yakın kasayı öyle bir itti ki, kasa sallanıp durulmadan önce yalpaladı. 'Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen gidiyorsun. Bir süre için ihtiyacın olan her şeyi paketledim. Geri kalan eşyalarını almak için başka bir zaman gelmen konusunda bir anlaşmaya varabiliriz. Elini uzattı. "Evin anahtarlarını şimdi senden alacağım, teşekkürler. Adam şaşkın şaşkın bakarken, kadın başını salladı. "Onu öğrenmeyeceğimi mi sandın Mark? Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

'Nasıl...' Evrak çantası elinden düştü, bir takırtıyla yere çarptı ve devrildi. Zaten solgun olan yüzü gri bir renk aldı. "Özür dilerim. Ona doğru bir adım attı, kadın bir adım uzaklaşıp ellerini kaldırdıca durdu. "Her şey bitti," dedi. "Dürüstçe. Bir hataydı.

"Evet," diye kabul etti. 'Büyük bir tane. Drew gittiğinde sana ihtiyacım vardı ve sen beni yüzüstü bıraktın. Bunu affedebileceğimden emin değilim.

Ona doğru bir el uzattı. "Özür dilerim, aptalca davrandım..." Sanki o anda ne olduğundan emin değilmiş gibi başını salladı. "Seni seviyorum.

Evet, diye düşündü, gerçekten biliyordu, ama onları kırmış, ona ihanet etmiş ve kendini küçük düşürmüştü. Zayıf bir adam. Yine de onu seviyordu. Geride durdu ve onun evrak çantasını bir kolunun altına almasını, iki bavulu da toplamasını, sonra da mucizevi bir şekilde açılmasını bekler gibi çaresizce kapalı kapıya bakmasını izledi. Ağlayacağından ve zayıf düşüp kalması için yalvaracağından korkarak aceleyle kapıyı açmaya gitti.

"Özür dilerim," dedi tekrar.

Sonra adam gitmişti. Kapıyı kapattı ve onun arabasının bagajını açıp kapatma sesini dinledi. Sonra aceleyle oturma odasına geçip perdenin kenarından baktı, adamın yüzündeki gözyaşı parıltısını görmek i ç i n kalbi sızlıyordu. Boğazındaki yumru, öfke onu aşağı itene kadar yerinden oynamayı reddetti. Bunu onlara o yapmıştı.

Onun nereye gideceğini merak etti. Bir şans daha istemek için Hannah'nın dairesine mi dönecekti? Bittiğini söylemişti ama bu onun seçimi değildi. Belki de yalvaracaktı. Yalvarırsa, Susan'a verdiği sözü unutup onu geri alır mıydı?

Alnını soğuk cama bastırdı. Eğer yaparsa, bu sefer Susan tereddüt etmeyecekti. Bu kez o kaltağı öldürecekti.

Kapının kapandığını duyduktan sonra uzun süre hareket etmedim, sonra sandalyeyi çekip oturdum. Pasaport elimdeydi; açtım, babamın fotoğrafına baktım. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Yüzünde bir parmağımı gezdirdim. Ne kadar iyi bir adamdı. Eğer yaşasaydı, hayatım çok farklı olurdu.

Belki de yıllar önce Mark'la birlikte kalır ve farklı bir hayat kurardım. Susan gibi olabilirdim. Bir homurtu kaçtı. Hayır, o kadar saf olduğumu hayal bile edemezdim. Aptal kadın yalanı yutmuştu.

Mark hakkında değil ama. O konuda yalan söylememiştim. Babam hakkındaki gerçeği öğrenmek her şeyi değiştirmişti. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve işim bittiğinde buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Geleceğimde artık Mark'a yer yoktu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Önemli değildi. Mutluluk çok abartılıyordu.

Dışarıda rüzgâr hızlanmıştı, yağmur pencereye vuruyordu, ritmik bir pıtırta, rahatlatıcı olmalıydı. Ama değildi. Her şey beni rahatsız ediyordu. Sorun beklemektir. Bu konuda hiç iyi olmamıştım. Gecikmiş hazlar bana hiç eğlenceli gelmemişti.

Ama henüz gitmenin bir anlamı yoktu.

* * *

BMW'yi kapılardan geçirip Thornbury'ye dönmek için manevra yapmamın üzerinden iki saat geçmişti. Susan'ın ne yaptığını merak ediyordum. Onun gibi bir paspas gibi, Mark'a en sevdiği yemeği hazırlamak, mumları yakmak, yatağa yeni çarşafı sermek için koşuşturduğunu hayal ettim. Ona tekrar sahip olacağı için rahatlamıştı. Aptal kadın. Onunla yüzleşecek kadar cesur değildi, bu yüzden yanına kâr kaldığına inanacaktı. Bir süre beni özleyecekti, harika seksi özleyecekti. Sonra rahatlayacaktı. Ve sonra, aynı eski rutine geri döndüğünü fark ettiğinde, etrafta heyecan arayacaktı.

Zavallı Susan. Zavallı, üzgün paspas. Onun hikayesini her zaman başka biri yazacaktı.

Ancak benim hikâyem - polis merkezine gitmek, onlara teorimi anlatmak, pasaport şeklindeki kanıtı teslim etmek, annemin tutuklanmasını sağlamak, babamın cesedini mezardan çıkarmak ve hak ettiği saygınlıkla gömmek - Susan'a söylediklerime rağmen, bu şekilde yazılmayacaktı.

Kanunlar annemi babamı öldürdüğünü için cezalandırabilirdi ama bana yaptıklarının kefareti asla ödeyemezdi: beni babamdan mahrum bırakarak kendi kendimi yok edeceğim bir yola sokmuştu. İntikam benimdi ve onu almaya niyetliydim.

Yolcu koltuğunun çaprazında duran satıra baktım, sonra tekrar hız göstergesine döndüm. Doksana dayanmıştı. Gazı yavaşça kapattım. Hız yüzünden durdurulacak bir gece değildi.

Annemin evine vardığımda saat neredeyse on bir olmuştu. Yavaşça yanından geçtim, yatak odasının penceresindeki perdelerin etrafındaki ışık huzmesini görünce rahatladım.

Uyku hâli alırdı. Her zaman alırdı. Doktora babam öldüğünden beri uyuyamadığını söylediğini hatırlıyorum. Keder, demişti. Şimdi daha iyi anlıyorum. Suçluluk duygusu, hatta derin bilinçaltı suçluluk duygusu bile iyi bir yatak arkadaşı değildir.

Hâli alır, yatağa girer ve ışığı kapatırdı. Bir kez uyudu mu, onu uyandırmak neredeyse imkansızdı. Yıllar boyunca denediğimi hatırlıyorum. İlk regl olduğum gece, acı içinde uyandığımda çarşafımda kan görünce dehşet içinde gözlerimi açmışım. Ne olduğunu biliyordum elbette, okuldaki konuşmalara katılmışım ama gerçek daha şok ediciydi. Rahatlamak istedim. Ama yoktu.

Şaşı camların olduğu vadide park etmek güvenli değildi, bu yüzden birkaç sokak öteye gittim, bir park yeri buldum ve geri yürüdüm.

Bana verdiği yedek anahtar hâlâ bende idi; anahtarı eve kaydırarak kapıyı sessizce açtım. Uyanacağını düşündüğüm için değil, komşular duyabilir ve perdeyi aralayarak merakla dışarı bakabilirler diye. Satırı da aynı nedenle aşağı sarkıtarak bacağıma dayadım. Sonra içerideydim ve rahatlayabilirdim. Yapmak üzere olduğum şey için hiç korkum yoktu. Annemin, babamı öldürdüğü yatakta ölmesi oldukça uygun görünüyordu.

Merdiven halısı pürüzsüzdü ve küçük sahanlığa her seferinde bir basamak tırmanırken ayaklarım üzerinde kayıyordu. Eski yatak odamın kapısı kapalıydı. Annemin yatağı çoktan soymuş olduğunu tahmin ediyordum, sevmediği kızına dair her türlü izi yok etmek istiyordu... hayır, nefret ediyordu, bunu kafamda netleştirmeliydim. Susan haklıydı; annem benden nefret ediyordu. Bunu hatırlamak yapmak üzere olduğum şeyi kolaylaştıracaktı.

Kapısı kapalıydı. Anahtar kilitten çıkmıştı. Kapısını açık gördüğünde ne düşünmüştü? Ve çekmeceyi? Pasaportu bulduğumu ve babama ne olduğu hakkındaki gerçeği bildiğimi hemen anlamış mıydı?

Tabii ki yapardı. Annem pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi.

Kapı koluna uzandım ve yavaşça bastırdım, annemin ilaçlı uykusuna rağmen bir gıcırtının onu uyandırabileceğinden korkuyordum. Ama kol sessizce hareket etti ve kapı kalın yatak odası halısına çarparak açıldı.

Belki de şiddet kanımda vardı, çünkü yatağa doğru ilerlerken hiç korku hissetmedim. Oda karanlıktı ama dışarıdaki sokak lambalarından sızan ışık, perdelerin kenarlarından sızarak yorganın altındaki şişkinliği gösteriyordu.

Aynı şeyi babama da yapmış mıydı? Kocaman, muhteşem kalbine bir bıçak saplamadan önce çaresizce uykuya dalmasını beklemişti. Yaklaştım. Bunu yapabilirdim. Ivan bana zarar vermenin ne kadar kolay olduğunu göstermişti. Satırın bıçağı genişti. Tek bir hamle işimi görürdü. Hayati bir organı keser. Onu öldürürdü.

Elimdeki sapı kaydırdım, sonra kaldırdım ve öyle bir güçle indirdim ki tüm bıçak onun içinde kayboldu. Bir şeyler bekliyordum.

Direnç - kas ya da kemik - olmadığında hazırlıksız yakalandım ve yumuşak yorgan tümseğinin üzerine düştüm.

Işık yandı ve kaçırdığım şeyi görmemi sağladı. Annem orada değildi.

"Her zaman çok zeki olduğunu düşünürdün, değil mi? Ses arkamdan geldi. 'Sen ve baban, ikiniz de bir türsünüz. İkiniz de beni alt edebileceğinizi sandınız.

Yataktan kalktım, ama kendime gelmeme fırsat kalmadan, havada bir şeyin bana doğru hızla geldiğini duydum ve bir cereyan hissettim. O son saniyelerde bazı ilginç şeyler öğrendim. Kafatasınız parçalandıktan sonra hala düşünebildiğinizi; beyninizin küreciklerinin gözlerinizin önüne saçılmasını izlerken birkaç mikrosaniye boyunca hayatta olduğunuzu ve mantıklı düşünebildiğinizi.

Annemi öldürebilirdim, o da beni öldürmüştü, fark ettiğimden daha çok birbirimize benziyorduk. Yoksa bu doğaya karşı yetiştirilme durumu muydu? Bu özel tartışma için çok geç.

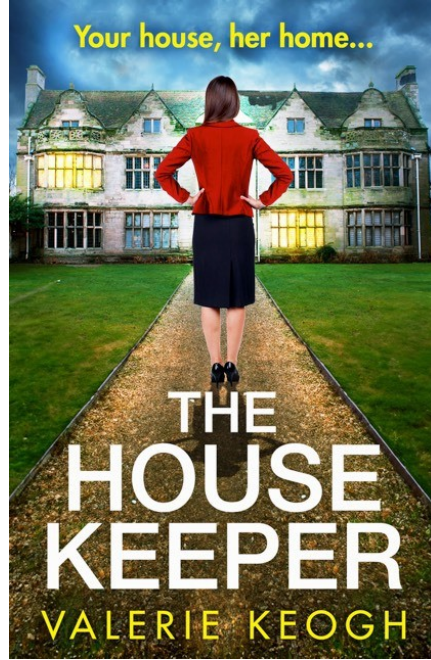
Cennet ve cehennem üzerine teolojik bir tartışma için de çok geçti - eğer var olsalardı, nereye gideceğimi biliyordum. Babamı bir daha göremeyeceğim için üzölmeye vaktim vardı. Eğer bir cennet varsa, o da orada olurdu.

Hayatım sönerken beynimde kalan son bir düşünce süzöldü: Ivan'ı cehenneme kadar dövüp dövmediğimi merak ettim.

VALERIE KEOGH'DAN DAHA FAZLASI

Umarız *Metres'i* okumaktan keyif almışsınızdır. Eğer beğendiyseniz, **lütfen yorum bırakın**. Bir kopyasını hediye etmek isterseniz, bu kitap ciltsiz, ciltli, büyük baskı ve sesli olarak satın alınabilir.

Valerie Keogh'dan bağımlılık yaratan bir başka psikolojik gerilim romanı olan *Evin Bekçisi*'ni aşığıdaki resme tıklayarak satın alabilirsiniz. Ya da özel bir alıntı için okumaya devam edin...

nsz

Dar taşıra yolundan birkaç metre geriye yerleştirilmiş ferforje kapılar daha iyi günler görmüştü, bir zamanlar parlak olan siyah renkleri yer yer aşınmış, sanki kapı çürümeye yüz tutmuşt. Sarmaşıık ve çalılar her iki taraftaki çitlerden sürünerek dik ve çapraz parmaklıkların etrafından dolanıyordu. Kapı Kısır yeşillik yumağı boşlukları dolduruyor ve arkada kalanları meraklı gözlerden saklıyordu.

Kapılar kilitliydi. Kesinlikle gerekenden çok daha ağır bir zincir onları birbirine bağılıyor, sanki sıkı tutacaklarından emin olmak istercesine, sanki kesinlikle emin olmak istercesine etraflarında dolanıyordu. Uçları, alışılmadık derecede büyük bir asma kilitte sabitlenmişti. Garip bir şekilde parlaktı ve ilk bakışta, sarmaşııkların arasına yerleştirilmiş halini gören biri, terk edilmiş bir ağıacın üzerinde çoktan unutulmuş bir Noel ssn anımsayabilirdi. Ancak ikinci bir bakışta, ona uzandıklarında ve derileri dikenler tarafından delindiğinde, kan kabarcığını emmek için ellerini geri çektiklerinde, tekrar bakarlar ve metalin neredeyse kötü niyetle parıldamaktan çok parlamadığını görürlerdi.

Eğer uyarılmamışlarsa, arkalarında ne olduğunu öğrenmek için hâlâ merakla dolup taşıyorlarsa, başılarını kaldırıp sallıyorlardı. Kapılar daha iyi günler görmüş olabilir, ama kenarlarındaki süslemeler

Her birinin tepesindeki içbükey kavis, jilet keskinliğinde bilenmiş gibi hala sivri görünüyordu. Maceraperestleri, meraklıları ya da sadece aptalları tırmanmaktan caydırmak için yeterliydi. Kimse eski evin bahçesine giremiyordu. Ama belki de amaç bu değildi. Belki de her şeyin - tüm sırların - ortaya çıkmasını engellemek içindi.

Birinci Bölüm

Cassie Macreddin, Londra'daki evinden saat dokuzdaki randevusuna yetişmek için erkenden ayrılmıştı. Hindon'daki emlakçı. Trafığın yoğun olduğu saatleri hesaba katmış ve Wiltshire'daki bilinmeyen virajlı köy yollarını aşmak için fazladan zaman eklemişti. Yolculuk kazasız belasız geçmiş ve sonuç olarak çok erken varmıştı.

Köyün eteklerinde küçük bir garajın önünden geçerken, paket kahve reklamı yapan bir tabela gözüne çarptı ve aceleyle işaret edip içeri girdi. İçeride, üzücü hamur işi seçkisine direndi ve büyük bir cappuccino sipariş etti. Arabasında oturup kahvesini yudumladı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Tek kullanımlık bardak boşaldığında dışarı çıktı ve onu yakındaki bir çöp kutusuna attı. Henüz çok erkendi ama yakında evim diyebileceği köyü araştırmak varken garajda oyalanmanın bir anlamı yoktu. Endişe ve heyecanı bir arada hissederek yoluna devam etti. Google Haritalar'da Sokak Görünümü'ne baktı. Gerçek, çoğu zaman olduğu gibi, daha güzeldi. Bal rengi evler, dikenli ıhlamur ağaçları, bir kilise kulesi. Hepsi resim kitaplarındaki gibi mükemmeldi.

Emlakçının ofisinin hemen dışında bir park yeri vardı. Arabayı oraya çekti, motoru kapattı ve inmeden önce bir süre oturup etrafına bakındı. Sabahın erken saatlerinde geniş cadde boyunca esen rüzgarda biraz titreyerek, birkaç saat önce ceketini attığı arka koltuğa baktı. Ceketine uzanmak yerine kollarını göğsünde kavuşturdu ve sergilenen emlak fotoğraflarını incelemek için pencereye doğru ilerledi. İlgilendiği evin aralarında olmadığını görmek rahatlatıcıydı. Evi iki hafta önce internette bulduğundan beri, bir başkasının evi görüp kendisi gibi aşık olmasından ve ondan daha yüksek fiyat teklif etmesinden korkuyordu.

Aradığı buydu. Son iki ay boyunca pek çok mülkün detaylarına bakmış ve aradığını asla bulamayacağını düşünmeye başlamıştı ki, işte oradaydı. Eski bir Ev - tik. Müstakil - tik. Kapsamlı bir onarım ve yeniden dekore ihtiyacı var - tik, tik. Fotoğrafları incelemiş, kat planlarını büyümüş, üzerinde düşünmüş, duvarları yıkmayı, mutfakı genişletmeyi hayal etmişti. Web sitesinde okuduğu kapsamlı ayrıntılara dayanarak neredeyse bir teklifte bulunacaktı. Neredeyse baştan çıkıyordu ama Cassie pek çok şey olmasına rağmen aptal değildi. Ya da en azından, mülk konusunda olmadığını gülümseyerek ifade etti.

Temsilciyle randevusu saat dokuzdaydı. Saat beşe beş kala sokağa baktı ve ince giyimli bir adamın kendisine doğru hızla geldiğini gördü.

"Cassie Macreddin?" dedi, onun yanına ulaştığında elini uzatarak.

"Evet, günaydın," dedi, çantasını ve elindeki kâğıtları karıştırarak aralarında gezinen eli tutmak için. "Özür dilerim, ihtiyacım olan her şeyi getirdiğimden emin olmak istedim.

"Tanışmayı beklediğin kişi ben değilim," diyerek onu şaşırttı. Ceketinin cebinden kocaman bir anahtar demeti çıkardı, birini ofis kapısına soktu ve kapıyı iterek açtı. İçeride hemen Bir güvenlik alarminin bip sesi. "Bir saniye bekle." İki uzun adımda kontrol paneline ulaştı. Bir dizi numarayı tuşladı ve bip sesi kesilince onu içeri almak için döndü. "İçeri gelin lütfen. O

Ona oturması için bir sandalye gösterdi ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. "Ben Chris Baker. Ortağım Joe Major'ı bekliyordunuz. Ne yazık ki bugün burada olmayacak.

Hayal kırıklığı Cassie'ye fiziksel bir darbe gibi çarptı. Umutlarının ve hayallerinin uçup gittiğini hissedebiliyordu.

Baker elini yüzünde gezdirerek, "Açıklamam gerek," dedi. "Beni mazur görün; biraz şok geçirdim. Joe kalp krizi geçirdi. Bu sabah erkenden. Bath'da hastanede yatıyor. Karısı iyileşeceğini söylüyor.

"Güzel, bu iyi. Cassie sempatik görünmeye çalıştı. Bu çok zordu. Adamı tanımıyordu. Onun iyi olmasına sevinmişti elbette ama daha çok onun durumunun planlarını nasıl etkileyeceği konusunda endişeleniyordu. Bencil bir kadın değildi ama gönlünde bu evi almak vardı ve herhangi bir gecikme bu hayalini alabora edebilirdi. Tek istediği tek bir şeyin, lanet olası tek bir şeyin yolunda gitmesiydi. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Baker, "Ne yazık ki düşüncelerimi toparladığımda size haber vermek için çok geç kalmıştım," dedi. 'Londra'dan geleceğini biliyordum, bu yüzden seninle burada buluşmanın en iyisi olacağını düşündüm.

Cassie biraz rahatladı. Belki de gün felaketle sonuçlanmayacaktı. "Tamam, bana mülkü gezdireceksin, değil mi?

Baker sinirli bir şekilde içini çekti. 'Keşke yapabilseydim, gerçekten. Ne yazık ki bütün sabah işim var. Eğer bekleyebilirsiniz, öğleden sonra geç saatlere kadar vaktim var.

Öğleden sonra mı? İşten sadece bir gün izin almıştı, bu yüzden eve gitmesi gerekiyordu ama Hindon'dan o saatte ayrılması onu Londra'ya trafiğin en yoğun olduğu saatlerde geri getirecekti. Her zaman gergin bir şofördü, kazadan sonra daha da kötü olmuştu. O sabah felç edici bir korkuyla direksiyonu öylesine acı verici bir yoğunlukla sıkıştı ki, eve vardığında parmaklarına kramp girmişti. Bu aylardır yaptığı ilk uzun yolculuktu. Belki daha da kolaylaşırdı.

'Korkarım bu benim için işe yaramayacak. Bu öğleden sonra şehre dönmem gerekiyor. Adamın dudaklarının büzüldüğünü gördüğünde içinde bir kızgınlık dalgası oluştu. Daha o konuşmadan özür dileyeceğini ve başka bir gün gelmesini isteyeceğini biliyordu. Onu durdurmak için elini kaldırdı. 'Bugün gerçekten mülkü görmem gerekiyor. Bakmak istediğim birkaç tane daha var ve diğer satıcılara da izin vereceğime söz verdim.

hafta sonundan önce öğrenirim.' Bu bir yalandı ama o bunu bilemezdi.

"Gerçekten üzgünüm," dedi ve uygun bir şekilde özür diler gibi görünmeyi başardı. "Korkarım yapabileceğim bir şey yok.

Cassie masanın üzerinden uzanıp parlak mavi kravatını kapmak ve onunla onu boğmak istedi. "Uzun zamandır piyasada, eminim satıcılar satılmasını istiyorlardır.

Onun yorumunu omuz silkerek geçştirdi. 'Bu bir el koyma. Önceki sahipleri neredeyse iki yıl önce satın almışlar. Üzerinde biraz çalışmışlar ama bitiremeden iflas etmişler. Banka satmak için acele etmiyor.

Ama satın almak için acele ediyordu. 'Bunca yol geldim; gerçekten görmeden gitmek istemiyorum. Tek başıma gidebilir miyim? Web sitenizdeki tüm detayları gördüm; sadece uygun olup olmadığını görmek için yeri hissetmeye ihtiyacım var.

"Joe'ya bir pansiyon açmayı düşündüğünüzü söylemişsiniz. Bu doğru mu?"

"Evet. Mülk doğru yerde; ideal olur. Uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeydi. Chuck Kamu hizmetinde sıkıcı bir iş. Londra'dan ayrıl. Yeniden başlamak. Hayatını neredeyse sona erdiren koşulların bu hayali mümkün kılması ne kadar da ironikti.

'Müşterilerimizin yalnız gitmelerine genellikle izin vermiyoruz' dedi.

İfadesi hiçbir şey ele vermiyordu ama Cassie bundan cesaret alarak nefesini tuttu.

"Son sahipleri biraz dağınık bırakmışlar," dedi. İnce ellerinden biri masanın üzerinde düz duruyordu - ona bakarken orta parmağını ritmik bir şekilde yere vurdu.

Belki de düşünce süreçlerine yardımcı olmuştur. Kendini sağlam, güvenilir bir tip olarak göstermeye çalışıyordu. Bir eve refakatsiz bakmak için güvenilebileceğiniz türden biri.

"Bazı odalarda döşeme tahtaları var.

Adamın yol verdiğini hissetti ama henüz o noktaya gelmemiştir. 'Çok dikkatli olacağım, söz veriyorum. Aslında odalara girmeme gerek yok. Görmek istediğim evin dışı. Bahçelerin durumu ve büyüklüğü, müstemilatın nerede olduğu, vesaire.

Baker başıyla onayladı. "Fotoğraflardan ne kadar kapsamlı olduğunu görmek zor.

En iyisi hiçbir şey söylememek, artıları ve eksileri emlakçının kafasında tartmak gibi görünüyordu. Cassie'nin eli kucağında duruyordu, orta ve ilk parmaklarını birleştirdi, bir çocuk gibi dilek tuttu.

Baker, "Bu istisnai bir durum," dedi. Sanki fikrini değiştireceğinden korkuyormuş gibi aniden ayağa kalktı ve ofisin diğer tarafındaki bir masaya geçti. Bir çekmeceyi açıp karıştırdı ve çeşitli anahtar demetlerini çıkarıp üzerlerindeki etiketlere baktı. Sonunda tatmin olmuş bir homurtu çıkardı ve masasına döndü. Demeti uzattı, sonra Cassie'nin uzattığı elin üzerinde sallanırken tereddüt etti. 'Bu öğleden sonraya kadar bekleyemeyecek olmanız büyük talihsizlik. O zaman size etraflı gezdirmekten mutluluk duyarım.

Cassie'nin parmakları soğuk metalin etrafına dolandı ve onları serbest bırakmaktan başka seçeneği kalmayana kadar hafifçe çekti. "Dürüst olmak gerekirse, iyi olacağım.

Baker ikna olmuş görünmüyordu. Anahtarlara doğru başını salladı. 'Hepsi etiketlenmiş. Küçük olan ana kapıdaki asma kilit için. Bir süredir dışarı çıkmadım; açılması için biraz uğraşmak gerekebilir.

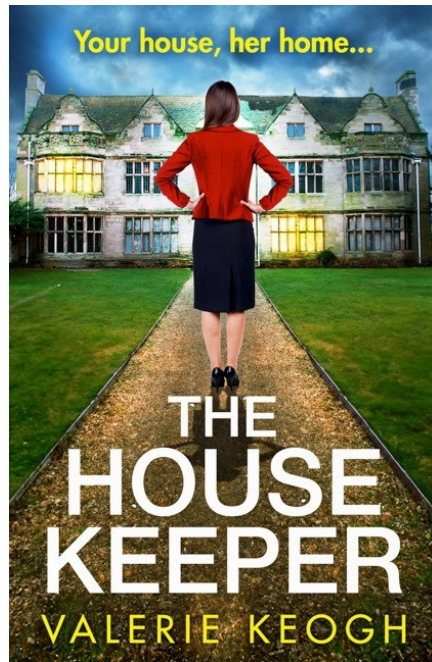
"Hindon House'a giden yol açık. Arabasının dışarıda park ettiği yeri işaret etti.

Doğru yöne bakıyorsunuz. Köyden High Street'i takip edin. Sizi uyarayım,' dedi ilk kez gülümseyerek, 'oldukça dar. Ulusal hız sınırı tabelasını geçtikten sonra sağa dönün. Mülk, o dar yolun yaklaşık yarım mil aşağısında. Gözünüz kapıda olsun. Solunuzda kalacak. Onu kaçıramazsınız.

Cassie insanların bunu söylemesinden nefret ederdi. Her zaman özlediği şey her neyse onu özlüyordu ve bu onu İki kat daha aptalca, sanki ondan başka herkes yapmazmış gibi. Parmakları tuşların üzerinde kapandı. Önemli değildi. Bulacaktı, mükemmel olacaktı ve her şey planlandığı gibi gidecekti.

Ve olan her şeyi. Yaptığı her şey. Artık hiçbirinin önemi yoktu. Parmakları tuşların üzerinde acıyla sıkıştı. Buna inanmak zorundaydı.

Umarız bu özel alıntıyı beğenmişsinizdir. *The Housekeeper*'ı aşağıdaki resme tıklayarak satın alabilirsiniz:

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

En iyi yayıncılardan biri olan Boldwood Books'ta yayınlandığım için şanslıyım ve tüm çalışanlara, özellikle de harika, destekleyici editörüm Emily Ruston'a çok teşekkür borçluyum.

Kitaplarımı okuyan, inceleyen, bloglayan ve fırsat buldukça kitaplarımdan bahseden herkese minnettarım - teşekkür borçlu olduğum pek çok kişi olduğu için isim vermek her zaman endişe vericidir, ancak Sarah Westfield ve Jade Potter özel olarak anılmayı hak ediyor - teşekkürler hanımlar, ikiniz de özelsiniz.

Jenny O'Brien, Anita Waller, Judith Baker, Keri Beevis, Pam Lecky ve Lynda Checkley gibi aklımı başımda tutan her zamanki insanlara teşekkür ederim.

Son olarak, sevgili kocam Robert'a, kardeşlerime, geniş aileme ve bu kadar güzel mırıldandığı için Fatty Arbuckle'a teşekkür ederim.

Alıntıları ezberlemek gibi bir alışkanlığım var ve uygun olduğunda onlardan faydalanmayı seviyorum - bu kitapta iki tane kullandım, bu yüzden onları merak eden herkes için işte buradalar:

"O beni bir aziz mi yapardı, yoksa ben onu bir günahkar mı?" 4. yüzyılda yaşamış Romalı ilahiyatçı Hippolu Aziz Augustine'e atfedilir.

"Bir dakika içinde, bir dakikanın tersine çevireceği kararlar ve revizyonlar için zaman vardır. T.S. Eliot'ın "J. Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı "ndan.

Okurlarımdan haber almayı seviyorum. Bu sayfada benimle iletişime geçmenin çeşitli yollarını bulacaksınız.

YAZAR HAKKINDA

Valerie Keogh, birçok psikolojik gerilim ve suç serisinin uluslararası çok satan yazarıdır. Aslen Dublinli olan yazar şu anda Wiltshire'da yaşamakta ve uzun yıllar hemşire olarak çalışmıştır.

[Haberler, yarışmalar ve gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için Valerie Keogh'un e-posta listesine buradan k a y d o l u n .](#)

Valerie'yi sosyal medyada takip edin:

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

AYRICA VALERIE KEOGH TARAFINDAN

Kiracı Dul

Kupa Karısı

Kütüphaneci

Hemşire

Avukat

Evin Bekçisi Metres

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

THE

Murder

LİSTE

**CİNAYET LİSTESİ TÜYLER ÜRPERTEN
KURGULARA VE SÜRÜKLEYİCİ
SAYFALARA ADANMIŞ BİR BÜLTENDİR!**

ÖZEL FIRSATLAR, YAZAR İÇERİKLERİ VE
YARIŞMALAR İÇİN LİSTEMİZDE
OLDUĞUNUZDAN EMİN OLMAK İÇİN
KAYDOLUN.

**BİZE KAYIT OLUN
HABER BÜLTENİ**

[BIT.LY/THE/MURDERLISTNEWS](https://bit.ly/the/murderlistnews)

OceanofPDF.com

Boldwood

Daha fazlasını www.boldwoodbooks.com adresinde
bulabilirsiniz.

Bizi takip edin
@BoldwoodBooks
@TheBoldBookClub

Haftalık fırsatlar
bültenimize kaydolun

OceanofPDF.com

İlk olarak 2024 yılında Boldwood Books Ltd. tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır. Telif Hakkı © Valerie Keogh, 2024

Head Design Ltd tarafından Kapak

Tasarımı Kapak Fotoğrafi:

Shutterstock

Valerie Keogh'un bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı 1988 Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihi gerçekler dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hem açıklayıcı hem de alıntılanan telif hakkı materyallerine atıfta bulunarak gerekli izinleri almak için her türlü çaba gösterilmiştir. Bu konudaki eksiklikler için özür dileriz ve aşağıdakileri yapmaktan memnuniyet duyarız gelecekteki herhangi bir baskıda uygun teşekkürleri yapmak.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Ciltsiz ISBN

978-1-80549-422-5

Büyük Baskı ISBN 978-1-80549-420-1 Ciltli

ISBN 978-1-80549-421-8

Ebook ISBN 978-1-80549-424-9

Kindle ISBN 978-1-80549-423-2

Audio CD ISBN 978-1-80549-415-7

MP3 CD ISBN 978-1-80549-416-4

Dijital ses indirme ISBN 978-1-80549-418-8

Boldwood Books Ltd
23 Bowerdean Street
Londra SW6 3TN
www.boldwoodbooks.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.